

Expedice 2011

aneb

...pivo, kolo, stezka...

Expedice

29.7. - 20.8.

Šnek píše, že má problém s dovolenou. Je pátek 29.7. ráno, den odjezdu. Sraz je v Plzni dnes večer. Pojedu po svých, protože nejsem schopen expedičně naložené kolo sám naložit do vlaku a pak ho zase vyndat. Jestli Šneka nepustěj, pojedu zbytečně. A pak budu zlej, až nepřičetnej. Tak a teď hurá na cestu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	1492	0	0	21

Odjezd proběhl v naprostém klidu a bez povšimnutí. Zadem jsem najel na stezku A2 a po ní k nejbližšímu mostu. Přes něj na levý břeh Vltavy a proti proudu přes Malou Stranu na Smíchov a za Lihovarem kolem Barrandovského mostu na levobřežní stezku a směr Černošice. Proč takhle pitomě? Protože na několika místech na pravém břehu se pustili do kopání. A jde jim to opravdu dobře. Nejen že teď neexistuje většina silnice a to až do Braníka, ale vytrhali i koleje, odfrézovali chodníky a s nimi i stezku. Takže mnou zvolená cesta je sjízdná a bez zbytečných nervů. Za celou dobu jsem jednou trochu déle stál a to u Anděla, kde z mého směru najela na odbočení doprava tramvaj a zastavila, protože za zatáčkou je zastávka a tam stály už dvě jiné soupravy. A než se cestující vyprdelili, svorně jsme stáli v křižovatce. Jinak navzdory tomu, že mám kolo po velmi dlouhé době naložené expedičně, se mi jede výborně.

A to už najíždím na asfalt za loděnicí a rychlostí mezi 25 až 30 km/h krásně a v pohodě jedu na Plzeň.

Projel jsem celou stezku do Mokropsů, pak na Karlštejn a přes Srbsko do Berouna. Mám za sebou 40 km. Krátká pauza se SMS spojením s Kachnou. Velmi hrubě jsem mu vyčínil, že tu nejsou girlandy, prapory a davy s mávátkama. Je to pěkný bordel!

Pak jedu zadem od Zdic. Kromě trochy bláta není v cestě nic, co by znepříjemňovalo postup. Ve Zdicích je to trochu jinak. Začal foukat protivítr a navíc se krajina začala vlnit. Hlavní směr je nahoru. Síly rychle ubývají.

Dojel jsem do Kařezu a bylo nutné zastavit. Přes včerejší rozlučku na Žižkově, kde teklo pivo proudem, mi došly pivínky v krvi. A tak je doplňuju. Navíc tu píšou, že mají vynikající kuřecí řízek s ananasem a kroketama. Tak na to jsem zvědavěj.

Jo, ano, uměj. Akorát krokety byly místo kuliček válečky. Inu jinej kraf, jinej mraf... Když jsem byl na odchodu, oslovil mě u mušle starší chlap. Zajímalo ho, kam jedu. Když jsem mu řekl, že Rakousko, možná Švýcarsko a pokud čas dovolí, tak i dál, začal jsem ho zajímat. A hned jsme si popovídali. Jako jeden z

mála mi opravdu od srdce popřál štěstí a úspěch. Pak jsem odjel do deště. Foukal silný protivítr a přšelo. Kromě toho je to tu do kopce. Do Plzně zbývá 25 kilometrů. Teda to je bída! A tak jedu a jedu a za dvě hodiny slavnostně vjíždím na náměstí.

Je tu fest čehosi. Pár zoufalců na pódiu cosi snad zpívá, nebo co, celým náměstím cloumají basy. Dojel jsem k jedné z fontán a napsal Šnekovi, že jsem na místě srazu. Usednul jsem na lavičku a zjistil, že je po mně. Bolej mě svaly. Asi úplně všechny... trosky svalů.

Po nějaké době je tu Šnek. Zaparkoval kolo, letmo na mě kouknul a vyrazil ke stánku pro pivo. Jsem rád, že to takhle pěkně řeší, protože mám problém se hejbat. A tak si přisedl, ťukli jsme si plastikem a začali vyprávět kdo co od posledka zažil a co to tu vlastně probíhá. Ještě jsme ani nedopili a někdo mě zezadu chytil za ramena a přitlačil k lavičce. Asi to bude ženská. Má úplně ledové ruce. A skutečně. Je to Katka. Jsem velmi rád, že jí vidím. I na ní je vidět radost ze setkání a nějak to tak přišlo, že jsme se na uvítanou olízli. Pak si přisedla mezi nás a zapojila se do hovoru i odběru piva. Večer začal velmi příjemně. Po nějaké době přišel Plch. Ani jemu nedělalo problém se zapojit do rozpravy a konzumace piva.

Všechno bylo skvělé. Teplo, rambajs z pódia, kupě lidí, které mám rád, povídání a předávání aktuálních informací a to všechno tak dlouho, než dorazil Karboš. Další človíček, který mi padnul do noty. Setmělo se a večer příjemně ubíhá. Ale jen do okamžiku, kdy Katka ohlásila konec, zvonec a odběhla za příjíždějící tramvají. Ale i pak bylo pořád co probírat.

Po jedenácté už to na náměstí nebylo zajímavé. Rachot z pódia ustal, lidi se rozcházel, stánky pomalu zavíraly. Padnul nápad, že popojedem někam, a tam že podávají pivo. Vůbec nejsem proti. Karboš nás zavedl do Tipsportu. Byla to z půlky hospoda a z půlky sázková kancelář, nyní uzavřená. Povolili nám vjet s kolama až dovnitř. A pak jsme pokračovali v kozumaci a povídání.

Krátce po půlnoci jsem projevil přání jít někam, kde se dá ležet a nejlépe spát. Ukončili jsme pobyt zde a Šnek nás vedl po CT 37 kamsi do tmy. Prý je tam skvělé místo na nocleh. A tak jedeme. Je úplná tma a tak vybíráme místo za svitu našich světel. Pořád nic vhodného. Všude je nějaká vegetace a ve většině případů dost vysoká.

Po dvou kilometrech jsme konečně našli. Plácek jako stvořený. Postavili jsme plné doupě a velmi rychle vytuhli. Nevím, jak Šneka, ale mě zmohl zejména přejezd z Prahy.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Plzeň	48,6	1610	118	16,7	22	- 10

Ráno 30.7 sobota

Vstali jsme v půl deváté. Pak proběhla první Expediční snídane. Musím přiznat,

že se cítím poněkud slabě. Asi ta včerejší kilometráž...

Dojeli jsme ke Katce před barák, já jsem dosnídal a pak přišla Katka a krátce po ní Plch. A jedem.

Ne, nejedou s námi. Akorát přislíbili doprovod do Dobřan...

U Papírenské lávky máme sraz s Karbošem. My jsme tam za chvíli a nikde nikdo. Katka pronesla svou představu o tom, jak bude Karboš vypadat. Mluvila o kraťasech, nátělníku a k tomu sandály. Skoro to trefila. Jen měl dlouhé kalhoty místo očekávaných kraťasů. A jedeme.

První část byla po stezce a velmi pěkná. Leč přejeli jsme lávku a začalo pršet. Každý si udělal opatření jaké uměl. Popojeli jsme na nejbližší křižovatku a rozloučili se s Plchem, který z principu v dešti nejezdí a s Karbošem, který jede jen v tričku a už je promočen. Odjel až po výrazném a důrazném doporučení Katky, která argumentovala nějakou pondělní akcí, kde musí být Karboš fit. Jedeme sami. Tedy Katka Šnek a já. Pořád prší.

Máme namířeno do Dobřan do hotelu Modrá Hvězda s pivovárkem. Jsme vzdáleni 15 km. Kupodivu se jede dobře.

Po nějaké době jsme skutečně v Dobřanech a za pár okamžiků v hotýlku. Dali jsme si okamžitě drog, pivo a knedlíčkový vývar. Opět to všechno bylo skvělé. Po nějakém čase přijel Karboš. Autem a v civilu. Dal si s námi oběd a pak jsme rozprávěli o všem možném. Odpoledne bylo velmi příjemné.

Před čtvrtou se Katka i Karboš rozhodli, že se vrátí do Plzně. Karboš autem, Katka kolmo. Odjeli a od toho okamžiku to bylo jako kdyby někdo všechno vypnul. Najednou byl klid a ticho, dolehla na nás piva a tak jsme si objednali oběd. Ten nám přinesli v půl páté. Já si nemůžu ztěžovat. Měl jsem krutí řízek s kroketami, oboje velmi dobré. Akorát pořád prší. Hodně. Do deště se nám vůbec nechce.

A tak sedíme a čekáme... Na co vlastně? Na lepší počasí? V každém případě dáváme pivo za pivem až je najednou sedm večer. Teda to je síla. Osm hodin v hospodě a pořád prší. Tak nic. Ještě počkáme a pak zajedeme před vesnici, kde je most, pod který neprší. Tam budeme dneska spát.

Není to ale jen tak. Mezi stezkou a mostem je metr hluboká strouha plná vody.

Musíme jinudy. Objeli jsme most, přejeli silnici a přes louku jsme se k němu dostali. Je to tu skvostné. Spousta místa, relativně čisto, viditelně sraziště místní omladiny. Zaparkovali jsme, rozbalili ležení a za pár minut zalehli. Je tu sucho akorát tu lehce pofukuje. Nic co by náš tepelný štít nezvládnul. Chvilí jsme rozebírali končící den za zobání tyčinek a usávání rumu. Dospěli jsme k zjištění, že jsme ujeli 20 kilometrů a v hospodě strávili 9 hodin. To je teda zase jednou výhoda! Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Dobřany	37,8	1637	26	14,8	17 - 12

Ráno 31.7. neděle

Probudili jsme se v osm. Mimo mostní konstrukci prší. A to tak, že pořádně. V devět se mi povedlo naladit rádio a nasnídali jsme se. Pořád prší. Zapadli jsme do spacáků a zase pospávali za poslechu rádia. V poledne jsme výpočtem dospěli k tomu, že v Dobřanech jsme 24 hodin, z toho 9 v hospodě a 15 pod mostem. Situace je mizerná.

Ve 12.45 odjíždíme. Pořád prší, ale momentálně jen drobně. Opustili jsme prostor pod mostem a vysokou trávou jedeme na silnici. A okamžitě směr náměstí. Šnek potřebuje podojit bankomat, já zmirám touhou po velkém rohu, nejlépe v hotelu Modrá Hvězda.

Oboje se po pár okamžicích vyplnilo. Pak po 25ti hodinách opouštíme Dobřany. Mně se jede velmi dobře, Šnek nasadil přejezdovou 10 km/h. Je to dost pomalu, u mě hluboko pod rozjezdovou.

Až do Merklína se to nezměnilo. Výhodou je, že už neprší a fouká z dvaceti minut. A tak jedem a v Merklíně jsme dospěli k přesvědčení, že tady je to jediné správné místo pro oběd. A tak zajíždíme k hospodě. Uvnitř jsme příjemně překvapeni. Mají desítku Dobřany. Tak sem s nimi a nějaké jídlo...

Merklín hospoda: od štamgastů: „... to záleží na tom, jestli k tomu dáš lysohlávky. Bez nich je to k hovnu. Fakt, ty lysohlávky tomu daj to správný...“

Teda tady to žije...

Po obědě pokračujeme v jízdě. Předběžný cíl Domažlice. Před odjezdem jsem provedl pokus o spojení: „Domažlice, prosím pozor! Přelet Hells v počtu dvou. Mezipřistání ve vaší lokalitě. Předpokládaný kontakt na dráze v 19.00. Dávejte na přiblížení.“

Bez odezvy. Účastník není dostupný. Tak snad se odpovědi dočkáme někde cestou.

A stalo se. Ve vesnici Hříchovice se mi rozvibrovala kapsa. Obsah telefonátu byl ve smyslu, že obsluha Domažlic je momentálně v Chebu a v místě působíště bude kolem 20té. Tak to je dobře. Ještěže se po nás nechce dojezd dříve.

Jedeme dál. Je hnusně a navíc začaly kopce. Žádná vyhlídka na zlepšení. Šnek navrhl opustit CT3 a pokračovat po silnici. A to se ukázalo být tím nejlepším. CT3 totiž Domažlice minula.

Po šesti kilometrech jsme u nádraží. Je tu hotel a dole restaurace. Tady uděláme mezipřistání a až budeme vyzváni, dojedem.

Aha, tak ne. V neděli zavřeno. Tak jedeme do centra. Skoro naproti cíli je hospůdka U meluzíny. To je ona. Starý šišatý hrázděný dům, v chodbě u stěn naaranžovaná sláma, interiér asi tak z období Prusko Rakouské války. Krčmář v dobovém a mluví staročesko - německy a užívá si to. Je s ním kupa srandy. Nás oslovoval „chasníci“. Dali jsme si kvasnicové pivo a Gulášofou polífkou (převzato z originálu). Oboje vynikající. Příchozí Němkyně oslovuje Cáčorko a tyká jim, pány vždy chasníku. Ani tady si nedělá násilím s vykáním. Nás to baví a Němci jsou z toho hotoví.

A je na čase dát o nás vědět: „Domažlice, prosím pozor! Pro přistání použita záložní dráha U meluzíny. Žádáme odtah do hlavního hangáru.“

A dál jsme se bavili a čekali co se uděje. A dělo se. Krčmář hýřil randou a lokál se bavil. Mám trochu podezření, že i přítomní Germáni mu aspoň trochu rozuměli...

Asi po hodině se otevřely vchodové dveře a do nich ladně vplula Blanka. Bouřlivě jsme se přivítali a začali povídat o tom, co se přihodilo od poslední naší návštěvy před dvěma lety. Velmi dobře jsme se bavili, do toho párkrát vstoupil krčmář, prostě skvělost a pohoda.

Za necelou další hodinu se Blanka omluvila, že má doma ještě nějaké povinnosti a řekla, že až dopijem, máme přijít a odešla. Zbytek času v lokále byl skvostný.

Zaplatili jsme a přesunuli se k Blance.

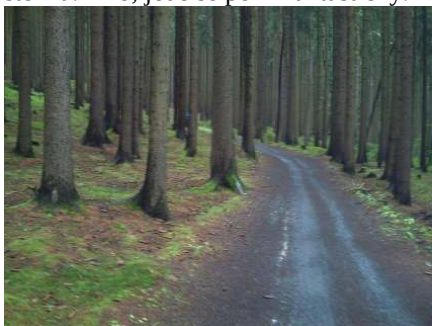
Tam nastalo další dvouhodinové sezení při čaji a vyprávění za poslední dva roky a vzpomínky na „první Dánsko“. V půl jedné jsme to zabalili, protože místní ráno brzy vstávají a jdou do práce, zatímco my vstáváme s nimi a vyrážíme na trasu. Uložili jsme se obýváku na podlahu a nazdar...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Domažlice	49	1658	48	14	16 - 12

Ráno 1.8. pondělí

Probudili nás krátce po šesté. Chvilí mi trvá, než se mi povedlo naboťovat a uvědomit si kde jsem a proč. Pak proběhla krátká snídaně, rozloučení se a jedem. Ne daleko. Nejdříve k Penny, kde doplňujeme zásoby a pak na doporučenou stezku. Ano, jede se po ní fantasticky.

Má jen jednu vadu, blbé značení. Typický český šlendrián. Stezka je úplně nová, takže pokud by ještě ukazatele nebyly osazený, budiž. Jenomže tady jsou, ale blbě.

Po nějaké době vlnění se, se terén zlomil a my upalovali z kopce. A jak tak jedeme, otevřel se nám výhled do údolí a tam poznávám hraniční přechod Folmava.

Pokochali jsme se pohledem a po pár desítkách metrů jsme v Německu. Teda to bylo nějaký rychlý. Ani jsme nestačili poslední loučící české pivo.

Kousek za hranicema jsme zastavili u malé pěkné kapličky na sváču. Ale jen na chvílku. A zase jedeme. Pořád je pod mrakem, ale neprší. Nicméně je trochu zima. Jede se docela dobře.

Projeli jsme Furth im Wald a upalovali na Cham. Tam jsme za chvíli. Ale dostat se ven...

V podstatě jsme navolili jediný směr a drželi se ho.

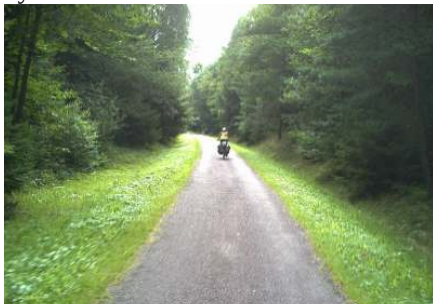

A přestože to chvílema tak nevypadalo, dobře jsme udělali. Jenomže za městem se krajina silně rozvlnila. Mířili jsme na Falkenstein, kde je podle mapy hrad. Tedy čekáme že to nebude nejrovnější. Ale nechali jsme se zviklat a jeli jsme po stezce a ta nás tahala po všech čertech, ale hlavně po všech vrcholech. Dost strašný.

V poledne jsme ve Falkensteině.

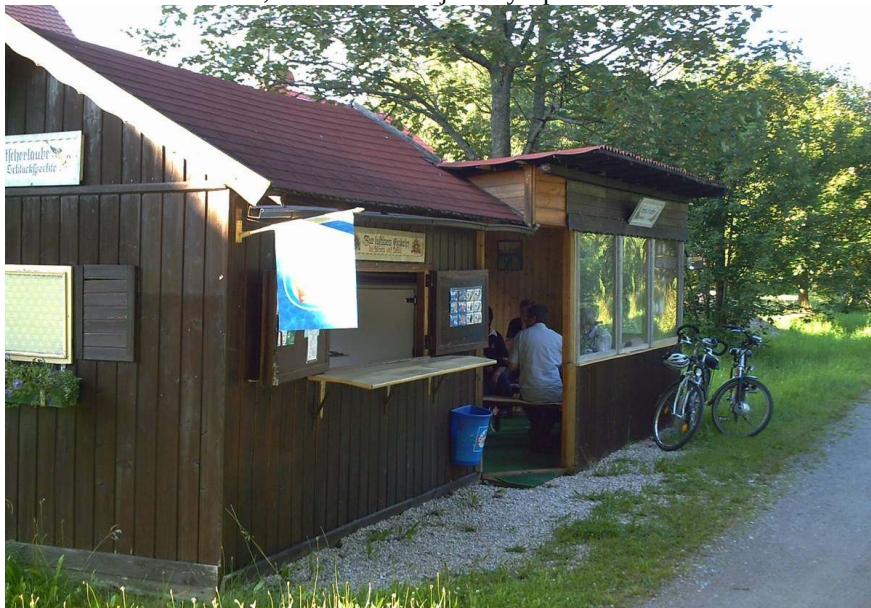

Hrad tu opravdu je a zdá se být impozantní. Jinak je tu Edeka markt, kde jsme odpočívali a pokusili se doplnit zásoby, a další, kopec jako dvě prasata. Městečko jsme opustili po stezce, která se po nějaké době ukázala být svrškem bývalého železničního tělesa.

Jede se po tom báječně, dokonce vysvitlo slunce a udělalo se teplo. A najednou se jelo skvěle.

Cestou jsme udělali celkem tři zastávky. První byla u domnělého supermarketu. Ta nevyšla, protože to byl nějaký velkoobchod specializovaný na ovoce a zeleninu. Druhá zastávka byla na nádraží, které zde nechali a přeměnili na hospodu. Narazilo to na problém. Neměli otevřeno. Třetí zastavení bylo na bývalé zastávce Bernhardswald, která se tvářila jako výčep.

Výsledně to byla podáváčka lahváčů. Ale výborná. Místnost s lavičkama, štamgasti, které jsme docela zajímali a prastará paní, která tu o to všechno pečovala. Prostě paráda. Akorát mě zarazilo, že po druhém pivu už o něm vím. Aha, na etiketě píšou, že Erdinger, Weissbier, 5,3 Vol. Už tomu rozumím. Naše zastavení probíhá zdárně a já se celou dobu snažím o adaptaci na němčinu. Pravda je, že to dost drhne.

Po 2x3 pivech a skoro třech hodinách se vydáváme na další cestu. Nebude dlouhá. Chceme co nejdříve najít nocleh. A to se daří za druhou zatáčkou. Je to tu pěkné, není sem vidět, vedle teče říčka, prostě romantika pro tři blondýny. Připravili jsme ležení, sezobli nějaké ty potraviny a zakončili velmi úspěšný dnešek zalehnutím.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Bernhardswald	58	1779	92	14	22 - 9

Ráno 2.8. úterý

Probudilo mě slunce, které se sem prodralo a svítilo mi rovnou do obličeje. Když jsem se otočil a zalezl hlouběji do spacáku, začalo být horko. Tak nic, vylezu a provedu první ranní opatření.

Je krásně. Říčka vedle je těžce romantická,

Šnek spí, všude je klid. Je to nádhera. Využívám toho k opravě sedlového přichytu na horní nástavbě baglů. Čas se zatím mírně posunul a je 8 hodin.

Snídáme, balíme a v devět odjíždíme. A stejně jako včera si užíváme jízdu po drážním tělese a co líp, skoro pořád z kopce.

Dojeli jsme do vesnice a zastavili u Penny na první zahraniční nákup. Zásoby doplněny na celý den a zítřejší ráno a šup zpátky na dráhu.

Zase jsme nejeli dlouho a natrefili jsme na přístřešek s lavičkami a stolem. A to je to místo na svačinku.

A zase na cestu. Tentokrát nás bývalá železnice dovedla až na kraj Regensburgu. Celkem jsme po ní jeli 33 kilometrů. Zato teď. Jen jsme vjeli do města, je tu Umleitung. Tahá nás po všech čertech a zpočátku hlavně opačným směrem. A jako vrchol bylo, že se nás pokusil vtáhnout na motorovku. Tady to snad organizují češi... Nedali jsme se a vjeli do uzavřené silnice. A skutečně. Kvůli 10ti metrům částečné uzavírky hnali auta i cyklisty někam do háje. Zdolali jsme to a pak úplně hladce dojeli do centra k Dunaji.

A dál podél něj ven z města.

Jede se skvostně. Je tu vlhký teplý vzduch, bezvětrí, stezka plná spolujezdců. Akorát v jednom místě mě trochu rozladili. Pracovali tam na zušlechtění stezky. Zaváželi ji drobným štěrkem a jako podloží byl asi jíl prosypaný vápnem a navíc ho řádně namáčeli. Takže jakmile jsem do toho vjel, propadl jsem se, kolo málem zastavilo a vysloužil jsem si nenávistné pohledy makáčů. Ano za mnou zůstal hluboký kaňon. A když jsem podřadil a zabral, prohrábl jsem se ještě hlouběji. To už za mnou cosi volali. Ale jednak mi to bylo jedno a jednak už jsem byl dost daleko. Následek byl, že jsem měl Mašinku dost umazanou od běžového bahna. Po pár kilometrech klidné a pohodové jízdy po asfaltové stezce

jsem viděl na lavičce ležet slečnu. Velmi pěknou, jak postavou, tak xichtíkem. Trochu jsem zpomalil abych si ji lépe prohlédl. Ano, velmi pěkná, a co víc první pěkná od přechodu hranic do Německa. A tak mi nějak padl pohled na auto stojící opodál. SPZ 2U6... Aha, už tomu rozumím...

Další kilometry byly v duchu rozumně rychlého přejezdu. Není se moc na co koukat, Dunaj, stezka, cyklisti, proti, cyklisti, které předjíždíme, údolí dost sevřené, pěkné, upravené, ale furt stejné.

Přesně v poledne jsme zastavili u nějaké skrumáže laviček, malé plážičky a spousty lidí. A dali jsme si oběd. Z plechovky... pivo z plechovky. Je tu krásně. Báječně se lenoší, pivo chutná, je se na co dívat, je tu živo.

Po půl hodině jedeme dál. Pořád je nádherně, charakter stezky se nemění,

jede se skvostně. Po mnoha kilometrech jsem píchnul. Kupodivu mě to ani nerozeznilo. A tak jsem to v klidu zalepil a za půl hodiny zase jedeme. Ne daleko. Po dvou kilometrech jsme podjeli most a svižně upalovali v dál. Jel jsem druhý a nějak to přišlo, že hned za Šnekem vyběhl z roští pes. Na vodítku. Nestihl jsem nic. Stočil jsem řídítka doprava do roští a vzal za brzdy. Všechno marné. Psa jsem trefil a pak se ještě zamotal do vodítka. A pochopitelně nedobrovolně opustil Mašinku. Dopadnul jsem na rameno, koleno a zápěstí. Kupodivu na neponičenou stranu. Než jsem dopadl, vyletěl z roští druhý konec vodítka a na něm chlap. Taky dopadl na rozhraní stezky a roští. A začal nadávat. Nevím kolik z toho patřilo mně, ale nevšiml jsem si ho. Důkladně jsem prohlédl Mašinku a připravil ji k jízdě. Mně nic není, akorát mě pobolívá rameno a malíková hrana dlaně. Tak vzhůru za Šnekem.

Potkal jsem ho asi po kilometru jak se vrací. Než jsem stačil říct, co mě potkalo, prohlásil, že jedeme blbě a že se musíme vrátit. To podél čeho jedeme prý není Dunaj, ale jakýsi kanál. Tak jo, vracíme se. Přejeli jsme most a pokračovali v návratu, až jsme usoudili, že další most je ten jediný správný pro překonání tentokrát opravdového Dunaje a najetí na stezku. Pak jsme usoudili, že toho netřeba, stačí použít stezku vedoucí po břehu. Vynikající nápad a fungoval.

Pak jsme se zastavili na odpolední svačinku v Kehlheimu. Sestávala z plechového piva a ... vlastně ničeho.

A jedeme dál. Stezka je značená dost podivně. Ale jedeme po ní. Po třech kilometrech je jasné proč. Jsou tu skály a stezku nebylo kudy vybudovat.

Mají tu udělanou kamenitou pláž, je to tu velmi pěkné, ale neprůjezdné. Když jsme jeli sem, všiml si Šnek nějaké odbočky. Vracíme se k ní. Vůbec se mi to nelíbí. Znamená to jediné. Pojedeme do kopce. A asi dost strašného. Vrátili jsme se a opravdu. Je to terénem a brutálně nahoru. Než jsem něj na 1-1 vyjel, 3x jsem musel zastavit a vydýchat se. Pak už to nebylo tak hrozné a za pár set metrů jsme na sestupu. Tentokrát asfaltovém. Je velmi příkrý a nejede se po něm ideálně. Bez nehod jsme dojeli dolů a hledali stezku. Značení bez varování zmizelo. Jen tu píšou, že Donaupřívaz 2 km. Nicméně jsme našli silničku vedoucí opět ostře nahoru a píšou tam město, na které chceme. A tak stoupáme.

Po několika stech metrech jsem objevil nějaké značky, které ukazovaly na malou silničku vlevo. Šnek říkal, že tohle značení zná a že jej můžeme použít. Zatáčíme tam. Je to velmi do kopce, ale ani jinde to lepší nebude. Kousek za půlkou, tou jednodušší, byl plácek přesně pro zaparkování Mašinky a porost přesně jako stvořený pro roh. A navíc kukuřičné pole. Šnek pokračoval ve stoupání, já jsem si ulevil a pak ochutnal kukuřici. Moc dobrá.

A zase na cestu. Opět upaluju sedmičkou na převod 1-1. Vydrápal jsem se až nahoru a pokračoval po značkách. Něco je špatně. Celá cesta je rozježděná od traktorů a zaplavená vodou. Jet se nedá a tak Mašinku vedu. Přesněji vláčím.

Po několika stech metrech potkávám Šneka. Je od bahna a nadává. A tak kličkujeme mezi bahnem a vodou, až se terén zlomil, vyschnul, prudce se naklonil a stalo se z něj něco mezi klopenou sáňkařskou dráhou, cestou zručnosti pro traktory, a jarním odvodem vody z hor. Jedeme tím dolů. Nechávám na Mašince celý průběh. Já akorát tu a tam přibrzdím a v nerozhodných chvílích pootočím řídky a určím směr případného pádu. Letím dolů skoro třicítkou a jak je to klopené, tak z velké části pod horním okrajem klopenosti. Vyhýbám se tak dnu, kde je snad všechno. Klacky, kamení, cihly, rozbité dlaždice, hlína, shnilé seno...

Po nějaké době jsem dole. Je to velká úleva. Přilétá i Šnek. Má to vadu. Další značení nás vede přes louku někam do háje. Pozitivní je, že jsme na břehu Dunaje.

Projeli jsme trávou a terénem kam se dalo. Na konci toho všeho ležel přes cestu strom a hotovo. Nemáme šanci to zdolat. Kousek jsme se vrátili a cesta nás po kilometru vyvedla na silnici. A po ní se jelo parádně. Pořád svítlo slunce, pofukoval větřík a bylo velmi teplo.

V tomto duchu jsme dojeli do Neustedtu. Nic mimořádného. Díra. Ale měli jsme ideu na konci dne se odměnit pivem v hospůdce. Bohužel jsme na ni nenatrefili a tak jsme popojeli k supermarketu Edeka, kde se potvrdilo, že pivo mají pouze ve skle a pak k Nettu, kde nás plně uspokojili. Před obchodem seděl na malé stoličce chlap, na kartonu před sebou měl cosi napsáno, v ruce klobouk a za sebou kolo s vlekem vybavené tak, jak se nám ani v nejkrásnějších snech nezdálo.

Šnek přinesl piva a jedno jsme hned odbrzdili. Od vchodu do vedlejšího obchodu nás zvědavě sledovala cyklistka s pivem v ruce. Když se naše pohledy setkaly, pozvedla pivo a cosi pronesla. Pozvedl jsem své, nahodil xicht číslo 271 (velmi přívětivý) a prohodil „*Ty nám taky*“. Oba jsme se svorně napili.

Dopili jsme a vydali se na závěrečnou část dnešní etapy. Vrátili jsme se k mostu, podjeli jej a napojili se na stezku. Po ní jsme jeli ještě 3 kilometry, než se mi zalíbila odbočka kamsi dolů. Dovedla nás pod most. Ano, je to tu skvělé na nocleh. Nejdříve jsme se umyli v Dunaji, rozložili noční propriety a dohodli se, že přes teplo, až vedro panující celý den, uděláme teplou večeři. Jenomže osud chtěl něco jiného. Ani jsem ještě nic nepřipravil a přijelo auto. Vystoupil chlap a čekali jsme, že nás vyhodí.

Místo toho vyndal prut a šel bičovat vodu. 15 minut u nás, 10 minut kousek proti

proudu. Pak odjel. Jenomže nám tím zablokoval vaření. Dali jsme každý něco studeného a pak zalezli. Den byl překrásný a plný zážitků. Víc takových.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Neuburg	49,7	1869	91,7	15,2	27 - 12

Ráno 3.8. středa

Probudili jsme se v půl osmé. Přestože jsme pod mostem pere sem slunce.

Snídáme, balíme a mizíme odtud.

Jedeme kus po hrázi a pak odbočujeme směrem, kde si myslíme, že bude vesnice a v ní obchod. Jinde ve světě to tak možná je. Tady ne. A tak jedeme po silnicích až jsme dojeli do Vohburgu. Teprve tady obchod je. A hned několik. A tak jsme doplnili zásoby a pokusili se najet k Dunaji. Nepovedlo se. Problém spočíval v tom, že jsem téměř najel do cedule Umleitung za níž chyběl most. A tak nezbylo, než se vydat opačným směrem. A tak se pokoušíme všemožně se dostat na stezku, až se to za Grossmehringem povedlo. Krátce na to jsme si vyhlídli nějaké schody místo laviček, které tu nějak nejsou a způsobili pauzu na svačinu. Nebyla dlouhá a tak se slunečním žářem a vedrem probíjíme do Ingolstadtu.

Samotný průjezd městem dopadl nad očekávání dobře. Značení je víceméně dobré a hlavně jsem se nenechal ukolíbat a trvale hlídal, abych měl po levici stále Dunaj. To nejzajímavější jsme viděli - Pevnost a klášter a tak nás tu nic nedrží.

Za pár minut jsme z města venku. Kousek za ním je přehrada a stezka vede vedle boční hráze. Je polně lesní, jede se po ní tak nějak normálně. Neděje se tu nic zajímavého a tak jsme za hodinu v Neuburgu. Hned na začátku města jsme zastavili u laviček a dali si polední pivo. Velmi nám prospělo. A pak nastalo to horší. Vymotat se z města ven. První část, dojet do centra a přejet most celkem vyšla. Ale odtud dál je to všechno špatně. Naše mapa s měřítkem 1:500 000 neoplývá zrovna detaily. A tak se podle zdejšího značení vůbec nechytáme. Chvilí se snažíme najít cestu sami, ale pak jsme se zeptali. A to byla klíčová chyba. Rohrenfels a Rohrepfeld bylo hluboko pod rozlišovací schopností té paní, která měla tu čest, že jsme se jí zeptali. A protože jsme to neměli jak ověřit, jeli jsme podle jejího návodu a ocitli se v Rohrepfeld. A nevěděli kudy kam. Žádné z názvů na cedulích nemáme v mapě opačně. Takže nazdařbůh jedeme někam a hledáme jakékoliv cedule.

Po 12ti kilometrech jsme se našli. Pochopitelně úplně blbě. A tak se snažíme vrátit a vydat se správným směrem. A zase, dokud jedeme na vlastní pěst, docela nám to jde. Ale pak jsme zaváhali a hned nám dvě důchodkyně pomohly. Také ony se nás snažily poslat do Rohrepfeld. Ale Šnek se nedal a místo jim ukázal na mapě. V tu ránu byly obě úplně vedle. Pak to nějak daly dohromady a naservírovali to Šnekovi. Figuroval v tom objezd vojenského letiště. A tak jsme ho po chvíli váhání objeli.

Jenomže se zatáhlo a začalo pršet. A docela dost. Takže jsem na bagáž nasadil ochranné protidešťové kryty a na sebe bundu a pláštěnku. A opět jedeme. Je odporně. Kliká je, že tam nahoře pustili teplou vodu.

Dál to zas nějakou dobu nebylo zajímavé. Bylo hnusně, přšelo, splnili jsme denní kilometráž, a protože to bylo bezvýchodné, rozhodli jsme se pro nejbližší vhodné místo a postavili doupě. Prostor není ideální, ale lepší asi nenajdeme. Udělali jsme si večerí - kuře na paprice, samozřejmě pytlíkovou verzi s těstovinami. Šnek byl unesen. Jednak jednoduchostí přípravy a jednak velmi slušnou chutí. Zapili jsme to pivem a pak už jen odpočívali.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Hollenbach	36	1949	80	15,8	27 - 16

Ráno 4.8. čtvrtek

Probudili jsme se v devět. Je nevlídno, ale teplo.

Po snídani a zabalení jedeme.

Začaly kopečky. Ale jede se dost dobře.

Dnešní nákup proběhl, vlastně cíleně v obchodě Netto. Co však bylo slabší, lavičky. Dokud jsme jeli sem, byly málem pod každým osamělým stromem. Teď jako kdyby je cíleně odklidili. Jednu jsem našel po výjezdu na docela prudký kopec. Byla zašitá na odvrácené stráni na slunci s výhledem do kraje. Ale Šnek kolem mě projel a zmizel kdesi vpředu. Přidal jsem a snažil se Šneka dohonit. Během toho jsem v jedné z odboček zahlédl další lavičku. Ale Šnek byl moc daleko a tak jsem hnál za ním.

Po nějaké době jsem ho předjel a upaloval z kopce. A né úplně jsem odhadl směr stezky a pěkně zostra na ni najel. Po sto metrech velmi prudce zabrzdil, když jsem poznal, že je všechno jinak. Šnek se podržel silnice a dobře udělal. Asi mě tam dole viděl a tak na mě počkal. Spolu jsme se pak vyploužili na další kopec a při sjezdu dolů objevili autobusovou zastávku s lavičkou. To je ona. Tam teprve proběhla svačina.

A jedem. A zase kopečky, pěkné okolí, vyhýbáme se městům, pokud to jde jedeme po stezkách. Fouká mírný protivítr. Tak 10 km/h. Jenomže k tomu našich 25 a máme 35 a to už je slušná síla.

Řízeně a ke vši spokojenosti jsme minuli Augsburg, zvýšila se přejezdová rychlost. Jede se skvěle, neděje se nic zvláštního.

V sedm večer je podle místního digitálního ukazatele teplota 29°C ve stínu. To je docela dost. Projeli jsme město a za ním zastavili na pauzičku a pivičko. Všechno to sedlo a tak spokojeni opět vyjíždíme.

Zdolali jsme ještě několik kopců a sjeli do Thannhausenu. Je krásný večer, takový

ten co láká jít posedět do nějaké předzahrádky. A tak jsme to udělali. A fakt to bylo nádherné.

Všude kolem to žilo, třeba naproti v cukrárně, kde měli také předzahrádku, v ulici samotné, obsluha výborná, pivo chutné, prostě večer, který se mimořádně povedl. Začalo se stmívat a tak jsme se neradi zvedli a vydali se na dnešní poslední cestu. Nebyla dlouhá. Jen tři kilometry. Zato však velmi strmě nahoru. Pak jsme odbočili ze stezky a zamířili do kukuřice. Vůbec nešlo o polní pych, ale o ubytování na jednu noc se snídaní. Ukázalo se však, že volba nebyla nejšťastnější. Furt něco rušilo. Snažil se mě sežrat hmyz, nedaleko každou čtvrt hodinu zvonil zvon, po silnici projelo několik motorkářů a jako strhující závěr k ránu sprchlo. Dali jsme jen plachtu bez šňůr. Na ty byl Šnek moc líný...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Thannhausen	50	2038	90	15,8	31 - 13

Ráno 5.8. pátek

V sedm jsme se přestali pokoušet spát. Snídaně, odjezd.

Dojeli jsme do 5 km vzdáleného Krombachu. Proběhl normální nákup a drobné opravy na Šnekově kole. Pak pokračujeme po B 300 až do Babenhausenu. Jede se mi nějak mizerně.

Fouká protivítr. Ale to včera taky a jelo se mi dobře. Asi to bude tím nevyspáním.

Vesnici za Boosem jsme zastavili na plechovkáček. Obsadili jsme skleněnou zastávku a částečně tak unikali horku a pálení slunce. A pochopitelně jsme sledovali dění kolem a komentovali ho. Když už jsme měli skoro dopito přišel k nám chlapík v zaflákaných montérkách, v jedné ruce malý nákup, ve druhé klíče od auta a klasika, odkud a kam a pak nám poradil, že další jízda bude pro nás nejlepší rovně po stezce. Pak odešel.

Vyjeli jsme. Měl pravdu. Jeli jsme po asfaltu mezi poli úplně sami.

V Memmingenu jsme opravdu nemohli odolat a v parku u kiosku se sezením a urazili dva kousky. Má se na mysli místní pivo.

Je tu moc pěkně, ani se nám nechce pokračovat v jízdě. Mimo jiné i proto, že je strašné horko a pálí slunce. Na palubě mi to ukazuje 35°C, přičemž je Mašinka zaparkovaná dobře hodinu ve stínu.

Ale nakonec jsme se přeci vydali na další pouť. Hned jsme našli tabule se směrem na Lindau. Tam chceme. Ale je to zatím dost daleko. A tak se necháváme

vodit městem a najednou je tu zákaz pro kola. To je blbý. Ještě než jsme stihli vymyslet co s tím, zastavil u nás týpek na kole. Místní jízda. Pochopitelně ho zajímalo kam jedem. Pak nám začal vysvětlovat kudy z města. Asi jsme nevypadali moc chápavě, tak se nám postavil do čela a dovedl nás o pár ulic dál a řekl, že máme jet pořád rovně. Je pravda, že bez něj bychom to neměli. Pak se rozloučil a odjel.

Jeli jsme podle návodu rovně, podjeli dálnici a pak upalovali po poměrně hlavní, ale s malým provozem. Konečně jsem se začal rozjíždět a jízda byla zase potěšením.

Dojeli jsme do Leutkirch am Allgäu a chtěli vyjet na Isny. Nebyl by to zásadnější problém, ale uprostřed města je mocná rozkopávka a Umleitung vedoucí někam na opačnou stranu. Šnek použil svůj šarm a němčinu a zeptal se nějaké asi slečny. Ani ona nevěděla, ale ukázala směr a řekla něco ve smyslu, že bychom tudy měli objet Umleitung.

V podstatě měla pravdu. Akorát jsme museli prokličknout asi 20 metrů úzkým koridorem mezi barákem a zábranami u hluboké jámy. Pak už to nebyl problém a tak jsme zase nabrali přejezdové tempo a užívali si jízdu. Dokonce jsme hravě našli i Friesenhofen kde jsme měli odbočit doprava a pokračovat po okresce. Jízda byla pořád výborná. Přejeli jsme kopec a vjeli do lázeňské vesnice. A co se nestalo, přišel nám do cesty penzion s předzahrádkou. Co o něm? Jen chválu.

Po třech pivech a odpočinku jedeme někam ulehnout. Je devět hodin, slunce zapadlo, vedro pomalu opadá, ale udělalo se dusno.

O vesnici dál jsme našli pod velmi vzrostlým stromem plácek s lavičkou. Tady, to je ono. Udělali jsme si večeri - čínské nudle, a pak v klidu postavili plné doupě. Ale pořád se nám nechtělo spát a tak jsme seděli a kecali.

Začalo drobně poprchávat. Jsme rádi, že neprší na nás. Začalo přituhovat. Pak přišly velmi silné poryvy větru. A jak to tak bývá, doupě je postavené správně, nastavené zádí přicházejícím větrům, ale... Ale kolíky na Šnekově straně byly špatně zapíchnuté a vytrhly se za země. A tak v největších větrných smrštích chytáme plachtu aby neuletěla. Vítr na chvilku ustal. A to byl ten okamžik, kdy jsme vše dali bleskově do pořádku a zmizeli pod plachtou. Další náporu větru sice s doupětem cloumaly, ale celkem neškodně. Pak vítr ustal, už jenom pršelo, pravda, vydatně ale pro nás nepodstatně. A tak jsme zaujali polohu ležmo a konec.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Sommersbach	47,6	2123	85	16,6	37 - 12

Ráno 6.8. sobota

V sedm mě probudilo ostré slunce způsobující v doupěti vedro. Vylezl jsem z podšití a ze spacáku a nějakou dobu to vydržel. Pak jsem vylezl a odhodil plachtu.

Po deváté nastaly odjezdové přípravy .

Odjeli jsme v půl desáté. A jen jsme se ocitli na silnici, pustil se do nás mocný dojem. Asi 30 kilometrů od nás za hlubokým a dalekým údolím jsou Alpy. Mocné, vysoké, skalnaté štíty, před tím pole, louky a lesy a všechno zalité sluncem. Prostě úchvatné.

Ráz krajiny se změnil. Je to tu kopečkovaté a velmi pěkně udržované. Po stránkách jsou rozhozeny statky a farmičky, všechno nádherně zasazené do krajiny, žádný rušivý element vůkol.

Jen jedna maličkost. Kdysi, na Expedici 2001, jsme odhalili, že ve Švýcarsku je

úterý dnem vyvážení a rozprašování septiků do polí. Zde je tímto dnem sobota. Během hodiny jízdy jsme v bezprostřední blízkosti silnice potkali tři hovnocuky které to provozují. Dva byly dostatečně daleko, třetí ne. A tak jsme si užili smrádečku německých výkalů. Během dne jsem jich napočítal ještě sedm...

Jede se úplně skvěle. Sice jsou tu kopečky, ale na druhé straně je i svezení. A místy dost dobrodružné. Z jednoho takového krásného a dlouhého jsem Mašinku pustil ať se předvede. A předvedla se. Během pár sekund se na palubě ukázalo číslo 55. V tom mě předjeli dva motorkáři a zpomalili na moji rychlost. Další dva byli za mnou. A jak jsem se dostal do jejich vzduchového vleku a ještě to zrychlilo. Stalo se to opojným a nedostižným. Napadlo mě mrknout na přístroje. Přesněji na tachometr. Aha, už vidím proč je to takové povznášející. Píše to tam 58 km/h. Tato úžasná věc trvala skoro minutu a bylo to nenapodobitelné. Pak jsem naznačil, že budu odbočovat. Ti co jeli za mnou mě předjeli a naznačovali obdiv a uznání. To pohladí.

Počkal jsem na Šneka a pak jsme slavnostně vletěli čtyřicítkou do Wangenu. Tam proběhl nákup a svačinka a upalujeme dál.

Vedou nás po stezkách mimo silnice a jede to naprosto skvostně. Příroda je tu

pěkná, stezky
asfaltové, prostě
paráda. A tak si tak
uháním svou
čtyřiatřicítkou a v
zrcátku jsem zahlédl
jak se blíží elasták.
**Jen počkej! Ukážu
ti, jak se tahá
Mašinka.**

A
skutečně. Jel jen o
kousek rychleji než
já. Tak jsem ho
nechal a v pravý
okamžik pobídl
Mašinku a zavěsil ji

za něj. A vyšlápl. V tu chvíli to pro něj muselo bejt jak náraz do zdi. Okamžitě ho to zpomalilo a začal horečnatě radit. A tak jsem si ho skoro kilometr vychutnával

a pak ho pustil. Jak už si na zátěž zvykl, vystřelil teď jak na gumičce. Já jsem opět vyšlápl a čekal kam Mašinka dojede. Pořád je to tu hlavně z kopce a tak to furt jede.

Za Rapolzem jsem zastavil, že počkám na Šneka. Místo něj dorazila SMS: *Ztratil jsem tebe i stezku. Z Roggenzellu jedu po silnici přes Rothkreuz na Lindau. Tam nekeďe počkam.*

Tak jo, Směr Lindau. Jsem, podle cedulí 13 km daleko. Jelo se zase báječně. Většinou z kopce a tak jsem za 30 minut u cedule Lindau. Zavolał jsem Šnekovi a dohodli jsme se, že mám čekat.

Za další půlhodinu volal Šnek, že změna srazu a to na Inzel. Což je ostrov v jezeře patřící k městu. Takže u vjezdového mostu. Jasně, jedu tam. Pro mě to nebyl žádný problém, protože jedu prakticky pořád rovně a za kilometr doleva a jsem u mostu.

Chvilku jsem se rozhlížel a hele Šnek. A jede z úplně podivného směru. To je jedno. Hlavně, že jsme se našli. Popojeli jsme na ostrov, našli lavičku a dali pivo. A odpočinek. A bylo dobře.

Pak jsme si ostrov objeli a vydali se na Bregenz. Jede se úplně skvěle. Ale jen čtyři kilometry. Pak je krásné nábřeží s betonovými lavičkami a čas na druhé pivo. A jak tak sedíme a pozorujem cvrkot, stalo se to, že starší chlap na kole přepadnul na dolní betonový plac asi o metr níž než stezka. Udělal kotrmelec a zůstal ležet. Velmi rychle se k němu seběhli všichni z okolí a začali mu pomáhat. Výsledně nebyl ani odřený. Prostě jel pomalu, kochal se a přehlédł žlutou čáru na kraji a sjel dolů.

No, žije to tu pěkně, hezky se tu tráví čas, ale chtělo by to popojet. Popojeli jsme do Bregenzu na lidovou pláž. I tady to žije. A co víc, koupe se tu. Tak to taky zkusili. A teda fakt skvělý. Nějak jsem zlehknul. A podruhé jsem šel do vody v sandálech a rukavicích. Oboje teď jen září. Cítím se nádherně. Jedeme dál. Opustit město není jen tak. Ale našli jsme přepychový výjezd po 190ce. Zatím to vypadá tak, že Lindau, Bregenz a Lauterach je ohromné trojměstí. Ale tady je to nějak jiný, takový lidštější. A samozřejmě nám bližší. Třeba hospůdky mají předzahrádky a chodí se tam na pivo... A tak to musíme taky vyzkoušet.

Funguje to. A naprosto výborně. Po dvou kouscích jedeme dál. No, jedeme, spíš letíme. Moje přejezdová neklesá pod 32 km/h. Další město přímo navazuje. Sešeřilo se a začalo poprchávat.

Jede se báječně. Ale je nutné přibrzdit a kouknout se po noclehu. To se nám po

poněkud zvláštním manévru povedlo. Akorát je smutné, že jsme přejížděli místní letištěm, kde právě probíhala nějaká párty s ohněm a spoustou piva. Bohužel jsme nenašli odvahu se pozvat. Ještě jsme popojeli a našli krásné místočko a bleskově postavili plné doupě. Na obzoru je velmi nízká oblačnost, ze které padá, doufám, že jen, voda. Zato velmi hustě. A tak sedíme v doupěti, probíráme prošlý den, došlé SMS a jiné důležité věci. A je dobře.

Ale jak se říká, všeho do času. V noci začali otravovat komáři, ještě ve tři ráno sem doléhal hlahol z letiště, k tomu se přidalo nějaké rádoby hudební těleso se svou produkcí v nedaleké vesnici a aby toho nebylo málo, Šnek chrápe. V takovym kraválu se nedá spát!!!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Hohennems	58,7	2205	81,5	17	32 - 17

Ráno 7.8. neděle

Před pátou ráno ustal hluk z vesnice, ani letiště není slyšet, o to hlasitěji chrápe Šnek a navíc začalo dost pršet. Ale rachot kapek o plachtu je monotónní, jednotvárný a tak se mi daří usnout.

Probudilo mě ticho a světlo. Něco se změnilo. Využil jsem toho k odskočení si za roh a dotažení šňůr na doupěti. Pak jsem zalezl a opět podlehl bezvědomí.

Probudil mě Šnek hrabající se ven z doupěte. Nevybral si nejlepší čas. Kapky rachotí o plachtu opravdu vydatně. Tak se po chvíli vrátil jak vypraný v Pervolu.

Děšť ještě zesílil. Naštěstí na nás nemůže vítr, protože jsme krytí soustromím.

V deset pořád prší. V jedenáct taky. A v poledne, co byste řekli? Jistě, prší. Zato v jednu balíme a po dopadu posledních kapek odjíždíme.

Vůbec není jasno, ale teplo jo. Jedeme rovnou v krátkém. A hlavní tahy vedou po stezkách. Jede se nad očekávání dobře. Držíme se B190 vedoucí do Feldkirchu. Pořád mám dojem, že zvolna klesáme. Projíždíme jedno město za druhým,

kocháme se okolními horami napůl zahalenými v mracích. Přestože je šedivo a zataženo, je to tu úchvatné.

A protože se jelo pěkně moc dlouho, Šnek u cedule Feldkirch píchnul. A to dost blbě. Má v plášti asi dvoucentimetrový šikmý řez. Zalepit duši není až takový problém, ale ta díra v plášti je horší. Vypodložili jsme ji kusem plastu a budeme doufat, že to vydrží.

Dojeli jsme do centra a tady jsou odbočky na všechno možné. Taky na Vaduz po sinici 191. Kromě toho je tu cyklostezka vedoucí tamtéž. Po ní jsme ještě nejeli, tak ji zkusíme.

Tak ano, vede krásnými romantickými zákoutími s výborným značením a jede se po ní opravdu skvěle. Také lavičky na naši obědosvačinu tu připravili moc hezky a ani jsme si pořádně nevšimli, kdy jsme vjeli do Lichtenštejnska. Pořád je to tu skvělé, lidi usměvaví, zdraví nás, akorát začalo pršet. Nejdříve drobně, ale pak naplno. To není dobře. Ve městě Schaan jsme dali plnou protidešťovou výzbroj. A už se vůbec nejede pěkně. Sice není skoro žádný provoz, Ale je mizerně vidět a ta voda z nebe mě nebetyčně rozčiluje. Za pár kilometrů jsme ve Vaduzu, zdejším hlavním městě. Prší opravdu hodně a tak přicházím s kacířskou myšlenkou sjet z hlavní někam do parku, nebo co to je a tam se někam zašít na noc. Šnek k tomu podotkl, že to bude další úžasný zářez na rámu jeho kola. Tady prý ještě nespál. Já taky ne.

Sjeli jsme dolů, a hele, on je to most. Tak to už vůbec není co řešit. Zapadli jsme tam, rozložili kulisy na noc a uvařili si čaj s rumem. Nebo to bylo obráceně? V každém případě přišel vhod. A teď ležíme a čekáme až přijde noc a po ní ráno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Vaduz	34,3	2245	39,5	15,2	28	- 15

Ráno 8.8. pondělí

Noc proběhla v naprostém klidu a úplné pohodě.

Zato ráno vstáváme pohotovostně. Už neprší, ale v průhledu mezi pilíři stojí auto a řidič nejspíš zkoumá, co vidí. Otázkou je zda zpozoroval, že se na něj dívám. Auto pomalu odjelo. Myslím, že je načase zmizet.

Za 20 minut jsme na silnici. Nevím jaký má Vaduzská policie dojezdový čas, ale pokud ten, co nás našel skutečně volal, nejspíš přijela pozdě.

Je pod mrakem a pokapává. Navzdory tomu se jede dost dobře. A navíc je to tu pěkné. Jenom mě udivilo, že Šnek, jedoucí první, minul odbočku do centra. Tam je to přeci nejhezčí. No nic, jedeme dál.

Pořád se jede krásně a svižně. Projeli jsme jim všechna ostatní městečka ležící na B191 a mířili na Maienfeld. Ten už je ve Švajcu.

Pořád to jelo výborně a tak jsme za necelou hodinu na hranicích. Dnes je tvoří upomínková tabule a vlajky obou států. Jen jsme se ocitli na druhé straně, začalo

stoupání. Ne nějak závratné, ale hrábli jsme si.

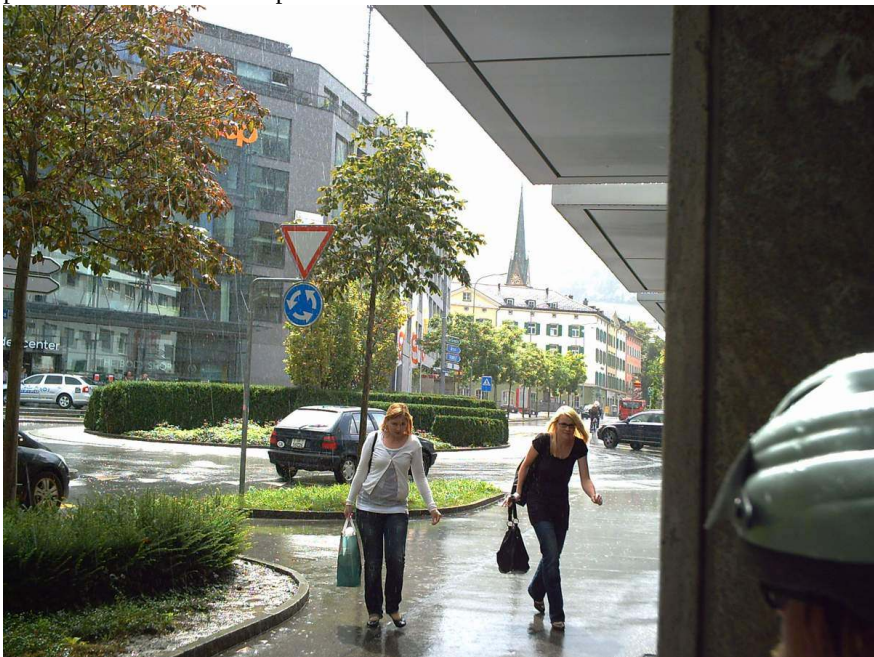
Trvalo dva kilometry a nahoře je pevnost a v ní opravdu něco hlídají vojáci.

Projeli jsme ji a na sestupu kopce zastavili a nasnídali se. Po jídle jsme se spustili. Prakticky volným pádem. Na to se podívejte do dnešních technických dat. A jsme ve Maienfeldu. Je tu o poznání tepleji a malebněji. Dokonce vinice. A zase se jede úžasně. Míříme na Chur vzdálený 13 kilometrů. Zastavili jsme v Mastrilsu a udělali doplňovací nákup. Použili jsme Lidl, protože z Prahy vím, že berou Eura a vracejí místní měnu. To se hodí, protože logistika zaspala a my nemáme ani Frank. Nákup proběhl podle očekávání. Vše jsme naložili a pak jsme po Silnici č. 3 pokračovali na Chur. Tentokrát nám pomohl i vítr. Měli jsme ho v zádech. Těsně před Churem jsme zastavili a dali svačinku.

A dobře jsme udělali. Ve městě by to bývalo nešlo. Navíc, jen jsme vjeli do centra začalo ukrutně lejt. Měli jsme kliku a zajeli do podloubí nějaké banky a pak to nadělení sledovali pěkně schovaní.

Za pár minut vylezlo slunce, ale pršet nepřestalo. Mají to tu nějak moc zajímavě zařízené s tím počasím. A tak jsme čekali a pozorovali dění vůkol. Mimo jiné jsme také sledovali jak na vzdáleném úbočí kopce jezdí auta, ale teda fakt brutálním stoupáním. Tak tam bychom teda nechtěli.

Přestalo pršet a tak jsme se rozjeli. Je teplo, poměrně silný provoz, ale zatím to jede dobře.

Jenomže... Jen jsme dojeli na hlavní zdejší křižovatku, bylo jasné, že máme po žízalkách. Tabule s ukazateli nesmlouvavě ukazují k onomu stoupání, co jsme na něj koukali u banky. To vůbec není veselé. A to jsme zatím netušili co to bude obnášet.

Značka dole nás upozorňovala, že stoupání bude mezi šesti a devíti procenty.

Jasně, takhle si to lze těžko představit. Ale jakmile jsme se na stoupání dostali, bylo nám jasné, že flákání z posledních dnů je pryč a nastupuje dřina.

Co o výstupu samotném? Tak ano, mají kolem nádhernou přírodu a pokud jsou nějaké domečky, dělá to dojem, že vyrostly společně s vegetací. Všechno k sobě krásně pasuje.

Silnice jsou pěkné, hladké s miniaturní krajnicí. Ale jinak zatraceně nahoru. A tak si to tak šinu na 1-1, rychlostí i 3 km/h a pak mě dohonil mrak. A začalo stejné dopuštění jako dole ve městě. Ale měl jsem kliku, v protisměru stála zcela krytá prosklená zastávka. Najel jsem dovnitř a jen jsem opřel Mašinku, začalo se venku dít něco moc ošklivého. Je mi líto Šneka, který nevyvíjí rychlosti jako já a teď je někde o dvě zatáčky dole, kde padající vodě není kam uniknout.

Za pár minut je po všem. Opouštím zastávku a hraboším se nahoru. Stoupání je opravdu ostré. I na 1-1 mám problémy. Ale jedu. Chtěl bych vidět těch 6 – 9 procent stoupání! A tak postupuju stále výš a ztrácím přehled o Šnekovi.

A další 4 kilometry nahoru. A pomalu a namáhavě a skoro se ze mě kouří. Pořád je zataženo a lehce pokapává. Je to akorát aby mě to uchladilo.

Dosoukal jsem se k nějakému domečku. Podstatné je, že je u něj poměrně velký plac na parkování a u vchodu má hodně do daleka stříšku. Tady čekám na Šneka. Nejede velmi dlouho. Mezi tím se sešeřilo a začalo kapat víc.

Asi za půl hodiny je tu Šnek. Ten se proploužil kolem a pronesl, že támhle je zastávka a tam že zastaví a posvačí. Tak jo. Já počkám tady. A jen jsem zašel pod stříšku, začalo pršet. A zase, jak je tu asi zvykem, fest.

Za cca 45 minut už jen kape a tak vyrážíme. Ukázalo se to být předčasným. Na krátko se rozpršelo. Naštěstí jsme u přesahující stříšky u garáží a čekáme 15 minut než to přejde.

A zase vzhůru. A to prosím né obrazně, ale fyzicky. Jede se prachmizerně. Dávám do toho všechny síly, které mám. A pak se situace mění. Sklon se zmenšil a najednou je na světě líp. Kromě toho přestalo pršet a dokonce vysvitlo slunce. A další věc, vedle silnice je zřejmě historická cesta a na ní celodřevěný krytý most. Ale nádherný. Nebýt takhle brzy, prohlásil bych jej za nocležiště. Ale v půl páté? Jedeme dál. Pořád je sklon příznivý a tak jsme zrychlili na 10 km/h a projíždíme Churwald. Teda tady je to krásný... Navíc tu píšou, že jsme 1210 m.n.m. Tak to jsem nečekal. Jsme v půlce výškového stoupání na Julierpass.

Pořád svítí slunce, ale za zatáčkou je stěna nahoru. V rychlosti řadím 1-1 a zabírám co to jde. Mašinka se jen neochotně plouží vpřed. Je tu pár zatáček a pak mi proskočil řetěz. To mě úplně rozhodilo a tak jsem zamenévroval na odbočku od nějakého statku a zastavil. Právě odtud odjíždí dvě auta plná lidí. Čekám na Šneka a při tom se rozhlížím a sleduju cvrkot. Tak je to tu pěkné. Kopce, skály, přes ně pás mraků, slunce... Silnice nade mnou dělá ještě pár kliček a pak to vypadá, že bude vrchol. Přichází Šnek. Všechno tohle jsem mu řekl a pak stejně jako včera pronesl, že mám ošklivý nápad. Šnek zbystřil. Ano, týká se to noclehu zde. Přesněji v přístěnku, kde jinak bydlí polní technika. Preventivně jsme objeli celý objekt dokola a hledali jestli tu někdo není. Oficiálně bychom si řekli o nocleh. Nikde nikdo. Našli jsme si místo mezi Traktorem a vlekem, na němž je naložená sekačka se záběrem přes 2 metry

a šli se pěšky ještě jednou podívat co a jak. Když jsme usoudili, že je všechno úplně skvělé, znenadání se rozeběhl ventilátor. Ale to není takový ten, co ho máte v koupelně. Tenhle je velký jako já a žene vzduch do objektu o rozměrech 100 x 30 metrů. Dělá pěknou rambajs. Rozhlédl jsem se a zjistil, že takových je tu pět. A každý má svou automatiku. Aha, můj obor, tak se podíváme čím jsou spínané.

Je to blbý. Ten nejbližší je spínaný kde čím. Teplotou, vlhkostí, časem, CO₂, to je nevyzpytatelné, může to spínat kdykoliv a na dobu neurčitou. Další je spínaný časem a má nastavenou konstantu 8 hodin. A ten co běží má u sebe několika řádkový displej A tam čteme taky kde co, ale hlavně je omezen časem. A ten odčítá. Momentálně od 20ti minut dolů. To by nebylo špatné. S tím jsme vyrazili na další průzkum, jak by to vypadalo, kdyby ty ventilátory moc otravovaly. Na druhé straně jsme našli červený prodejní stan. Ano i v něm by se dalo nocovat. Počkali jsme až se ventilátor vypne a pak si přečetli, že další start je za 3 hodiny. No, to by se mělo dát vydržet. Rozbalili jsme ležení, kus od objektu uvařili večeri a pak rumčaj a zakoukali se na protější velmi prudký kopec. Od ostatních kolem se liší velkou zvláštností. Je na něm vystavěná celoroční kovová bobová dráha. Jo, já mám takovéto atrakce rád. A jak tak na to koukáme a usáváme rumčaj, přicházejí poznenáhlu všelijaké nápady. Vesměs hraničící s genialitou. Tedy v tomto okamžiku... Třeba sjet tu dráhu na našich naložených kolech. To je nápad, co? K realizaci by nebylo daleko. Zabránil nám však fakt, že bychom se nejdříve museli dostat nahoru. A to by teda neklaplo. A tak se kocháme okolím, až najednou rumčaj došel. Konstatovali jsme, že je tu pěkně a spokojeně zalezli. Teda ale musím přiznat, že jsme čím dá víc osekli. V noci ventilátor opravdu zapínal podle harmonogramu. Ale šlo se s tím srovnat.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Parpan	71,6	2298	53,5	12,3	24 - 5

Ráno 9.8. úterý

Probudil nás hluk nějakého stroje. Nepřibližoval se, ale zněl zemědělsky. Raději jsme zvolili ústup.

Popojeli jsme necelý kilometr na odpočívadlo a posnídali.

Žádná velká úleva. A zase nahoru. Jede se špatně. Skoro jako do kopce. Krajina kolem je pořád stejná, je zataženo, na palubě mi to ukazuje 7°C. Teda nic moc. Přijeli jsme do městečka Vaz/Obervaz. Terén se zlomil a my začínáme klesat! To ne! To nechcem! Ted' jsme asi ve 1300 m.n.m, Julie je 2280. Nechci to někde začít vyjíždět zase z nuly!

Kopec je příkrý a silnice v serpentínách. Nechávám Mašinku ať s tím něco provede. A činila se. Skoro celou dobu letím mezi 50 a 60ti. Tu a tam zpomalím až na 40. Bylo by to hezké, ale ztrácíme výšku!

Do Tiefencastel jsem doletěl za 10 minut. Generátor je horký, z brzd se kouří, ze mě opadáva jinovatka. To je mizerná bilance toho, že nahoru jsme to lezli celé odpoledne. A nejhorší je, že za chvíli začneme zase stoupat.

Po hodně dlouhé době přijel Šnek. Taky kouká jak sůva z nudlí... Tak do toho. Jede to fakt mizerně.

Po třech kilometrech je tunel. Nic mimořádného. Píší tu, že je dlouhý 250 metrů, je osvětlený, tak vzhůru do něj. Vlastně o nic nejde. Akorát spolu se mnou sem vjel autobus, dva kamiony a cisterna naproti. Strašnej kravál!

Když jsme u té cisterny. To, co nás ráno vzbudilo byl hovnocuc v barvách místní státní správy. Během dne jsem jich zahlédl ještě pět. Takže trvá teze o tom, že ve Švýcarsku se vyvážejí septiky v úterý...

Silnice se zas vlní. Sakra, ať už vede jenom nahoru... Svítí slunce a rázem je horko. Oni v tom počasí mají vůbec nějaký bordel. Zároveň jim tu svítí slunce, zároveň prší do toho je dohromady horko i zima.

Zase klesáme. Ale už! A zase nahoru. A zdá se, že naostro. No tak do toho.

Asi nemá smysl popisovat šlapání do kopce. Ale je pravda, že jsme vjeli do úžasné scenérie. Pro člověka z Čech rozhodně.

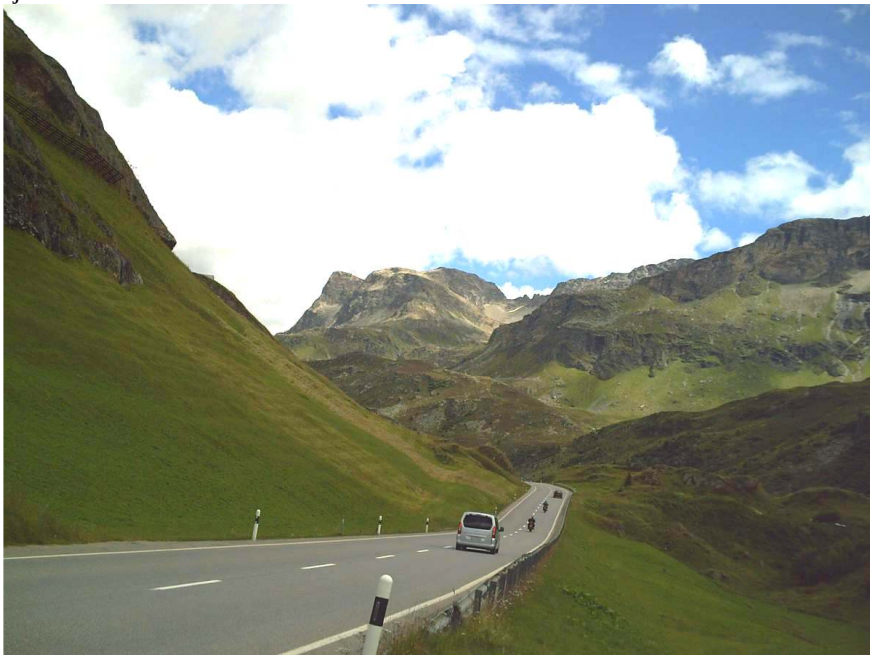

Jeden z bodů, které tu mají je přehrada. Zdá se být nevelká, ale nějak si myslím, že bude dost hluboká.

Pro mě je podstatné, že tu chvíli odpočívám a chladím se ve větru, který zde duje. Akorát musím dát majzla, abych to nepřehnal. Ono je vůbec příjemné mít vítr v

zádech. Je fakt že tady docela chladí, ale významně pomáhá s jízdou. Po pár kilometrech je už stoupání pěkně ostré. Pro auta to tu řeší tak, že jsou tu ze serpentín vytvořené několikastupňové terasy. Jsou hodně do kopce, ale i pro nás sjízdné.

Cestou nahoru se bavím kde čím. Třeba jsem na pár minut úplně zastavil dopravu v místě stavby. Dělají tu přeložku silnice a je tu tak málo místa, že to tu pouštěj kyvadlově. A tak se nějak stalo, že jsem tam najel poslední a hnal to svou šestkou a tak všichni čekali až vysvištím na rozšířené místo. V horní části, kam jsem právě dojel to řídí přes vysílačku švarná policistka. Ale řeč s ní není. Zato jsem si na další odpočinkové zastávce všiml něčeho jiného. Jak jsem tak stál a hledal čím se zabavit, upoutal mě zvuk. Přesněji vypísknutí. To přeci znám! Jasně, jsou to svišti. Zaměřil jsem se na stráň odkud vypísknutí přišlo a opravdu jsem jich napočítal sedm. Bohužel jsou trochu daleko, ale i tak se pokouším o foto. Jako kdyby to tušili, úplně zkameněli, tím přestali být vidět a ani vy je na obrázku nejspíš nenajdete.

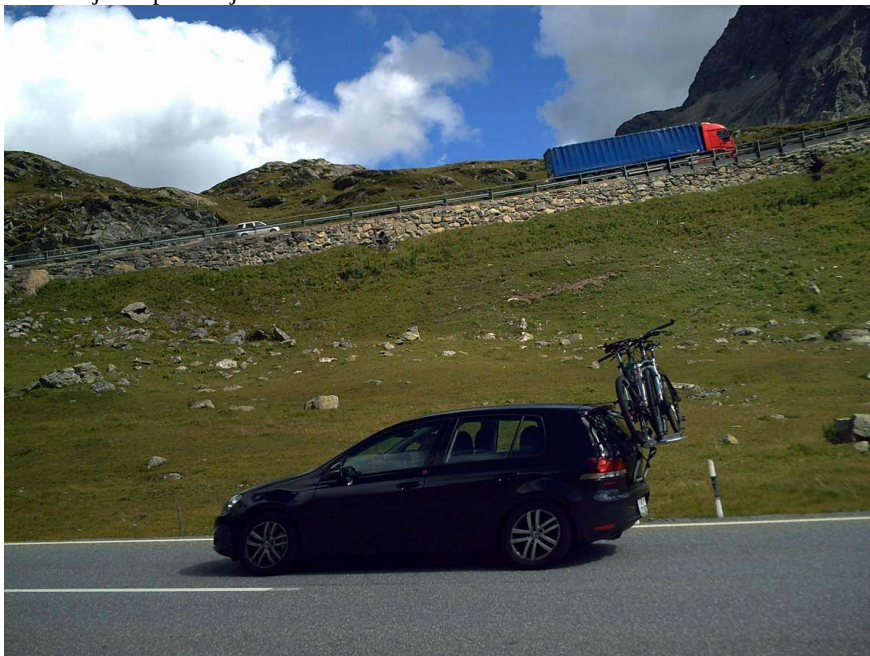

Svišť horský, též svišť alpský (*Marmota marmota*)

je druh hlodavce obývajících hornaté oblasti Střední a Jižní Evropy. Žije mezi 800 až 3200 m. n. m. v Alpách, Tatrách, Pyrenejích a Mount Baldou na Baldo Rive del Garda v Itálii.

Wikipedia

Po odpočinku už mě zajímal jen dojezd nahoru. Bylo to ještě značný kus a samozřejmě úplně největší sklon.

Zdolal jsem to. A jsem tu. Julierpass 2284 m.n.m. zdolán!

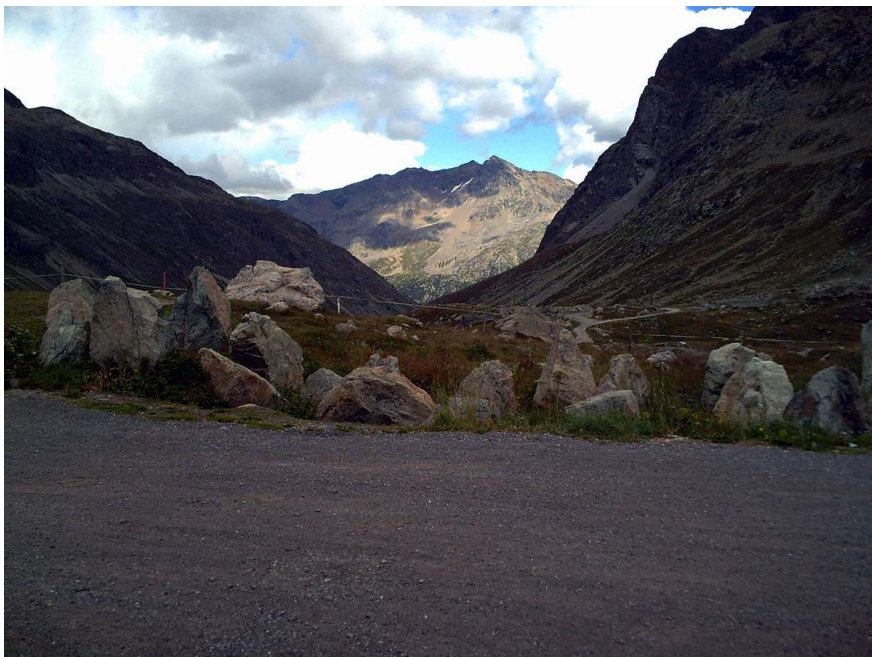

Akorát je tu zima a fouká vítr.

Copak teď, ale až tu budu čekat nějakou dobu na Šneka...

Kromě cedule je tu také kiosek. Je postaven do rádobý podkovy a vnitřek je chráněn proti větru. Vyjmul jsem z bágľů pivo, sedl si ke stolu do závětří a vychutnával si vítězství. Přišla madam, asi majitelka (nebo nájemkyně) a řekla, že když si nic nekupuju, mám odejít z podniku. Zvedl jsem se i s pivem a popošel mimo sekci se stoly, ale tak, že jsem byl v závětří za stánkem na grilování (v tomto okamžiku vyklizeném a mimo provoz). Po chvíli mě i odtud vyhodila. To je dost blbý. Hodně fouká a je to studený.

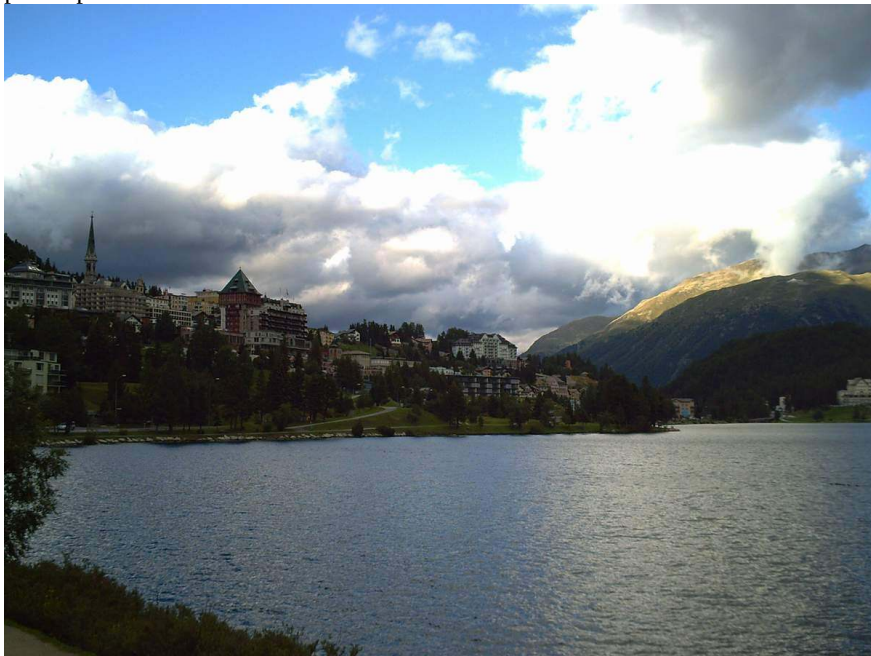
Jak tak čekám, přijelo překrásné červené Ferrari. Vystoupili z něj manželé a šli si něco dát do kiosku. Když se vraceli, prošli kolem Mašinky a začal jsem je zajímat. Jakmile jsem v popisu trasy dospěl k Boodamsee, říkali, že nás nejspíš viděli. Pak je zajímala výzbroj Mašinky a kde je můj friend. Řekl jsem, že jede *slowly, very slowly*. Na to řekli, že je to škoda, že jedou k někomu a my bychom tam mohli přespat. Ale museli bychom jet hned. To je sice fajn, ale Šnek je kdo ví kde. Rozloučili jsme se a oni odjeli.

Je tu fakt zima. Až taková, že jsem šáhnul po oblečení do hor. Nakonec v horách jsme a kdy jindy ho použít, že?

Dvě hodiny po mně přijel Šnek. Ani moc nemluvil. Převlékl se do zimního, udělal pár fotek a měl se k odjezdu. Mně je zima i na kosti. No, je to tu pěkné, ale chce to do tepla.

Jedeme dolů. Je tu rovná, vesměs přímá silnice značně nakloněná. Opět jsem nechal vynikat Mašinku. A zase se činila. Až na pár zatáček, kde jsem zpomalil až na 35 km/h, svítilo na palubě skoro pořád 60 a víc. Tedy celých jedenáct minut co jsem jel dolů. Celé to bylo zakončené mocnou serpentinou. Tam už jsem byl hodný a jel opravdu pomalu.

Vjeli jsme do městečka Silvaplana. Kromě pár domečků a slušně velkého jezera tu nic není. Ale i to málo je pěkně upravené a celkový dojem je uspořádanost a přesto pohoda.

Podle cedule jsme našli směr na St. Moric a teď už opravdu pomalu jeli dál. Jednak nespěcháme a jednak napříč údolím postupuje mrak a z něj prší. Dostali jsme se až na jeho okraj a začali vlhnout. To se mi nelíbí. Vlevo je nějaká stavba a mezi barákama je úzká štěrbina kam se dozajista vejdem.

Ano, vešli jsme se. Je to vjezd do garáže. Ale neprší sem. A to je podstatné. Navíc já začínám povrchově rozmrzat. A jak tak stojíme a nemáme se čím zabavit, provádíme drobný průzkum. Přinesl dvě zjištění. První - déšť je na ústupu a brzy půjde odjet. Druhý - součástí zdejší betonárky je kohoutek s vodou. Pravda, je poněkud větší, je na něm našroubovaná požární hadice typu B a bude asi poněkud nesnadné naplnit petláhve, ale za zkoušku to stojí. Láhve jsem přinesl a velmi málo, zato velkou silou jsem kohoutkem pohnul. V tom okamžiku se z hubice vyřítily celé Kremelské vodopády. Bleskově jsem zabral na opačnou stranu a povedlo se mi živel zkrotit a navíc kohoutek nedovřít. Voda z hubice teče akorát, láhve jsou naplněny. Ještě jsem zabral veškerou dostupnou silou a kohoutek dovřel. Tak, vodu bychom měli. A k tomu přestalo pršet. To je úplně skvělé. Tak jedem.

Minuli jsme ceduli St. Moric Bad a ocitli se v luxusu. Je to tu neskutečně vymazlené a krásné. A při tom žádná zbytečná cingrlátka. Prostě to uměj. Pomalu to projíždíme a prohlížíme si to.

Za nějaký kilometr jsme ve městě samotném. Furt to tu mají pěkné. Ale tak standardně jako v jiných městech Švýcarska. Akorát je to tu o dost jiné, než když jsem tu byl naposledy. Místo vysoké trávy, vyšlapaných pěšinek a mokřadů na

břehu jezera, je teď velmi pěkný park se vším na co si můžete vzpomenout. Od tras pro kola, brusle, běžce, chodce a procházkáře, až k mileneckým zákoutím s lavičkami. U nich chybí jen automaty na kondomy...

A jak je to tu takhle jiné, trochu mi to narušilo orientaci. Vím, že jedeme k hlavnímu nádraží, kde přebývají červené vláčky. Ale v té změti stezek nevím kterou si vybrat. A tak není divu, že první volba nebyla šťastná. Opravdu velmi nakloněnou stezkou jsme dojeli na most přes hlavní silnici. A odtud to vidím. Musíme zpátky a jet po břehu jezera. Pak už to půjde.

Šlo to. A tak jsme přibrzdili u vláčků a z ohromné cedule se dozvěděli, že jsou součástí ochrany UNESCO. Asi je proč.

Ono to vůbec souvisí s přístupem Švýcarů. Třeba v Německu, nebo Rakousku, pokud v horách chtějí silnici a zjistí, že by byla o půl metru užší, prostě ke skále přistavějí galerii a je to. Švýcaři ne. Ti to nechají užší a nic nelámou přes koleno. A s tím souvisejí jejich červené vláčky. Nejsem si jist rozchodem kolejnic, ale mám dojem, že je stejný jako na celém světě kromě Ruska. Ale protože potřebují ostré oblouky aby se s tím vším vešli do hor a moc je nepřebudovávali, mají vagónky krátké. Tím i směšný rozvor a vejdou se do téměř pravouhlých zatáček. Skoro jako tramvaje. Tím všechno vypadá menší a roztomilé.

Jedeme po stezce a už by to chtělo nocleh. Hodin sice není moc, ale kilometrů za námi ano a navíc máme za sebou Julii. Přesněji Julierpass. A že nám dala.... zabrat. A jak tak hledáme, dojeli jsme k plácku. Jsou tu dva vestavěné stoly s lavicemi, nějaké prolejšáčky, jezírko a hlavně gril. A nikde ani zmínka o tom, že „nicht celt“. Tak tady. Šnekovi se to nelíbí. Nevím proč. A tak šel hledat důvod proč tady ne. Vrátil se asi za půl hodiny s tím, že má místo na spaní. Mně se odtud nechce. Nutně se potřebuju najíst. Nemám žádnou energii a uvnitř je mi

zima. Chci uvařit teplou večeři. Šnek trvá na odchodu. Znovu jsem probíral klady a zápor y tohoto místa. Zápor jsem našel jeden. Zato významný. Není tu kam jít za roh. A to rozhodlo o použití Šnekova místa.

Dostat se k němu není jednoduché. Je na malém ale příkrém kopečku mezi skupinou stromů. Ano, budeme krytí, ale zdá se mi to tu pro plné doupě úzké. Pokusili jsme se najít jiné místo, ale nic. Tak tady. A stavíme plnou verzi protože jednak nevíme jak to bude s případným deštěm a jednak chci zastavit plachtou ten jemný vánek, co odnáší pryč teplo. Při stavbě se ukázalo, že jsem měl dobrý odhad. Nevejdem se sem. A tak jsme to nějak nahňahňali a zalezli.

A samozřejmě jsem si nenechal ujít teplou večeři. Během její přípravy stoupla teplota pod plachtou tak, že jsem přestal mít pocit intenzivní zimy. A po jídle bylo ještě líp.

Ještě mi dělalo starosti jak to bude s hlukem v noci. Jsme asi 200 metrů od dálnice, ale hlavně 30 metrů od nádražíčka. Ukázalo se však, že Švýcaři jsou rozumní a jednak ty jejich vláčky jezdí potichu a jednak v noci nejezdí vůbec.

Celému večeru pak vévodí věta "*Šnek je unaven*", kterou Šnek v nepravidelných intervalech stále opakuje.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
St. Moric	64	2368	70	11,9	23 - -2

Ráno 10.8. středa

Vzbudili jsme se v devět a v klidu posnídali zabalili a odjeli v deset.

Jízda je klidná a pohodová. V dalším městečku jsme rozházeli posledních 9 franků, které mi zbyly z minulého nákupu, za jídlo a slunným, ale studeným dopolednem pokračujeme až k dalekému nádraží. Pro nás je podstatné tím, že jsou tu lavičky a dostatečný cvrkot, aby se Šnekovi místo ke svačince

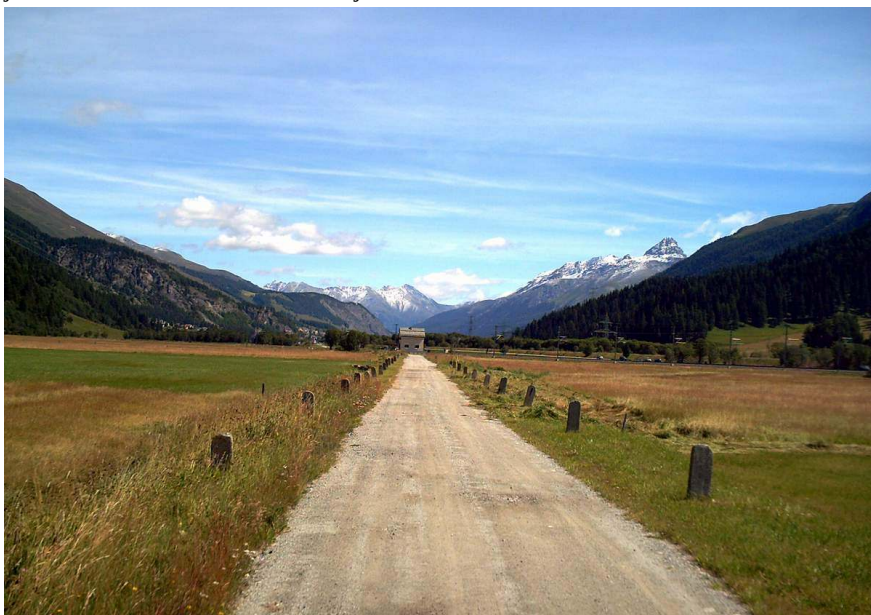
zamlouvalo.

Po jídle jedeme dál. Snažíme se držet stezek a zároveň být na dohled od silnice a kolejí.

Bohužel je zde záblb ve značení a tak nás to vyvedlo k nějakému statku. Vrátili jsme se a stezku našli. A zase se jelo dobře.

Ale jenom do okamžiku, kdy zmizel asfalt, cesta se stala šotolinovou a po pár stech metrech končila u zrušeného železničního přejezdu. Pokračováním jsou zde vyjeté koleje od polní techniky a na ně ukazuje šipka. Nu což, vpřed.

Ano, je pravda, že se nejelo nejpohodlněji, ale zase na druhou stranu, nejhorší úsek byl jen při podjíždění železnice, kde stála voda a bahno, s hloubkou jen do deseti centimetrů. trochu to klouzalo, ale jinak nic co by stálo za pozastavení. Pak se cesta zlepšila, dovedla nás do další vesničky. Stezka chvíli vedla po silnici a pak se osamostatnila na její pravé straně a zASFaltovatěla.

Scénérie kolem se nemění. Všude kolem kopce a kopečky, tu a tam obnažené skály a ve větších dálkách skalní masívy.

Stezka nás dovedla na kraj dalšího městečka. A tady to žije. Je tu spousta karavanů na kraji ohromné louky a u většiny z nich přívěsy na přepravu koní. A už je i vidět co to tu provozují. Na nedozírné travnaté ploše se projížděli sem a tam jezdci na koních. A někteří fakt rychle. Asi 150 metrů přede mnou je na

pomezí louky a stezky stolk a u něj sedí tři komisně se tvářící pánové (to jsem viděl až při průjezdu kolem nich). Najednou jsem zachytil, jak zešikma z leva se ke mně blíží jezdčyně na koni a docela upaluje. Ani já neježu pomalu. A tak jsem zase dostal nápad... Řádně jsem přišlápnu a vytáhnul z Mašinky na rovině 35 km/h. Žokejka se pořád přibližovala. Změna převodů a mocný záběr. Rychlost se zvedla na 38. Stále je to málo. Tak dobře. 3-8 a veškerá síla. Rychlost se neochotně přehoupla přes čtyřicítku a velmi pomalu rostla. Kůň i se svým nákladem se přestal přibližovat. Mám náskok asi deset metrů. Už nemám kam řadit a doufám, že u toho stolku budeme dříve, než mi dojdou síly. Žokejka teď úplně leží na šíji koně a skoro s ním splývá. Nevím, jestli je to jeho maximálka, ale fakt se snaží. Já také.

Asi deset metrů před stolkem jsem vyšlápl a narovnal se. I žokejka se narovnala a kůň zvolnil. Otočil jsem se na ni a zamával jí. Usmála se a taky zamávala. A to už byl čas vzít řádně za brzdy, protože jsem se dostal do míst, kde se trousila spousta lidí a hlavně dětí. A kromě toho tu stezka dělá velmi ostré esíčko. Brzdy se rozpískaly a znělo to, jako kdyby brzdil vlak. Pár lidí se proto nejprve podívalo na nedaleký železniční násep a teprve když neviděli vlak, zapátrali odkud zvuk vychází, aby s úlekem zjistili, že se na ně řítí něco horšího, než lokomotiva. Nic se však nestalo. Brzdy, přes své zvukové efekty, fungují výborně. A jak tak koukám, je čas počkat na Šneka.

Když Šnek přijel, úplně mě přehlédl. Vypadal dost vydešeně, když jsem ho zezadu oslovil...

Pokračujeme v klidné jízdě. Od mého vítězství nad koněm jedeme po značených stezkách podél Innu.

Rád bych zde vyvrátil pověru o tom, že když se jede podle řeky, je to po rovině,

nebo z mírného kopce. Není tomu tak. Vodorovnou vzdálenost od řeky máme téměř pořád stejnou, Vertikální nikoliv. A tak šplháme vzhůru a to hlavně proto, abychom zase prudce padali dolů. To celé v lese na šotolině a po skalách. A pochopitelně značky jsou umístěny tak, aby se v nejnižší části sjezdu muselo skoro zastavit rozluštit co znamenají a do protisvahu za ostrou zatáčkou vyjždět z nuly. Jsou tu prostě šikovní. To, že to mě a Šneka dovede rozhodit, jasně, nejsme zdejší a neznáme to. Jenomže oni tu tápou i místní. A tak jsem na jedné synchro zastávce, právě v takovém dolíku s ostrou pravou zatáčkou a následným stoupáním byl svědkem dvou průjezdů roštím rovně, kdy oba jezdci nestihli dobrzdit na šotolině a už vůbec ne zatočit. Nic se nestalo, akorát jsem slyšel spoustu pro mě nových německých slov. Pak přijel Šnek a jeli jsme dál.

Další zastávka byla v městečku Zernez, kde jsme obsadili lavičku a otevřeli si plechováčka a zajedli ho výborným chlebem.

Pak jsme pokračovali po silnici pořád z kopce, užívali si nádherné scenérie a zvolna dojeli do města Scuol.

Není tu nic zajímavého. Akorát tu silničáři malují čáry na silnici. A „neserou“ se s tím. Dělají to po úsecích a na každém rozhraní maník sedící na kraji malovací mašinky hodí na zem kužel. O tom nic. Ale pak za nějakou chvíli za nimi jede dodávka valník, která je na konci korby vybavena závěsnou sedačkou a z ní visí maník a ty kužely sbírá a hází na korbu. To celé v rychlosti cca 40 km/h. No neuvěřitelné.

Po tomto divadle pokračujeme na lepší místo, kde by se dalo posvačit. Bylo asi o dva kilometry dál a byla tam i lavička. A taky závora, aby nešlo sjet do vesnice. Jasně, tady to poznávám, tady jsme jedli... (viz zpráva z Expedice 2000, strana 53, obrázek dole)

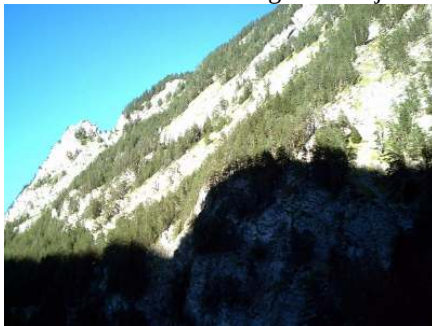
Zasedli jsme, dali se do svačinky a sledovali, jak se sem sjíždějí invalidní vozičky. Prázdné, jen s obsluhou. Že by o nás dostali hlášku? Tak ne. Přijel autobus zastavil u závory a z něj vystupovali, nebo byli vynášeni důchodci. Viditelně se vraceli z nějakého zájezdu. Takhle pěkně se tu o ně starají...

Další jízda byla přepychová. Jeli jsme asi 20 kilometrů z kopce. Ale ostrého. Až do vesnice Martina.

Ta je zajímavá jen tím, že je to čekací bod. A za ní? Hranice. Celnice je úplně stejná, jak byla před jedenácti lety. Akorát zpomalovací zábrany jsou pryč a v kancelářích nikdo není.

A jsme v Rakousku. Nebo spíš na území nikoho. Rakouská celnice je ještě 12 kilometrů daleko. Tady je úsek, který se asi na zimu uzavírá. Ale je to tu báječné. Kromě silnice se dvěma galeriemi jsou tu jen skály a divoký Inn. Prostě krása.

V jedné z galerií najelo vedle mě auto, zatroubilo a začalo se na mě tisknout. Neváhal jsem ani okamžik a opřel se do tlačítka velké sirény. Ozvěna v galerii udělala svoje. Auto jakoby odskočilo a drželo se v uctivé vzdálenosti. Pak přidalo

a zmizelo za zatáčkou.

Dojeli jsme za Rakouskou celnici a začali s hledáním místa na spaní.

Najít místo na spaní zde, není jen tak. Předně v našem směru je motorovka a tak musíme na vedlejší a ta šplhá po zdejších kopcích. S terénem je to taky mizérie. Na obě strany jsou příkré svahy a každý rovný centimetr je nějak využitý. Skoro každý. Po hodině hledání máme. Našel ho Šnek. Nachází se na plácku mezi stromy u složených metrů dříví za betonárkou. V kolik ráno ji asi zapnou?

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Birkach	68	2465	96,8	16,5	24 - 1

Ráno 11.8. čtvrtek

Probouzíme se před devátou. Je tu zima. Betonárku už zapnuli, ale je ji slyšet jen malinko a to ještě pouze tehdy, když přestane foukat větřík a utiší se šumění stromů. Následují ranní činnosti až na snídani.

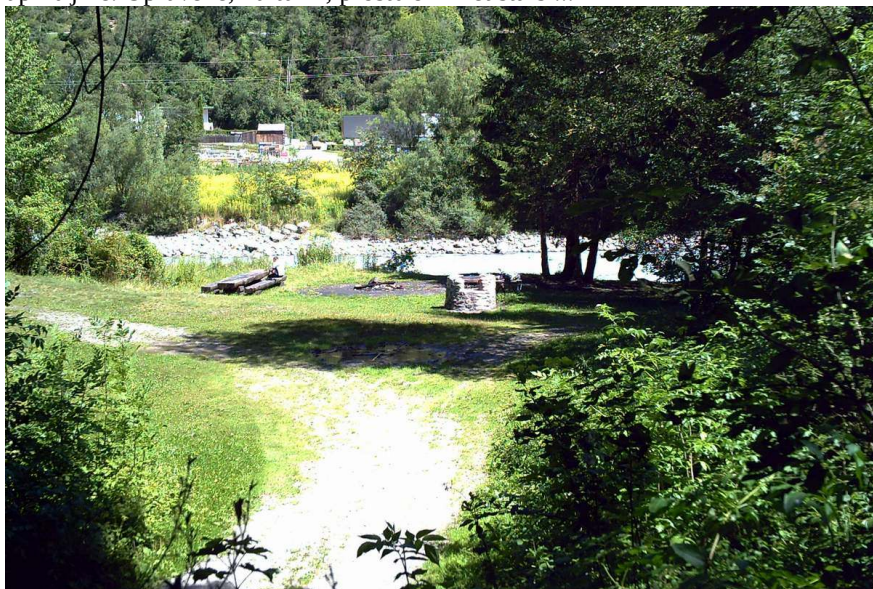
Kromě trochy Nutely nemáme už vůbec nic k jídlu. Odjezd v deset. Kupodivu se jede dobře a ani druhý průjezd betonárkou přes zákaz vjezdu nepřinesl průser. A tak jedeme po silničkách a stezkách, vlníme se po kopcích, až nás to vyplivlo v Riedu.

Městečko pěkné, zejména tím, že je tu obchod a hned vedle ohromné lavičkoviště. Nakoupili jsme, a hned na jedné z laviček toho většinu snědli. Je tu krásně. Svítí slunce, kolem se pořád něco děje. Třeba místní blázen tu pořád korzuje kolem, má na uchu asi hračku mobilního telefonu, pořád dělá, že s někým volá, všichni ho tu znají, zdraví se s ním, on dělá, že je děsně důležitý... Také koukám, že tu mají pěkná koťátka. Dvounohá. Tedy do okamžiku než vyjdou zpoza skleněné telefonní budky. Od toho okamžiku mi připadají, no, že poněkud víc papají... A tak ústí protější ulice sleduji přes budku a svět mi připadá být krásný.

Po jídle jdeme. Držíme se značení a jede to skvostně.

Pořád je teplo, svítí slunce, stezka je nádherná, až jsme dojeli k místu, které jsem bezpečně poznal. Jde o místo, kde se v roce 2000 Markéta s Terezou koupaly na Evu, zatímco my, rozumní (Martin a Dig) jsme to z povzdálí sledovali... Je to tu úplně jiné. Upravené, kulturní, prostě o 11 let starší...

Všechno je jiné. Ten, co první řekl, že nevstoupíš dvakrát do stejné řeky, měl asi pravdu. Stačí pouhých 11 let k tomu, abych to tu sice poznal, ale bylo to všechno

úplně jinak...

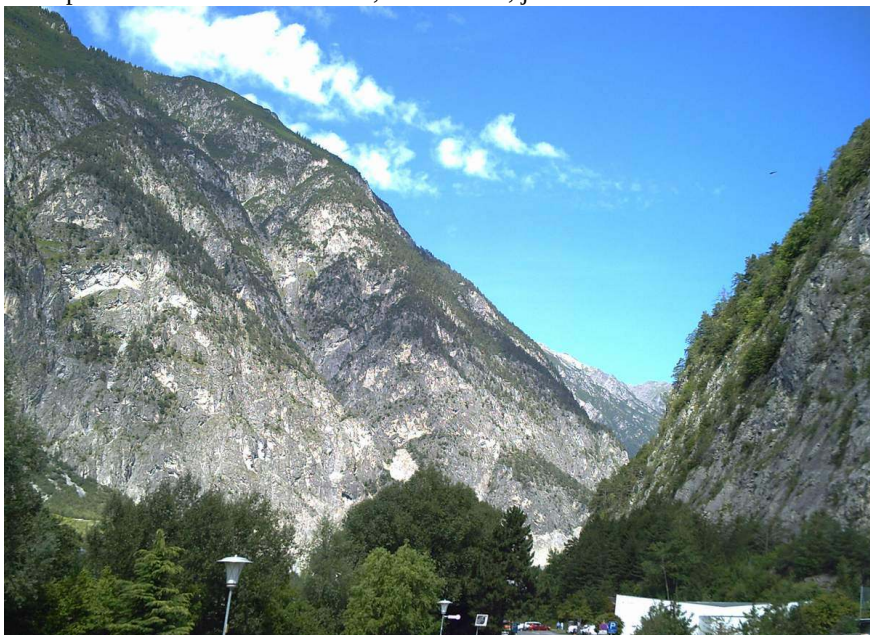
V duchu těchto myšlenek jedu první a mířím na Landeck. Ano, je to tu pěkný, pořád svítí slunce a je horko, jede to skoro samo a to většinou dolů, ale nepoznávám to tu. A vím bezpečně, že jsme jeli právě tudy. Ostatně jiná silnice tímto směrem tady není.

Landeck. Jsme tu. Město je zajímavé jen tím, že se tu dá zabloudit. Vedou odtud tři údolí. To teď není podstatné. Na zdar dojezdu sem si dáme pivo. Našli jsme si lavičku, zaparkovali a šli se podívat na přehledovou mapu.

Jo, jsme správně, a máme přehled o tom kudy ven. Na naší lavičce se zatím uvelebil motorkář. S úsměvem a "*excuse me, please*", jsem se já nacpal z jedné strany, Šnek z druhé, skoro naráz jsme otevřeli plechovky a začali se nenásilně bavit. Motorkář pochopil, že je nezván, zvedl se a odešel.

Po dopití a okomentování všechno, co se hnulo, jedeme dál.

Průjezd městem nebyl nijak složitý. Mají to tu pěkně značené. Ale Šnek tu nikdy nebyl a tak nepochopil, že Innsbruck je stejný směr jako Schwarz. Nevadí, stejně

jsme zabloudili. Jde o to, že zdejší značení je zelené a splývá s porostem a tak jsem ho přehlédl. Vrátili jsme se a našli správnou cestu. Pak už stezka. Rovná krásná rychlá, Šnek jede 15 km/h. A tak na něj na konci vesnice Schönwies čekám. Šnek se doploužil a že prý nutně potřebuje pivo a to na lavičce kde právě spočívám. Tak jo, proč ne. Zalovili jsme v báglech, vyndali plechováčky a zase sledovali cvrkot. Kolem projela skupinka důchodců. Docela jim to jelo. Také my se vydáváme na další kousek trasy.

Stezka pokračuje velmi pěknými místy, chvíli nahoru, dvě chvíle dolů, jede se báječně. Ocitli jsme se před Imstem. Dojel jsem ony důchodce a s hrůzou zjistil, že to pálej 25 km/h a ještě u toho kecaj. Tak to je teda síla.

Zajeli jsme k řece a... Tady to poznávám, tady jsme spali. Dost se to tu změnilo. Teď je tu nástupiště raftařů. Jak jsem psal, ať vás ani nenapadne se sem vracet. Je to tu úplně jiný.

Jedeme dál podle značení. Udělali to tu pěkný. Ale duch doby je pryč. A tak jedeme přes pole, louky a lesy, podjíždíme železnici a najednou je tu hospůdka pyšníci se tím, že jde o Tankstelle nur farader. Tedy pro nás.

Zastavili jsme, usedli ke stolku a šok... U vedlejšího stolku sedí důchodci. Nic neobvyklého. Ale tihle jsou ti, co jsem je v Imstu dojel a upalovali pětadvacítkou. Tak to je teda síla. Jak to stihli? Nebo jedeme my tak mizerně? Fakt tomu nerozumím. Ale mindrák z toho mám pořádnej.

Dali jsme v klidu dvě piva, odehnali 2254 vos a pomalu se vydali na další cestu. Letos je těch vos opravdu nějak hodně. A jak jsou agresivní! V minulosti se po nich stačilo ohnat a ony odletěly. Teď nejen že neodletí, ale tvrdošíjně se vracejí k místům, odkud je vyháníme. V našem případě od piva.

Značka nás zase tahala po všech vesničkách a polích, ale bylo to pěkné.

Pak jsme sletěli z obrovského krpálu, přešli most přes Inn a ocitli se v místě noclehu. Je to tu nejskvělejší. Šnek však trvá na tom, že chce ještě dvě točená a že kilometr zpátky je zařízení, které to umí. Jede to prozkoumat. Mě se Mašinku

znovu nahoru a možná zbytečně tahat nechce. I mě to stojí energii a dokonce podstatně víc, než Šneka. Prý až tam bude pošle SMS. Poslal:

Sem tu. Jed zpet po znackach a po silnicce skrz ves a pri zacatku sjezdu po prave ruce.,

Dobrá jedu za ním. Vyškrábal jsem se zpět do všeho, co jsme před chvílí sjeli, dojel na hranu kopce a začal sjíždět. Nikde nic. Sjezd už je pěkně ostrý, za mnou brzdí auto. Vpravo je větší dům, u něj tři zaparkovaná auta, nějaká zídka, víc nevidím, musím koukat kam jedu. Z protisměru v úzké uličce vyjel nákladák. Brzdy a ke zdi vpravo. Tak to bylo o fous. Po pravé straně nic není. Pořád jenom obytné domky a úzké křivolaké uličky. Zase se na mě tlačí auto! Vyjel jsem z vesničky a dospěl k závěru, že jsem to minul. Podle palubních měřidel jsem 4 km od nalezeného noclehu. Tak tohle nemám kvůli dvěma pivům zapotřebí. Posílám Šnekovi SMS: *najeto 5 km. jsi na hovno navigátor vracím se do noclehu.*

Jedu zpátky a prohlížím si vesničku. Je fakt krásná. Ale žít tady? Asi ne. Co tady asi lidi dělají jako práci? A co podnikají v zimě, když tu je všude spousta sněhu?...

Zase zdolávám příkrý kopec a proti mě jede dodávka s vlekem. No, vešli jsme se akorát. Za chvíli přejedu horizont a pak bude od všech aut pokoj.

Za mnou se ozval nějaký hluk. Pohled do zrcátka neříká nic. Jsem na silnici sám. Že by někdo z oken povzbuzoval moji nejskvělejší jízdu? Ohlédl jsem se a za zaparkovanými auty je nějaká skrumáž. Někteří pískají, jiní něco volají a viditelně to patří mně. Zastavuju. Co můžou chtít? Otočil jsem Mašinku a zamířil k nim. Aha, už to vidím. Je tam banda chlapů, kteří když viděli, že jedu k nim si zase sedli k dlouhému stolu a teď vidím i Šneka. Jasně, tak tady je to! Tak to jsem fakt neměl šanci poznat a při jízdě dolů reagovat kvůli dopravní kalamitě a při jízdě zpět se mi to schovalo za dodávku s vlekem. Navíc je Šnekovo kolo velmi dovedně ukryté za motorkou, čtyřkolkou a třemi auty. To jsem neměl šanci ze silnice ani zahlédnout.

Při pivu jsem se Šnekovi snažil vysvětlit, že ve skupině od dvou nahoru to musí být tak, že není „já Šnek“, ale „co ostatní“? Jak budou přemýšlet? Kam zaparkují? Bude dost místa a pohodlí pro všechny? Když na silnici zajedu ke kraji a zastavím, bude dost místa i pro posledního? A samozřejmě momentálně velí ten, kdo má nejvíc nejaktuálnějších informací. Na to mě odbyl, že on je samotář a to mu vyhovuje nejvíc.

Po mých třech pivech se přesunujeme do nocležiště. Je to tu úžasné. Jde o borový háj přímo na břehu Innu, kde je písčná pláž, spousta místa a již jeden stan. To je nádhera. Postavili jsme ležení bez plachty a za pár okamžiků odpadli a spali. Tedy Šnek spal. A tak strašně chrápal, že já jsem spát nemohl. Mnohokrát za noc jsem s ním zatřásl a snažil se ho přesvědčit aby si lehnul jinak. Pokaždé to dopadlo stejně. Jenom utrousil, že se mu nechce a za pár minut pokračoval v akustické produkci. Došlo to až tak daleko, že ve dvě v noci jsem šel na procházku kolem řeky trochu se uklidnit a unavit.

Procházka byla ve výsledku velmi pěkná. Je světlá noc, mezi mraky tu a tam vykoukl měsíc, je to tu pěkné.

Vrátil jsem se ke kolům. Hledat jsem je nemusel. Šel jsem po zvuku. Znovu jsem zatřásl Šnekem ať už je ticho. Odpověděl ať neotravuju a koukám spát. Tak to

bylo jediné, co se mi za celou noc nepovedlo.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Haiming	52	2528	62	15,5	27 - 8

Ráno 12.8. pátek

Po osmé hodině nastal v nedalekém stanu život. Vykoukla ona. Jo, ta ona, co se včera koupala v Innu. Může jí být mezi 25 a 30ti, na zdejší poměry pohledná. Včera, když jsem čekal na Šnekovu SMS, jsem seděl bokem na lavičce, čelem k řece a datloval tohle povídání do psajítka. Nějak mě upoutal pohyb, tak jsem se tam zaměřil. Z vody akorát vycházela ona úplně nahá. Dvorce a bradavky na dvojkách prsou měly velikost maximálně osmičky hlavy vratového šroubu. Možná i tuhost byla stejná. Když zachytila můj pohled, sklonila hlavu, podívala se na jedno a pak druhé ňadro, pak se podívala na mě, lehce pokrčila rameny a pronesla "Kälte". Já jsem naznačil pohled k sobě do míst, kde se trup dělí na dvě nohy a další důležitosti, a pronesl "Ja, ja..." Ona se usmála a odešla za velké kameny kam nemám výhled.

Tak teď se na mě usmála a pronesla "Morgen...". Jako odpověď jsem jí zamával. Inn je opravdu studená řeka. Ale už bylo na čase se očistit. Pochopitelně jsem to věděl a tak jsem do jeho vod neohroženě rychle vstoupil. A taky trochu nedobrovolně. Když jsem tam byl po kolena rozhodl se, že to stačí, ale uklouzl

jsem a bylo to. Připadalo mi, že jsem spadl mezi žiletky. A když už jsem tu, tak ještě hluboký nádech, potopit hlavu, prstama proprat vlasy a ven. To by mělo na nějakou dobu vydržet. To všechno sledují od kamenů on a ona ze stanu. Vyběhl jsem na břeh, naznačil pohled k „pánskému místu“ a spíš vydechl, než řekl "Kälte". Ona pochopila a zasmála se. On stál a nechápal. Narozdíl od všerejšího odění sličné Rakušanky, jsem já v plavkách. A dál? Úprk k ručníku, rychlé osušení a fofrem ke kolům, kde pořád chrápe Šnek a hlavně k věcem na sebe. Výsledně jsem s koupelí spokojen. Je mi hezky a odlehčeně. Nandal jsem se do jízdniho, uchopil jídelní propriety a šel se nasnídat na lavičku z dosahu Šnekových zvuků.

Pak už nebylo nic zvláštního. Po mém návratu se ve čtvrt na deset probudil Šnek, taky se nasnídal, zabalili jsme a hurá na cestu. Ještě však Šnek odchází s toaletním papírem, zubním kartáčkem, pastou a láhví s vodou někam za rošit. Všechno je špatně! Ten šohaj ze stanu a vodní víla jsou **ochránci přírody**. Šnek si někam skočil vyčistit chrup a šohaj přišel až ke mně a napůl sbalenému doupěti a vytáhl na mě legitimaci, kde se to hemžilo razítky, taky jeho fotkou, znakem EU a všemu tomu vévodil nápis NATURGUARD II, pod tím Umweltschützer. Ještěže neděláme nic za co by nás mohli oběsit na liáně. Akorát ho zajímalo, jestli jsem ráno použil mýdlo nebo sprchový gel. A jestli něco podobného nepoužívá teď Šnek. Ubezpečil jsem ho, že určitě ne. Na to mi podal ruku, cosi pronesl a šel ke stanu.

Šnek se vrátil, hubu od pasty, hajzlpapír v ruce. Rychle jsem mu vysvětlil, která bije. Všechno rychle napravil a tvářil se, že je bezúdržbový a bezodpadní. Fofrem jsme dobalili a vyjeli. Je nádherný den, čas 10.15.

Na stezce je dost živo. Při rozjezdu nás předjela skupina šesti pánů ve věku cca 70 let. Jsou namakaní a tváří se neústupně. Kola mají dost pěkná a ověšená bagáží. Než jsem se rozkoukal, byli pryč. Zvolna jsme se rozjeli. Je to tu trochu vlnité s převahou dolů. Ještě dlouho projíždíme pásmem borového háje (nebo parku?). Je to velmi příjemné, krásně to tu voní po dřevu a smole...

U kraje přede mnou je nějaký shluk lidí. Aha, to jsou ti staříci z rána. Studují mapu. Objel jsem je, kývnul na pozdrav a pokračoval po značkách Innradweg. Jelo se úplně skvěle a to i poté, co jsme sjeli na dno údolí a stezka vedla po téměř rovině. Pořád je nádherně, scenérie kolem jsou velehorské.

V jednom čekacím bodě jsem zastavil a vyhlížel Šneka. Mezi tím, než přijel, projela spousta kolařů. Mimo jiné také čtveřice on a dvě ony. On cca 55 let, ona vypadala o dost mladší a ony jsem odhadl na 16 a 18. Šnek přijel, vše bylo

jak mělo a tak jsem se zase rozjel. Za pár minut jsem dojel čtveřici. Zvolnil jsem na jejich 25 km/h a živě se zajímal o ony. Všimly si toho a začaly cosi brebentit v němčině. Tak jsem si jen, pravda trochu nahlas, povzdychl, že by bylo pěkné, kdyby mluvily v jazyce kterému rozumím. Obě přešly na slovenštinu. A to jsem málem spadnul z kola. Pak jsme si povídali o tom jak jsme se tu vlastně všichni ocitli a poprvé za celou cestu jsem ujetou trasu i následující úseky mohl říct česky. Akorát je škoda, že tu není Šnek. Konečně koťátka, která jsou k něčemu a on nikde.

Další čekací bod. Nechal jsem čtveřici jet. Teprve teď mi došlo, že oba dospělí ani nepíplí. Když Šnek přijel, dobíral jsem si ho, že si nechal ujet tak pěkná stvořeníčka. A zase jsme jeli.

Ne daleko, jen na křižovatku u Telfsenu. Tam stála celá čtveřice a o čemsi rokovala. Projel jsem kolem a mávl na ně. Obě mi také zamávaly. A vzhůru... Je překrásný den, stezka nádherná, jede se báječně, rychlost se ustálila na 27 km/h. V těchto místech je stezka na původních cestičkách spojujících jednotlivá pole. Je to trochu vlnité ale v rozsahu tak jednoho výškového metru. A celé to vede vedle Innu odděleného řadou stromů a příkrým břehem směrem dolů. Kolem údolí jsou kopce porostlé lesama a kopce skalnaté a zubaté.

Blíží se další čekací bod. Vyšlápnul jsem a zvolnil na 15 km/h. Nechce se mi tady stát. Po nějaké době se začala přibližovat čtveřice. Zase jsem přidal a připojil se k nim. A zase jsme si povídali. A teprve teď to do sebe zapadlo. Obě dívky jsou ze Slovenska někde od Trnavy a jsou v Rakousku u strejdy a tety. A ti je tahají křížem krážem Rakouskem. Teď mají základnu v nějakém kempu v Innsbrucku a výlety podnikají tak, že vlakem někam a odtud na kole zpátky. Zmínil jsme se o kamarádovi, se kterým jedu. Obě zbystřily. Když jsem Šneka popsal, hlavně jeho kolo, tak protáhly obličej se zklamaným "já, ten hypísák?" Aha, tak to jsem se moc netrefil. Nic, je třeba počkat na Šneka. Vyšlápl jsem, houkl za dívkami "tak čau zase někde", zpomalil a pak úplně zastavil.

Tentokrát jsem čekal déle. Když Šnek přijel říkal, že také fotil, což zabralo dost času. Společně jsme dospěli k závěru, že je čas na doplnění pivínek do krve. A všechno tomu bylo příznivě nakloněno. Hned za malým můstkem je stůl a lavice. V báglech mám ještě dva plechováčky, tak tomu říkám luxus.

Poseděli jsme, Dali po jednom plechováčkovi, rozebrali situaci poslední hodiny a vydali se krásným, slunným polednem dál.

Pořád se jelo báječně, akorát se chvilka slunce schovávalo za mraky, které přeletovaly údolí napříč. A v tomto duchu jsme dojeli na kraj města Wöls. A to

rovnou ke Sparu.

Provedli jsme denní nákup, vše naložili a jeli dál, s tím, že jakmile budou lavičky, dáme odpolední svačino oběd.

A jak je to tak vždycky, v okamžiku, kdy řekneme, že něco na nejbližších lavičkách, asi jede někdo před náma a likviduje je. Ani jediná v dosahu 4 kilometrů. Zato tady ano. Stezka sousedí s dálničním odpočívadlem. Je tu čtveřice betonových stolů a betonodřevěné lavice. A hele, tady to poznávám. Tady jsme na Expedici 2000 vařili jídlo...

Usadili jsme se a dali se do konzumace poživatin. Kromě nás je tu skupinka Arabů. Asi rodina. Jediné, čemu jsem rozuměl, když volali na jednoho z nich "Saiíd". Se Šnekem jsme si je dobírali, že právě sestavují bombu aby v rámci Džihádu zneškodnili nedaleké WC, takto místo srazů nevěřících psů. Jasně, je to trochu diskutabilní humor, když vezmeme v úvahu, co jeden takový oturbanovaný idiot s pásem dynamitu kolem těla dokáže...

Odjíždíme. Šnekův tachometr ukazuje, že za dva kilometry bude mít najeto 1000 z Plzně. A tak to bedlivě sledujeme. Mezi tím se změnil povrch stezky na šotolinu. To je po odpočívadle další věc, která se za 11 let nezměnila.

Ted'! 1000. Byli jsme hlavně zvědaví co to udělá na počítadle, protože tam na tu jedničku nebylo místo na displeji. Počítadlo to vyřešilo tím, že posunulo desetinnou čárku a bylo.

Přijíždíme do Innsbrucku. Nemáme zájem tu setrvávat. Oba jsme tu už byli, to hlavní známe a to další nás nebere. Prokličkovali jsme městem a našli slavicí hospůdku. Slavicí kvůli tomu tisíce na tachometru. Sedělo se pěkně, rozebírali jsme všechno možné, pohoda, dobrá atmosféra, krásné odpoledne. Málem mě však srazilo z lavice, když kolem projeli ti staříci z rána. Ale na druhou stranu to

můžeme vzít tak, že jsme dobří jako ti staříci...

Po třech hodinách strávených zde je třeba pokračovat v jízdě.

Šnek má problém s telefonem. Přestože ho zapíná jen na pár minut večer, dochází mu baterka. A tak chce zajet do hospody, kde ho nechají nabíjet ze zásuvky. Dobrá popojedem kus někam, a zkusíme to.

Popojeli jsme po stezce k dalšímu městečku a po dotazu na místní pejskařku kde bychom si tu mohli dát pivo, našli i lokál. Ale všechno je jinak. Je to nějaký řecký vyhlášený podnik, kde vrchní uvádí ke stolům a kromě nás jsou tu všichni hezky oblečení. Aha. Tak tohle neklaplo. Přinesli nám pivo a k němu panáka. Pozornost podniku? No, nevím. A tak jsme upíjeli pivo a polkli panáka, sledovali dění kolem a došli k závěru, že tohle místo je velmi pěkné ale pro dobití telefonu nevhodné.

Odjíždíme. Nejdříve je nadezd vedle silnice 171 a hned za ním musíme do podchodu. Ten je 2x lomený, tedy budeme manévrovat. Najel jsem tam a v druhém lomení mi Mašinka ujela pod zadkem doprava. Zastavil jsem. Aha, vřadu je nějak měkko. Asi jsem píchnul. Ale únik vzduchu je pomalý a tak jsem nasedl a dojel ještě asi 200 metrů na místo vhodné na opravu.

Oprava sama mě nijak nezlobila.

Akorát když jsem začal prohlížet plášť, jestli tam nezůstal ostrý předmět, velmi

mě rozladilo, že je běhoun na jednom místě sjetý až na textil a na jiném místě je v něm hluboký vryp a kus dál proražená díra. Tak to je konec. Musím jej vyměnit. Není to nijak závažná operace. Vyjmul jsem rezervní plášť nasadil jej a bylo to. Akorát ten vyměněný je úplně jiný a nemá drapáky.

Jedeme dál. Teď už hledáme nocleh. Je devět a to je akorát tak čas. Jeli jsme tak dlouho po stezce, až jsme ji ztratili. Zato nocleh máme. A to úplně skvostnej. Připravili jsme ležení, já jsem ještě udělal průzkum okolí, pak jsme si sedli na vstupní cestičku k doupěti, Šnek s pivem, já s Nutelou a probírali jsme prošlý den. Naprostá pohoda. Jen jedna maličkost mi to tu trochu kazí. Asi 50 metrů od nás je železnice. A co 10 minut po ní něco jede. To zas bude noc...

Kupodivu dobrá. Akorát jsme nad ránem dotahovali plachtu, protože začalo poprchávat.

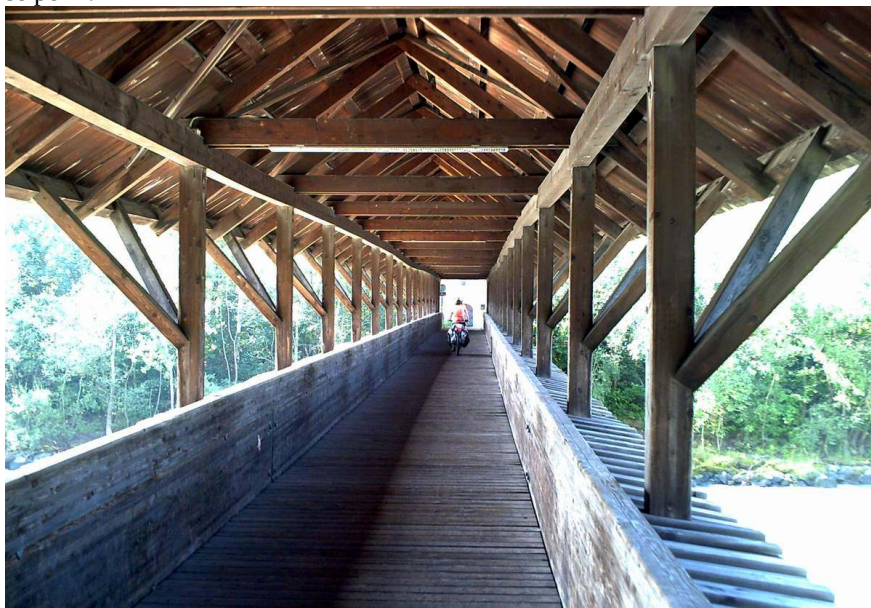
Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Volders	46	2594	66	16,5	29 - 14

Ráno 13.8. sobota

Po probuzení se cítím dobře. Teda provoz je tu úděsnej. Po obou stezkách furt někdo courá, dokonce nám pod plachtu nakouknul čokl a vletěl vrabčák. No, je čtvrt na deset, nasnídáme se a pojedem.

Ve čtvrt na jedenáct opouštíme hranu hřiště, kde spíme. Musíme se kus vrátit, protože včera se nám někde ztratila značka. Asi po kilometru ji máme a dáváme se po ní.

Akorát musíme trochu popřemýšlet o tom, že je sobota, v poledne zavřou obchody a do pondělka seženeme tak maximálně pivo.

Popojeli jsme pár kilometrů a zastavili ve vesnici. Na nákup budeme muset do centra. A jak tak hledáme, vidíme, že tu mají dvě velké školy. Tedy je to značně velká vesnice. Tedy tu předpokládáme výskyt obchoďáku. Nemýlili jsme se. Akorát jsme ho chvíli hledali.

Nákup proběhl rychle a klidně a na dva dny. A zase na cestu. Vrátili jsme se na stezku a pořád jeli po ní. Krajina kolem se nemění. Hluboké široké rovné údolí, na dně Inn, dálnice, železnice silnice 171, Innradweg, políčka a vesničky. Pořád pěkné, ale stejné. A tak v poklidu dojíždíme do Jenbachu. Pro nás je zajímavý tím, že je tu hospůdka u hřiště, v ní pivo a zásuvka na nabití Šnekova mobilu.

Další jízda nepřinesla nic objevného. Pořád se držíme stezky, jede se velmi dobře, svítí slunce, je nádherný den. Kilometry přibývají a neděje se nic co by stálo za záznam.

Až v podvečer jsme dojeli do Kufsteinu.

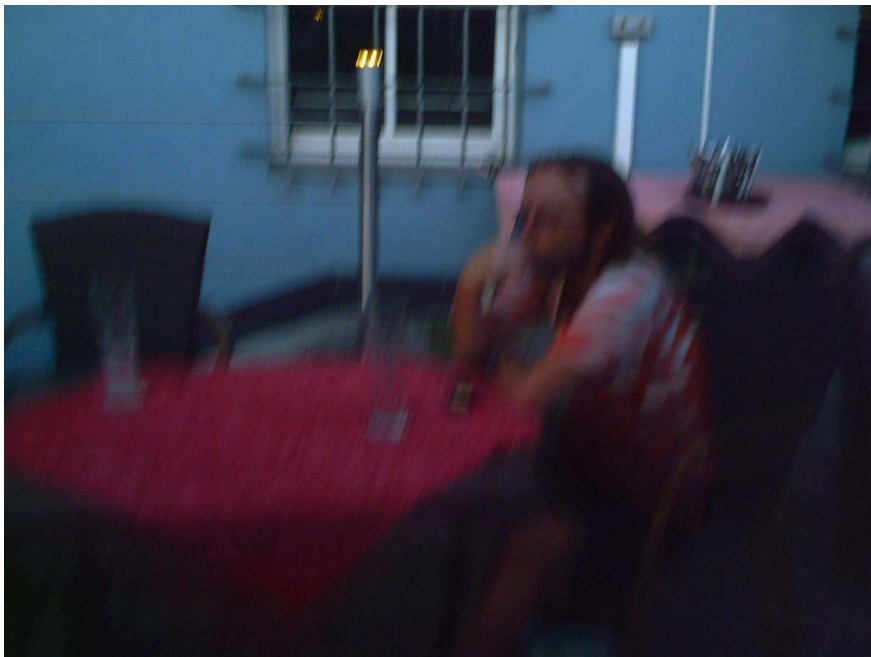

Ano, to je to místo, kde před jedenácti lety měli Hell Café. Je tu i dneska.

Je to až neuvěřitelné. Akorát má tak málo hostů, že se rozhodujeme použít vedlejší lokál. A děláme dobře. Sonja, obsluhující, je docela pohledná a obsluha jí fakt jde. Bavíme se sledováním dění u vedlejšího soustolí. Sedí tam asi tak deset mlad'ochů, usávají pivo, jeden má zápisník a tužku, mluví jeden přes druhého, chvílema se překřikují, chvílema propukají v smích. Celé to vypadá, že se pokoušejí něco organizovat. A asi něco velkého. Je sranda je sledovat. S přibývajícemi pivy a panáky se smích ozývá stále častěji a tak to ten se zápisníkem brzy vzdává a uklízí jej.

Začalo se stmívat.

- rozmazanost je způsobena tím, že už na to Šnek pořádně nevidí... -

Máme každý v sobě třetí pivo a asi by to chtělo jet někam najít nocleh. Hodlám použít místo jako v roce 2000.

Zaplatili jsme a jedem. Asi za dva kilometry jízdy tmou je opravdu dřevěný můstek a někde tady je průlez na louku. Ano, tady! Ty jo! Jsme a úplně stejném místě jako tenkrát. Zaparkovali jsme kola, Šnek vyndal další pivo a jal se meditovat směrem k úplňku a zcela jasné obloze. Já jsem uchopil balík sušenek a obalem jsem mu do toho šustil. Večer je přenádherný. Akorát to trochu ruší rámus z dálnice a z druhého břehu železnice. I tak je to tu skvělé...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kufstejn	34,4	2673	79	16,3	28 - 11

Ráno 14.8 neděle

Před osmou nás probudil pejskař. Mě vzápětí něco kouslo do ramene. Snad to byl jenom nějaký hmyzák. To teda bylo probuzení. Pejskař sice mluvil německy, ale nebyli jsme schopni pochytat písmenka. Trochu chrčel. Zacvičili jsme mu spartakiádní sestavu na téma odkud jedeme a kam. Na oplátku nám řekl, že voda v Innu má kvalitu pitné vody a jako jedna z řek napájí vodou pomocí dálkového potrubí Mnichov. On prý je odtamtud a než se připojil Inn měli velký problém s

vodou. Mezi tím jsme snídali. Po nějaké době rozhovor s námi vzdal a šel uklidit psa. My jsme dosnídali a připravili se k odjezdu.

Samotný odjezd nebyl ničím zajímavý. Ani jízda neskýtala mimořádné zážitky. Krajina kolem už není tak divoká, kopce jsou nižší, kulaté a zalesněné, řeka upaluje vedle nás. A pak se nějak stalo, že se do nás opřel vítr. ZEZADU!!! To byl panečku najednou fofr. Na palubě mi to začalo ukazovat 30 km/h a nestálo mě to žádné úsilí. A tak si tak letím a najednou koukám, že nemám Šneka. Nezbylo než zvolit synchro bod a počkat. A teprve když jsem zastavil poznal jsem sílu větru. Ještěže nejedem proti.

Držíme se značení a jede se velmi dobře. Tahaj nás trochu stranou od řeky, ale to vůbec nevadí. Zejména proto, že v každém městečku se k němu zase vracíme. A tak jsme natrefili, mimo jiné, na Inn museum.

V Rosenheimu jsme na místní promenádě zastavili ve stínu na jeden plechováček, na odpočinek a na únik před sluncem. Kromě toho, že tu korzují lidi a projíždějí

kolaři, se neděje nic zajímavého. Za hodinu jedeme dál.

Nějakou dobu jsme jeli po hrázi a když pak šipka ukázala dolů, poslechli jsme. A dobře jsme udělali. Jen jsme se ocitli u paty hráze, otevřel se nám pohled na koupaliště. Pravda, Šneka zajímal hlavně Kiosk naproti (inzerovaný i na šipkách)...

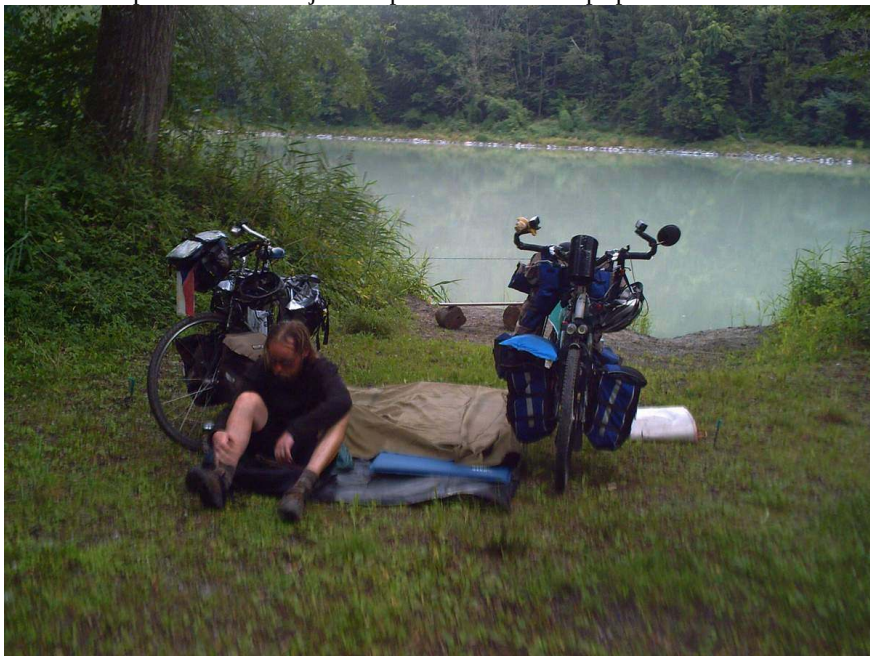
Vykoupali jsme se, já dvakrát, Šnek jenom trochu jedou, dali si hot dog a pivo a ve stínu odpočívali. To nám vydrželo dvě hodiny...

A vzhůru na cestu. Opět se jede pěkně a neděje se nic, co by bylo zajímavé. V naprosté pohodě jsme dojeli do Wasserburgu, kde byla další pauza na svačinku. Takhle to vypadá, že vždycky kousek jedem a hned je svačina a hlavně pivo. Není tomu tak. Od poslední zastávky uplynuly dvě hodiny. Také zde stojíme na hrázi Innu a tak se jdu opláchnout. Jen opláchnout. Inn je velmi studená řeka... Ale než jsme se sem dostali, bylo to napínavé. Především 10 km před městem byl bez varování Umleitung Radweg. Hnali nás přírodou, spíš necestou, než cestou. Na konci byl viditelně starý železniční tunel. Ten jsme projeli a ocitli se uprostřed objížd'koviště. Nikde ani cedulka kudy dál. Stejný problém měly dvě skupinky, které dorazily s námi. Chvilí jsme všichni váhali a pak zamířili do uzoučké štěrbině, kterou tu stavbaři pomocí zábran vytvořili. Třikrát jsme všichni vjeli do slepého, než někdo objevil jak odtud. Někomu jsme projeli garáží. Měla dva vjezdy. Jeden odtud a druhý z města. Teda taky bych chtěl aby se mi garáž táhla procesí! Pak jsme se ocitli v centru a z něj popojeli na hráz na zdejší promenádu. Po svačině chceme jet dál. Vydali jsme se po hrázi po proudu řeky a najednou značka ukazovala dolů. Poslechli jsme a v zápětí se našli ve shluku objížděk. Zatočili jsme směrem k řece a překvapeně zastavili. Tady už jsme byli. To je ten bývalý železniční tunel! Tak zpět a jinudy. Další pokus skončil přejezdem mostu a konstatováním, že tudy ne. Zato jsme objevili plán města a mapu okolí. Aha, už to chápu. Město leží v meandru tak sevřeném, že mezi rameny je tak dvě stě metrů. A my jsme opustili to správné a najeli ke druhému.

Druhý pokus o výjezd se podařil. Ale hned za městem je velmi ošklivé stoupání. A docela dlouhé. Nahoře jsem úplně vyplivnutej. A pak jsme se napojili na Inn Tall stezku a ta nás tahá nemožnými místy a hlavně z kopce do kopce a naopak. Pravda, je to tu moc pěkné, ale pro jízdu na kole snad jen pro masochisty... A pro nás...

Projeli jsme touto idylkou mnoho kilometrů, pak spadli velmi příkrým sjezdem po šotolině do údolí, a hele, on je tu Inn. Tak to je paráda. A hlavně je tu kouzelný plácek akorát na doupě. Tak tady.

Po krátkém průzkumu okolí jsme zaparkovali nočně a připravili ležení.

Má to vadu. Nejdou zatlouct kolíky. Je tu kamenitý podklad. Pokusili jsme se z nedaleké skládky šutrů nějaké donést, ale bylo to nad naše možnosti. Ony kamínky jsou poněkud veliké a zatraceně těžké. Mimo to jsou v sobě zaklíněné. Získali jsme jeden. Aspoň to. Postavili jsme zparchantělinu na téma doupě a já tiše doufám, že až bude pršet, nebude moc foukat...

Ještě jsem provedl večerní skok do žiletek (vlny Innu) a osvěžen se věnoval večerním činnostem. A pak... Dobrou!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Au am Inn	49	2761	88	16,4	34	- 17

Ráno 15.8. pondělí

V noci opravdu přšlo a docela hodně. Ráno v devět už skoro ne. Ale než jsme stihli probrat jestli jet, nebo počkat, se rozpršelo. A přšlo i v deset a v jedenáct, také v poledne padala vlaha a ve třináct hodil letního času... také přšlo. Mezi tím projelo po stezce okolo několik skupin kolarů. Jeli i v tom nejprudším slejváku. Neuvěřitelné.

Jsou dvě hodiny, odjezd. Je vlhko. Značné. Ale neprší. Stezka vede po šotolině a vlní se. To je v pořádku. Ale furt nás navádí na Innúdolí (Inn-Tall), což se mi nelíbí. Jednak nevede podél Innu, ale všude po všech kopcích a jednak je o

poznání delší. Ale jinak se jede celkem ucházející.

Dojeli jsme do nejbližšího městečka, našli Normu a mají zavřeno. Jak to? Je přeci pondělí... Šnek pronesl tezi o nějakém svátku. Asi jo, proč by jinak takový obchodník jako Norma neotevřel. V dalším městečku to ověřujeme. Mezi tím začalo pršet. V podstatě mám dojem, že dojíždíme mrak. Trochu jsme zmokli a dojeli do Waldkirchdorfu. Je docela velký a hned u vjezdu mají plán města. Vlastně máme kliku, protože tento vjezd navazuje na nákupní zónu a centrum. Ale obrázek je stejný jako v minulých městečkách. Obchody jsou zavřené, pohyby po ulicích sporadický. Jediné, co tu funguje je pekárna. Nákup.

*A tak pomalu projíždíme hlavní ulicí,
město je teď tiché jak město spící.
Před pekárnou jsme zastavili a z kol slezli,
prodavačce jen oči z důlků lezly.
Objednali jsme si housky a místnostech těch,
každě co tu byl poslouchal jenom svůj dech...*

Jasně, blbost, ale ve verších je to hned poezie...

Zaplatili jsme a vypadli. Hned naproti na lavičce všechno snědli. Pomalu se vylepšuje počasí, a na ulicích se trousí lidi. A přibývají.

Tak jo, zpátky na stezku. Jede se dost dobře.

Po nějaké době jsme opustili Inn-Tall a jeli po silnici. Vylezlo slunce a neuvěřitelně se stává skutkem, máme vítr v zádech. A tak jedeme a je dobře.

- ... jo tady je to! Můj soud... Dig. -

Na jednom čekacím bodu jsem měl pocit, že jsem Šnekovi dost ujel. To je ten správný okamžik nakrmit Mašinku grafitovou vazelinou. Nacpal jsem ji kam to jen šlo. Když přijel Šnek a rozjeli jsme se, Mašinku jsem nepoznával. Zmizela

spousta nepříjemných zvuků, celkově se zklidnil chod a jedeme nějak rychleji za stejného úsilí.

Dojeli jsme do města Altotting. Nějak mi došly pivínky v krvi a navrhuji zastavit na jedno trojpuvo. Návrh prošel. Jenom najít hospodu je složitější. Jak jsem psal, držej tu nějaký svátek. Po SMS dotazu do Plzně víme, že jde o svátek, kdy nějakí svatí letí do nebe (Na nebevzetí Panny Marie). Podivné je, že i hospody mají zavřeno. Až na jednu na náměstí. Tady se nás ujali a trojpuvo je splněno za chvíli. Jenomže začalo poprchávat a co víc stmívat se. Dobrá, jedeme.

Opustit město nebyl takový kumšt, jak se původně zdálo. A tak jsme najeli na hlavní a upalovali směr Passau. Opravdu upalovali. Jel jsem za Šnekem a ten to chvílema páčil až 32 km/h. A jelo to bezvadně. Pak se objevila odbočka do lesa. Už bylo na čase, přši stále víc. A tak jsme tam odbočili, chvílku manévrovali a pak našli dva u sebe stojící malé domečky. A nebyly to jen tak ledajaké domečky, byly to včelíny. Nevadí. Za nimi je přesně místo, kam se vejdem. Nacpali jsme tam doupě a velmi rychle vytuhli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Altotting	52,9	2817	56	15,7	22	- 15

Ráno 16.8. úterý

V noci velmi vydatně přšelo. Jsem rád, že nás chránila plachta.

Probudili jsme se v devět. Je světlo, prosvítá sem slunce a hlavně neprší. V klidu jsme se sbalili a jedeme.

Včelíny se ukázaly být nepoužívané. Ještěže tak...

Pokračujeme po hlavní, která po pár kilometrech přestala být hlavní, protože se vedle vyskytla dálnice. A tak se jede klidně a pohodově.

Dojeli jsme na předměstí Kirchdorf am Inn a hele, je tu Netto. A tak šup tam a nákup. Všechno probíhá rutinně. Pak jsme najeli na Innradweg a za pár okamžiků zastavili u lavičky na svačinku. Je poledne. Akorát tu chćípnul pes.

Zdá se mi, že už několik dní je nějaká potůž s nabíjením AA článků. Což je poněkud blbé, protože kamera už důrazně připomíná, že ještě pár zapnutí a bude šlus. A mám pravdu. Potůž je několikanásobná. Jde o připojovací konektory. Trochu prošly vodou a teď nějak nevoděj. Bez páječky to nedám dohromady. Pokouším se sice o nějaké improvizace, ale marně. Nic, jedeme.

Jízda sama není nijak zajímavá. Jedeme po hrázi Innu, díky roštů a stromům nic není vidět, ani řeka ne, a tak jedeme a jedeme a za dvě hodiny v městečku Braunau am Inn jedeme do centra na lavičku, neboť jsme usoudili, že je čas na plechováček. A hele jak to tu mají zařizené. Velké obdélníkové náměstí, uprostřed kus kolejí a na nich parní lokomotiva. Krásná.

Tak jsme se posadili a sledovali dění. Ale nějak nebylo co. Vedle na lavičce

seděla frau asi tak 30 a cosi se snažila přesypat ze skrypt a papírů do hlavy. Jinak nikde nikdo. Mašinku jsme si obešli, nakoukli jí pod sukně, chvíli si o ní povídali, dopili a zase na cestu.

Je lehce pod mrakem, dusno, není se čeho nadechnout. Jedeme teď povětšinou mezi kukuřicí a sklizenými obilninami, daleko od řeky i od silnic a lidí. Mně to vyhovuje.

Zjistil jsem, že vážky lítaj taky na neutrál. Přišlo to tak, že jsem si tak jel a najednou vedle mě letí v úrovni hlavy vážka. Tak jsem si řekl, že se budeme honit. Přistoupila na to a asi padesát metrů jsme upalovali vedle sebe. A jak jsem ji sledoval, koukám, že najednou nehýbe křídly. Ani jedním párem a pořád letí. Ty potvoro! Takhle se flákat. Přišlápl jsem a ona rozkmitala oba páry křídel. Ale zas jen na chvíli. Tak tohle mě nebaví. Vyšlápl jsem a začal ztrácet rychlost. Vážka zakmitala křídly, přeletěla mi přes cestu a byla pryč...

Pak se zase nedělo nic mimořádného. Jenom jsem na cestě potkal užovku silnou asi jako ruka a dlouhou tak asi půl druhého metru. Navzájem jsme si nepřekáželi a tak jsem na ni ještě kouknul do zrcátka a viděl, že můj průjezd s ní ani nehnul.

V šestnáct hodin jsme zastavili na jedno točené. Během jízdy vylezlo slunce a začalo být horko. A tak to řešíme slunečníkem a pivem...

Aha, zase je to jinak. Trochu jsme se začali zajímat, jak je to s časem. Jsme tu moc brzy. Takže dneska smíme ujet maximálně 20 km, jinak dojedeme večer do Passau a co tam? Takže nocleh před, potom průjezd a další nocleh někde u hranic. V tom případě vyjde teze o tom, že v pátek budeme v Javorné v hospodě na kachničce a v sobotu v Dobřanech. No, to jsem na nás zvědavěj... Začali jsme pomocí SMS rozšiřovat tezi o tom, že v Dobřanech budeme 20. 8. v 16:07.

Sedm kilometrů od hospody jsme vyjeli z kukuřice a přímo naproti nám je vchod do hospody. Další hospody. Šneka nejde ubrzdít. Zajeli jsme tam a opravdu dali jen jedno. K našemu stolu si sedli dva staří manželé. Jeho jsme nesmírně zajímali, ji nikoliv. A tak jsme s si s ním popovídali o Karlových Varech a o Plzni, ona distinguovaně seděla a dělala, že všemu rozumí. Pak jim přinesli jídlo a bylo po rozhovoru. Po dost dlouhé době jsme zaplatili a jedeme vstříc noclehu.

Ten se povedlo najít pár kilometrů od vesnice v porostu. Vypadá to, že přšet nebude, ale zelené (rozuměj kotevní šňůry) natáhneme. Jinak by Šnekovo kolo nestálo.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Gogging	38	2881	63	16,7	25 - 16

Ráno 17.8. středa

V noci to tu žilo. Nejen hlodavci pod ležákem, ale také nějaká vysoká se na nás přišla podívat. A tradičně, Šnek chápal až se z toho voda srazila a dopadla na nás formou rosy. Množstvím tak kýbl na každého.

Ráno vysvitlo sluníčko a začalo vysoušet.

Nasnídali jsme se, zabalili a pokračujeme v cestě.

Do Passau je to 28 kilometrů, a tak jedeme zvolna. A jede se pěkně.

Až v Neuhausu jsme se nechali vyplašit a místo nájezdu do města jsme zvolili směr přes most do Straubingu. Tam Šnek na mapě odhalil, že jde o německo

rakouské souměstí. Vrátili jsme se a chvílku popojížděli městem a hledali obchod. A našli. Nákup standardní, žádný zážitek navíc. Pak jsme sjeli kopec a nám známou křižovatkou najeli zpět do města. Mimochodem, tu křižovátku jsme v tomto okamžiku projeli ze všech stran. Takhle jsme dobrý!!! Kousek jsme popojeli a našli útočiště na lavičkách na zastávce autobusu. A svačinooběd! A pohodovej a klidnej a ve stínu a kolem se horkem tetelí vzduch...

A idylka pokračuje v sedle. Jedeme dál. Stezka je značená dobře, chvilka je terénem, potkáváme pořád víc městských výletníků, mimo stín je vedro.

V tomto duchu zastavujeme v centru Passau.

Pravda až sem jsme nechtěli, ale ze stezky nebylo kde odbočit. A je tu malá hospůdka hned u Innu. A studené pivo... Dvoj pivo... Troj pivo... Čtyř pivo... Pět pivo.... Horko....

V pět opouštíme Passau. Víme, že to bude do kopce, ale je to fakt mizérie. Zastavili jsme po 14ti km v Trifftenau na pauzu u nějakých železných potvor. Prý je to muzeum, ale čeho, to neumíme přeložit...

A jedem dál. Kopce nahoru pokračují, ale jsou překvapivě střídány dlouhými

poměrně příkrými sjezdy. A tak jsme za hodinu u odbočky na Grafenau. A je tu pár klíčových událostí a situací. Tak předně nás pomocí značky "*silnice pro motorová vozidla*" zahnali na odbočku, kam jsme původně vůbec nechtěli. Další, co se událo, Šnek začal kňourat, že se stmívá a že chce spát. A poslední, na obrovské ceduli tu píšou, že za kilometr začíná NATIONALNATURPARK. Tak to je pitomý a vlastně to rozhodlo. Sjeli jsme ze silnice a po průzkumu to pro dnešek ukončili na kraji velké louky.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Grafenau	51	2950	69	13,5	28 - 12

Ráno 18.8. čtvrtek

Probudili jsme se v 8. A zase snídáme a balíme. Odjezd proběh v 9:15. A hned do kopce.

A sakra! Na palubě, na místě údajů o rychlosti, vzdálenosti, průměrných rychlostech a podobně, je tma. Že by tak najednou a bez varování došla baterka? No, je tam 6 let, nejspíš na to má nárok. A zrovna teď? Hmm, je třeba zajistit údaje o dnešní kilometráži. Tu jsem si přečetl u Šneka a odjezdová je 1392. Večer to pak nějak přepočítám.

Přestože je to tu samý kopec s převahou nahoru, se jede překvapivě dobře. Pochopitelně jsou skvělé úseky, kde se jede 3 km z kopce a podobně. To všechno

způsobilo, že v poledne jsme v půlce zamýšleného přejezdu. Ano, to nejlíc nahoru nás pořád ještě čeká, ale už to není daleko.

Tak nebylo to tak „heiß“, jak se na téhle straně Šumavy říká. Pořád jsme stoupali, ale i klesali a tak jsme najednou byli na Bahnhof/nádraží Einstein/Zelezná Ruda. Hraniční dělítko je přímo na nástupišti, které jsme museli použít, protože před budovou je uzavírka a čině se tam bagry. A teď krok... a jsme v Čechách. Šlo to nějak moc hladce. Pomalu jedeme po žluto černě značené stezce, až jsme se ocitli v centru Rudy.

Šnek přepadl bankomat a já Vietnamce kvůli baterce do palubního počítače. Hned jsem jej oživil a pak už to bylo jen o hospodě.

Vybrali jsme si Pension Böhmerwald. A dobře jsme udělali. Dali jsme obídek, a pivíčko a laškovali se servírkou a poskytli webovou adresu paní, kterou jsme zajímali, prostě pohoda.

Kam to šlo jsem odeslal tuto SMS:

Stanice Javorná. Prosím pozor, mezinárodní osobní nemotorová jednotka číslo 2011 "Hells", nepravidelný příjezd 19.8. v 16 hodin 40 minut, ze směru Plzeň, Domažlice, Regensburg, Ingolstadt, Boodamsee, Vaduz, Chur, Julierpass, St.Moric, Landek, Imst, Innsbruck, Kuftein, Rosenheim, Wasserburg, Mühlendorf, Simbach, Passau a Železná Ruda, přijede do hospody, služebně třetí stůl vpravo. Vlak dále pokračuje: Dobřany zastávka, Plzeň Doubravka a Praha Hlavní nádraží. Vlak zastavuje ve všech stanicích a zastávkách. Vozy pro úschovu

zavazadel během přepravy, jídelní vozy a lehátkové vozy, jsou řazeny na obou koncích vlaku. Ve stanici Dobřany bude vlak rozpojen, do stanice Praha Hlavní nádraží bude pokračovat přední část vlaku, do stanice Plzeň Doubravka bude pokračovat zadní část vlaku.

Žádáme příchozí, aby nevstupovali do cesty číšníkovi, než postaví pivo na stůl.

A pak ještě s modifikací pro Dobřany s příjezdem o den později.

A pohoda pokračuje. Po šestém pivu ve 20:00 odjíždíme. Ne daleko, jen na kopec nad Rudu. Je to nějakých 5 kilometrů, ale vzal to čert.

No, nevzal. Bylo to i přes ovínění pivem do kopce. A zvlášť pikantní je strhující závěr stoupání. A na něm jsou odbočky a taky místo kam zaplujem.

Není to jednoduché. Kvůli EKO teroristům tady nechali větve a klacky z odtěžených napadených stromů. Prý si s tím příroda poradí... Zeleným knechtům to možná vyhovuje, ale nám ne. Je tu neskutečnej bordel, kterej si nejdříve musíme uklidit a pak teprve postavit základ ležení. Uvidíme, co v noci. Zatím je pěkně a teplo, já bych řekl, že dneska plachtu natahovat nebudem.

Šnek tam ještě něco honí na telefonu, já padám do kanafasu.

V noci dotahujeme plachtu. Trochu skáplo a nic. Kruci, zbytečná akce!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Starý Brunst	42	3007	57	12,3	26 - 9

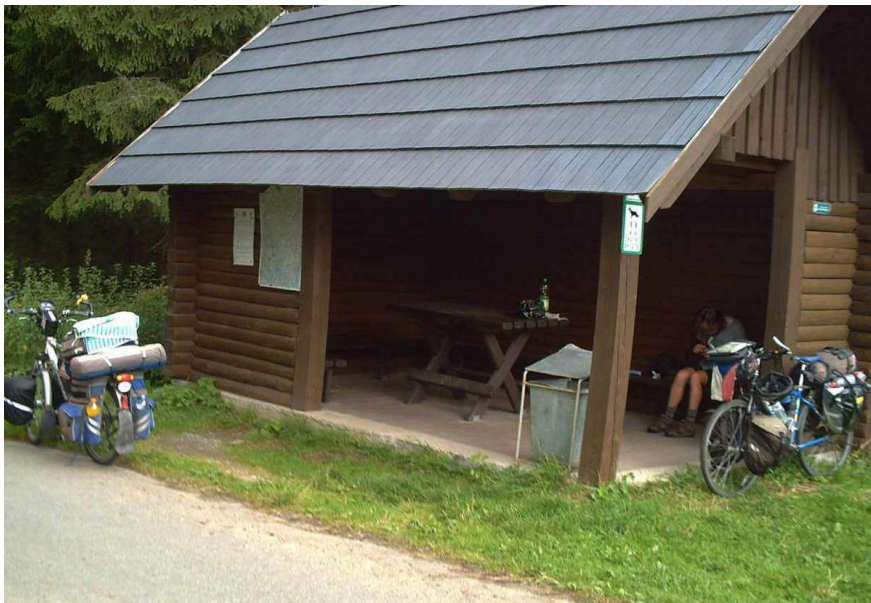
Ráno 19.8. pátek

Ráno mě probudilo zadání práce. Kouknul jsem na Šneka. Taky už nespál. Tak jsem řekl "*Vstávej a jedeme*". Podíval se na mě naprosto nevěřícně. "*Za tejdén máme bejt ve středomoří a budujeme tam nějaké call centrum*". Byla to jenom chvilíčka, ale Šnekův výraz stál za to... Škoda, že to zadání byl jen konec snu. Hned bych jel...

A tak se válíme, skrz plachtu na nás svítí slunce a já mám nutkání ji odhodit. Je tu dost vedro. Než jsem se však k čemukoliv rozhoupal, slunce zalezlo a začalo pršet, po chvíli lejt. To mu se říká pasivita na pravém místě. No, zašití jsme tu dobře tak snad nám dájí všichni pokoj.

Dali. A to až do 14ti hodin, kdy jsme se rozhodli nocležiště opustit. Vysvitlo slunce a je pěkně. Inu, jak to tak ve dnech, kdy se čekají přeháňky bývá. Přesunuli jsme se na nedaleké parkoviště a zjistili generální chybu včerejšího průzkumu. Je tu bouda, budka, v ní lavice a stůl a to vše přístupné. No nevádí.

Uděláme tu technické kontroly našich přibližovadel a odstraníme největší bolístky. To se také nakonec událo.

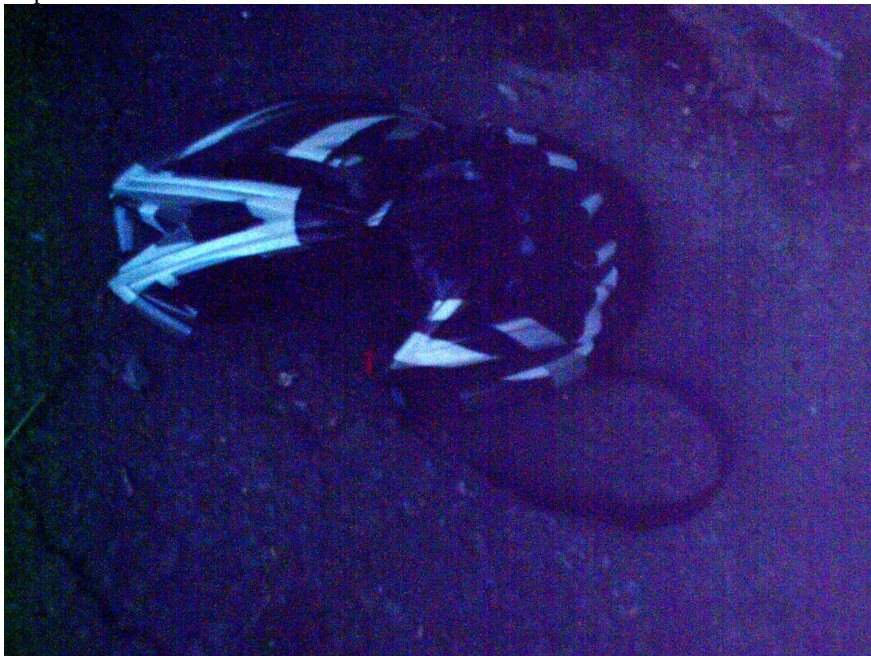

Po třetí hodině se dáváme na cestu. Je dlouhá 10 kilometrů a končí v Javorné v restauraci. Podává se tam kachna. Už jsme ji v minulosti ochutnali a tak tam jedeme cíleně. Opravdu jedeme hlavně z kopce a v půl čtvrté brzdíme před restaurací. Odstavili jsme kola a přesunuli se na terasu.

Objednali jsme si přesně podle plánu a vyčkávali.

Kromě nás se sem sjížděli i další spolukolovníci. Také parkují a jeden takový mi drknul do Mašinky. Ale ta je stabilní a nic se neděje. Ani jsem to nešel zkontrolovat. Najednou přišel poryv větru a srazil Mašinku na zem. Zvedl jsem se, prošel lokálem a šel ji zvednout. Na místě mě málem porazilo. Když jsme kola odstavili, nechali jsme helmy na řídítkách. Jako vždycky. Teď je helma mezi bokem paluby a zdejším stojanem na kola. Po zvednutí Mašinky nezbývá, než konstatovat smrt. Helma to má za sebou. Je úplně sešrotovaná. Kromě toho, že je od Hanky, bude nutné opatřit novou. A s tím jsou spojené výdaje. A teď po Expedici?

Nic, konec nářků, nese se nám žvanec.

No, je to sice slabá záplata na zničenou helmu, ale měli to dobrý. Pak jsme chvilka rozebírali dění kolem. Ovšem značně potichu, vědomi si toho, že nám tu rozumějí. Nejdivočejší byla dvojice, která přijela asi hodinu po nás. Ona velmi neštíhlá, on plnoštíhlý, na zádech ohromný batoh, pod ním úpí nějaký trek. Podle hovoru byli oba velmi jednoduší. Šneka velmi pobavilo, když tihle dva nazývali jiné, které potkali, "*mastňáky*". Nevím, zda vůbec věděli, co toto označení znamená. Elastáky nazývali těmi, co jezdí v neoprenu a zejména on byl hrdý na své výkony. Za zvlášť zdařilé považoval etapy, kdy ujeli 30 kilometrů. Docela mě pobavilo, že takový "*drsňák*" neumí používat mapu. To, co tam s ní předváděl bylo hodno toho úplně začínajícího malého skautíka. Ona byla jeden velký obdiv. Šnek jim pak poradil kudy dál aniž by si zajížděli a zbytečně zdolávali kopce. Ona na to dlouze koukala do mapy, pak to nějak okomentoval, přijal to za své a ona zase vzdychala blahem, jak je nejlepší. Byli jsme rádi, že za půl hodiny vypadli. Pak se půl hodiny nedělo nic a pak avizovaným spojem v 18:05 přijel Plch. A hned k nám a zábava se rozproudila. Povídali jsme o všem možném i nemožném.

Pak měl telefonát a oznámil, že za 20 minut je tu ženská část jeho rodiny. Tedy jeho ctěná choť a dvě potomkyně. A než jsme to stihli dopovídat, byly tu. A v tu ránu byla hospoda plná...

Užívali jsme si příjemný večer až bylo nutné společnost rozpustit. Plch Plšice a Plšata jely autem na Šukačku, my se Šnekem tamtéž. Jen po svých.

Vyjet do zmíněného cíle je dost obtížné. Auta začátek, asi 150 metrů jezdí na dvojku. Mně se ho povedlo vyjet na 1-1 ale bez větších potíží. Asi už se projevuje trénink za poslední tři týdny.

Dojel jsem až k budově, počkal na Šneka, vešli jsme dovnitř a asi jsme průhlední. Sice nás osazenstvo zdraví, ale jinak to vypadá, že tu nejsme. Stejně jako minule tomu tady vévodí děti a jejich zahánění do pelechů. Nějak mě přemohla únava a tak před desátou odcházím bydlet k rybníčku do doupěte.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Šukačka	51	3028	12	12,9	21 - 9

Ráno 20.8. sobota

Před sedmou mě probudily ovce. Jednak vyzváněním krčnými zvonci a jednak neurvale hlasitým bečením. Je nějak chladno. Vykouknul jsem ven a hele, ona je kolem mlha. Hmm, tak jo. Ještě se pokusím spát.

Povedlo se. Vzbudil nás Šnekův telefon. Přesněji jeho maminka, která ho předzásobila množstvím informací. A tak nezbylo než vstát, zabalit, naposledy se rozloučit s mou helmičkou, odložit ji do popelnice a odjet.

Šnek tvrdil, že až do Klatov to pojede z kopce. Měl pravdu. Za necelou hodinu

brzdíme před cykloprodejnou. Je třeba doplnit stav helem. Pan prodavač mi snesl snad úplně všechny a byl nadšen mým výběrem. I já jsem spokojen a pronesl jsem, že se o něm a jeho obchodě zmíním ve své zprávě, a ujistil ho, že mu to k ničemu nebude. Ale pro jistotu přikládám adresu jeho podniku.

Stanislav Janda, prodejna Klatovy, Rybníčky 66, 339 01 Klatovy 2.

Pak jsme provedli standardní denní nákup a jeli se najíst na lavičky v parčíku. Je tu pohoda, přestože kolem pulzuje městský život.

Po svačince jedeme dál. Tentokrát po hlavní. Docela provoz. Ale sklon je příznivý a tak se jede docela dobře. Zvlášť mně v nové helmě. A tak jsme za hodinu v Přešticích. A další půl hodinu v Dobřanech. Teda letělo to jako blázen. Na nádraží jsem si rovnou koupil lístek na vlak a pak už Modrá Hvězda.

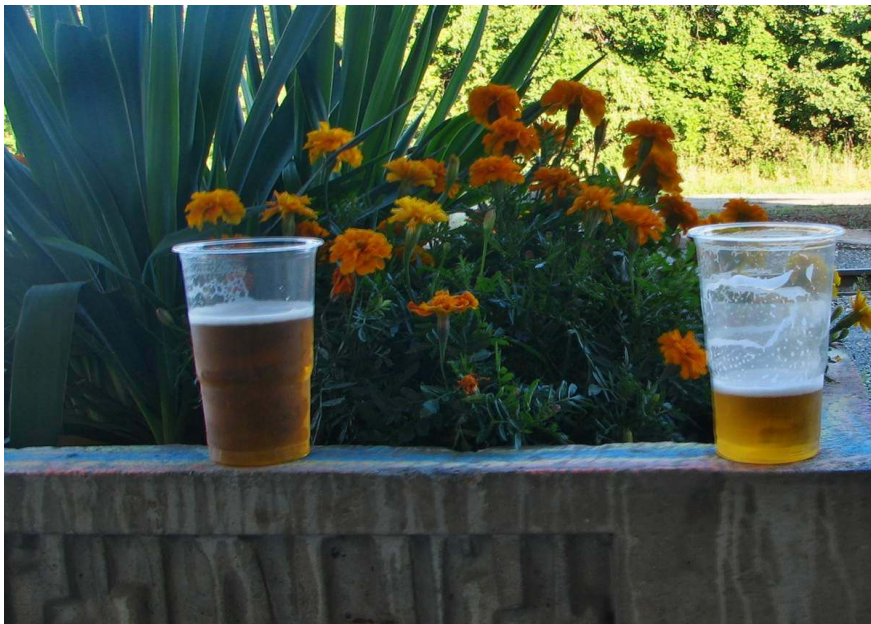
A zase nezklamali. Pivo výborné a obsluhuje tu náš oblíbenec. Samé srandičky, náboženství žádné. Ten, co tu díky svému hereckému umění zažehnal začínající rvačku o loňských čarodějnicích. Prostě je tu fajn.

Po hodně dlouhé době přijeli Šnekovi rodiče. A hodinu a půl bylo o čem mluvit. Ať se to týkalo naší cesty, nebo koupi jejich nového auta. Prostě nádherné odpoledne.

- po šestnácti stech kilometrech -

Rodiče Šneka odešli, my počkali ještě jedno pivo a pak se odebrali na nádraží. To je kousek. Tam jsme připravili Mašinku k naložení, dali si zdejší pivní žbrndu a dočkali se mého vlaku.

Nakládka proběhla v naprostém klidu. Se Šnekem jsme šoupli Mašinku do služebáku, k ní přihodili bagáž, řekli si čau a tím vlastně Expedice 2011 končí. Šnek si jede po vlastních domů, mě veze vlak vstříc Plzni a pak Praze. A to je vlastně všechno... Tak zas na nějaké výpravě.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)		
Praha	51,6	3090	62,8	19,3	25	-	17

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilmetráž
Příště

Dva Expedicionisti....: Šnek a Dig.

1598 km
Daniely

Technická data trasy

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Průměrná rychlost	Teplota vzduchu		
Praha	0	1492	0	0	21		
Plzeň	48,6	1410	118	16,7	22	-	10
Dobruška	37,8	1637	26	14,8	17	-	12
Domažlice	49	1658	48	14	16	-	12
Bernhardswald	58	1779	92	14	22	-	9
Neuburg	49,7	1869	91,7	15,2	27	-	12
Hollenbach	36	1949	80	15,8	27	-	16
Thannhausen	50	2038	90	15,8	31	-	13
Sommersbach	47,6	2123	85	16,6	37	-	12
Hohennems	58,7	2205	81,5	17	32	-	17
Vaduz	34,3	2245	39,5	15,2	28	-	15
Parpan	71,6	2298	53,5	12,3	24	-	5
St. Moric	64	2368	70	11,9	23	-	-2
Birkach	68	2465	96,8	16,5	24	-	1
Haiming	52	2528	62	15,5	27	-	8

Volders	46	2594	66	16,5	29	-	14
Kufstein	34,4	2673	79	16,3	28	-	11
Au am Inn	49	2761	88	16,4	34	-	17
Altötting	52,9	2817	56	15,7	22	-	15
Gogging	38	2881	63	16,7	25	-	14
Graffenau	51	2950	69	13,5	28	-	12
Starý Brunst	42	3007	57	12,3	26	-	9
Šukačka	51	3028	12	12,9	21	-	9
Praha	51,6	3090	62,8	19,3	25	-	17

Obrazová příloha

To je hnusně, to je hnusně...

česká krajina...

český les...

český rozcestník...

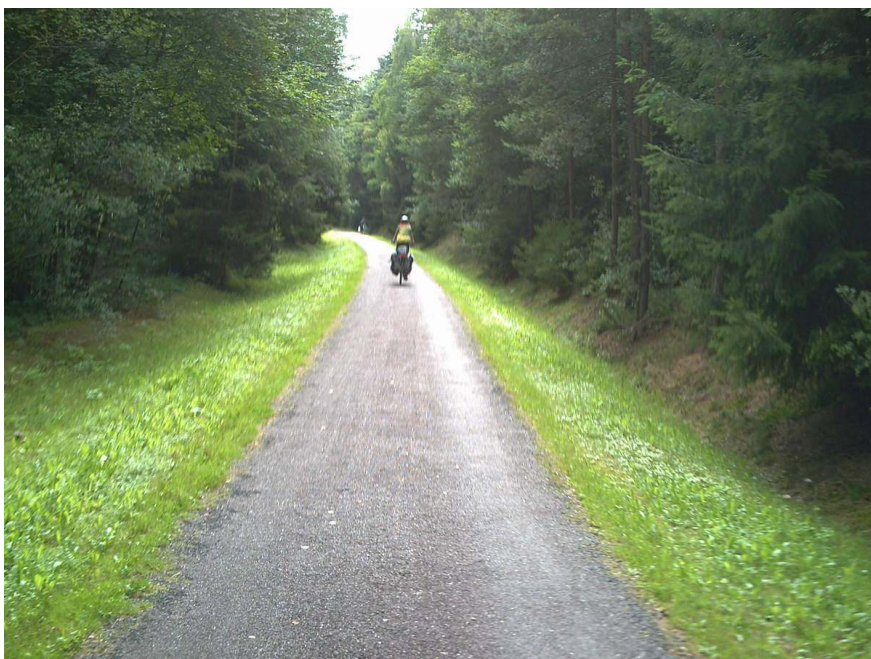
německý kopec...

... památník obětem světových válek v Německu

... Mašinka

...Šnek v lese

... nocleh u bývalé železniční tratě

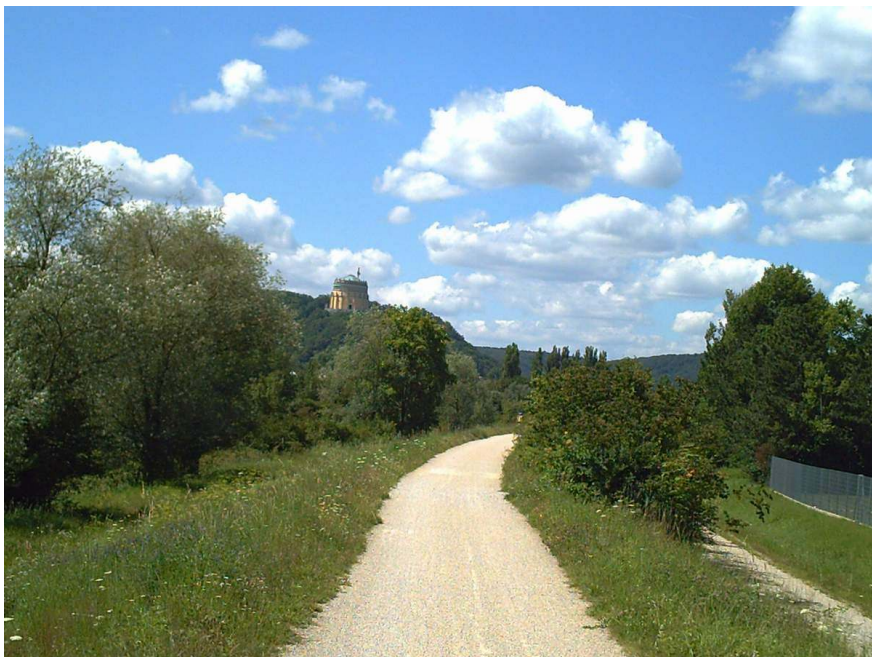
...stezka

... zase stezka

S tou nákladní lodí v pozadí jsme se nějakou dobu honili.

... klášter v Kehlheimu

... večer s rybářem

... nábreží v Regensburgu

Neustadt...

... únik před odpoledním a ranním deštěm

úplně rozkopaná vesnice, kde jsme měli opravdu namále...

úplná rovina ve středním Německu...

kopečky nedaleko Bodamského jezera...

Vaduz, pod mostem...

Vaduz, knížecí palác z dálky...

Vaduz, knížecí palác z blízka...

pohled z pevnosti na údolí v Lichtenštejnsku...

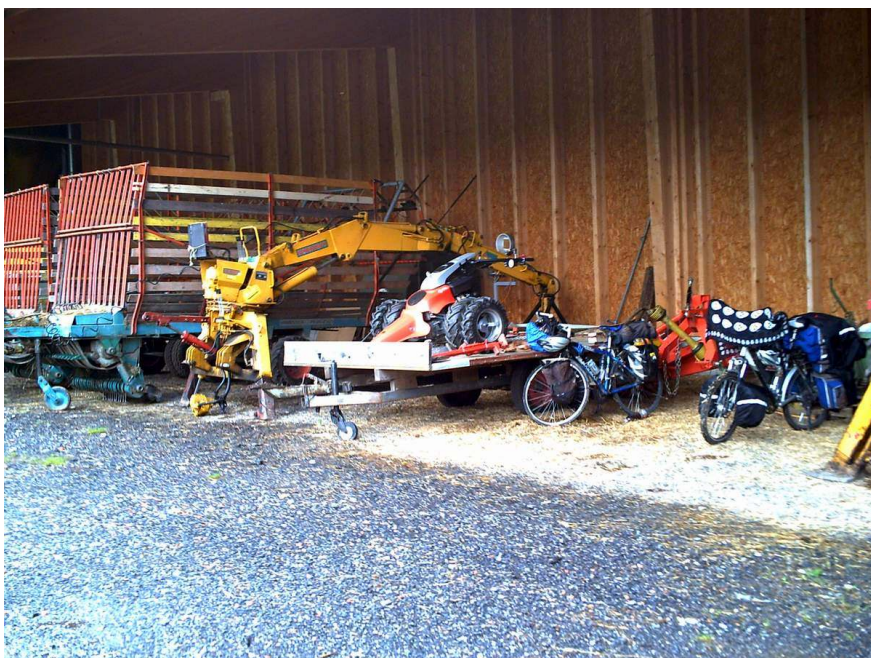
Kopec do Švýcarska... (pohled zpět)

panelák a horské štíty...

Chur, před bankou

vášnivá noc s traktorem a sekačkou...

hluboká, plochá údolí ve Švýcarsku...

jiný pohled na totéž...

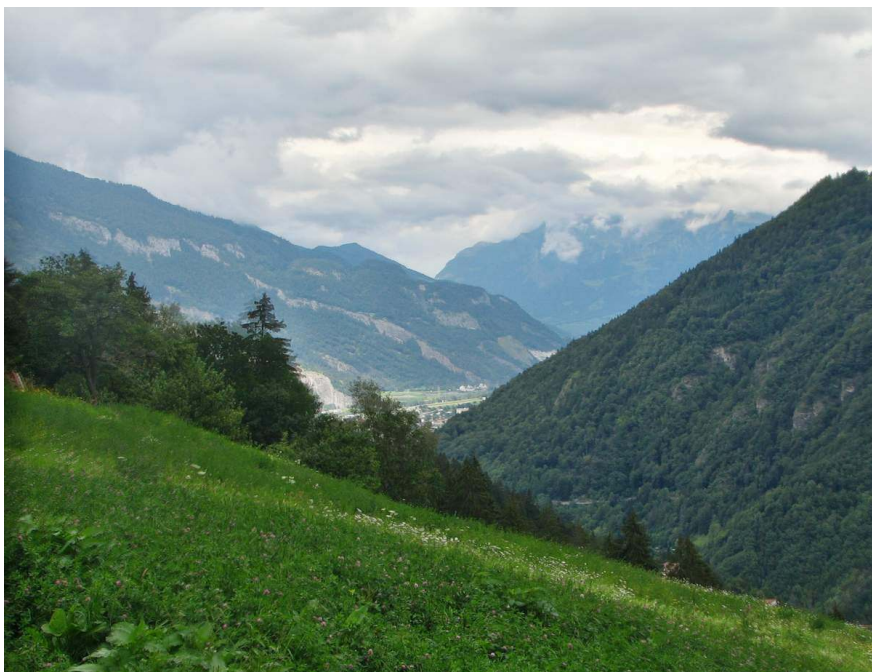
Švýcarsko není na rovině...

Opravdu ne....

Ale mají to tu pěkné...

i když namáhavé...

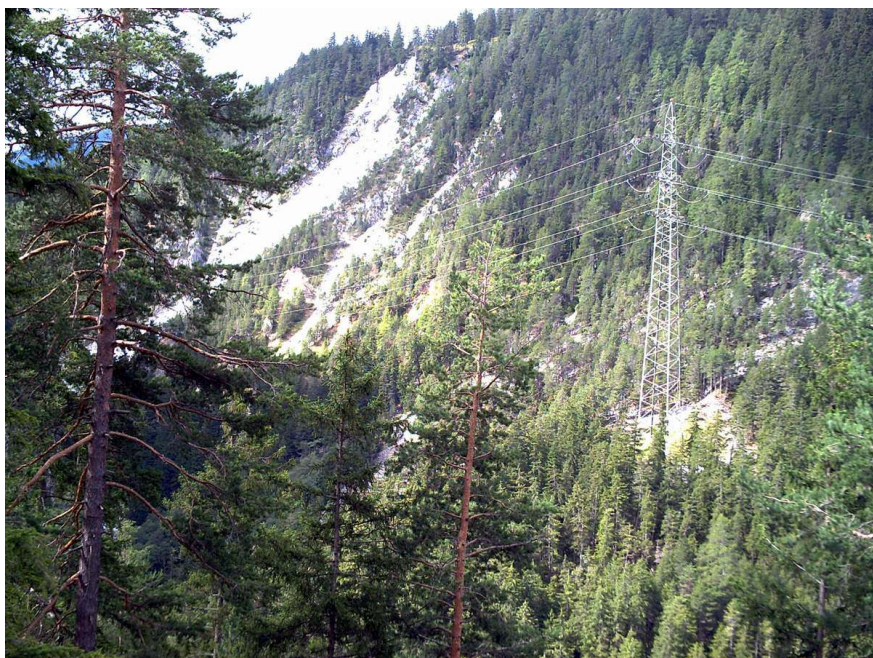
Nějak mi není jasné co lidi dělají v takovýchhle horských vesničkách. Čím se živí?

ani tady nějak nevidím pracovní příležitosti...

Ta klikatá čára je bobová dráha. Ano, ta, co jsme ji chtěli sjet na kolech...

Některá stoupání opravdu zavánějí brutalitou...

... a některá ne.

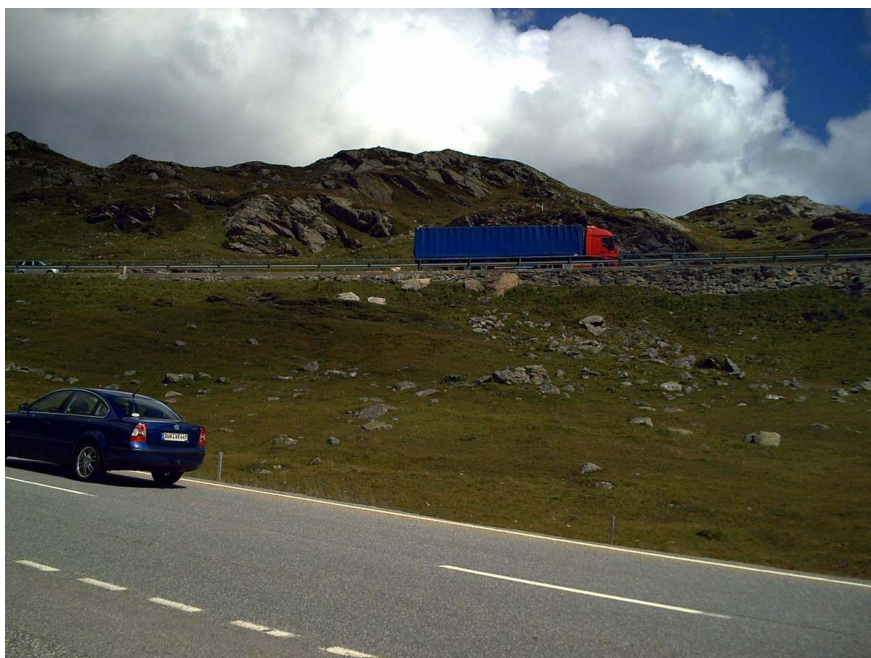

... žádné velké povzbuzení. 30 kilometrů do kopce...

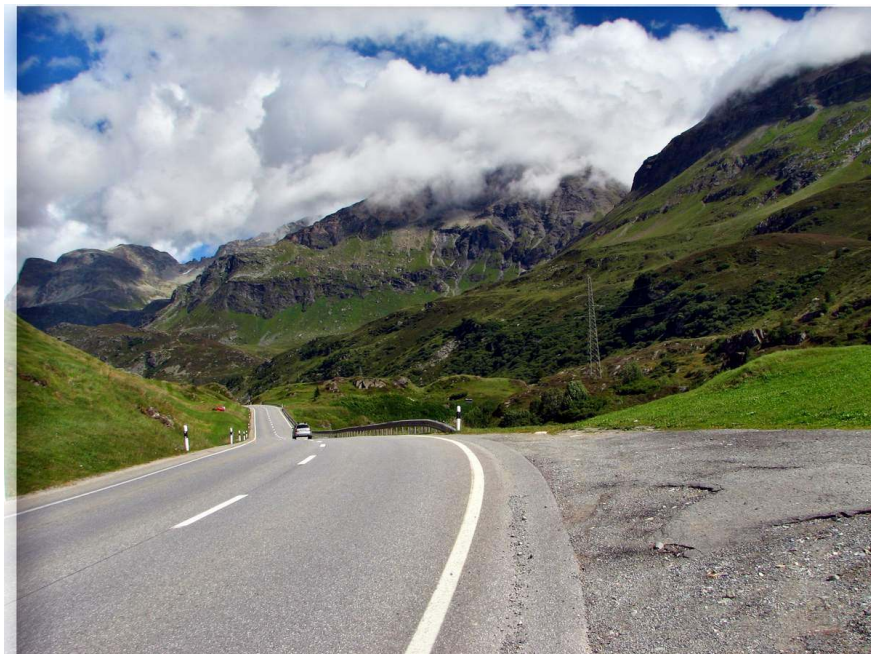
Vesnička uprostřed hor...

... jedna ze serpentin výjezdu na Julierpass.

... jedna ze serpentin výjezdu na Julierpass.

... jedna ze serpentin výjezdu na Julierpass. (pohled zpět)

... jedna ze serpentin výjezdu na Julierpass.

... jedna z dalších serpentin výjezdu na Julierpass.

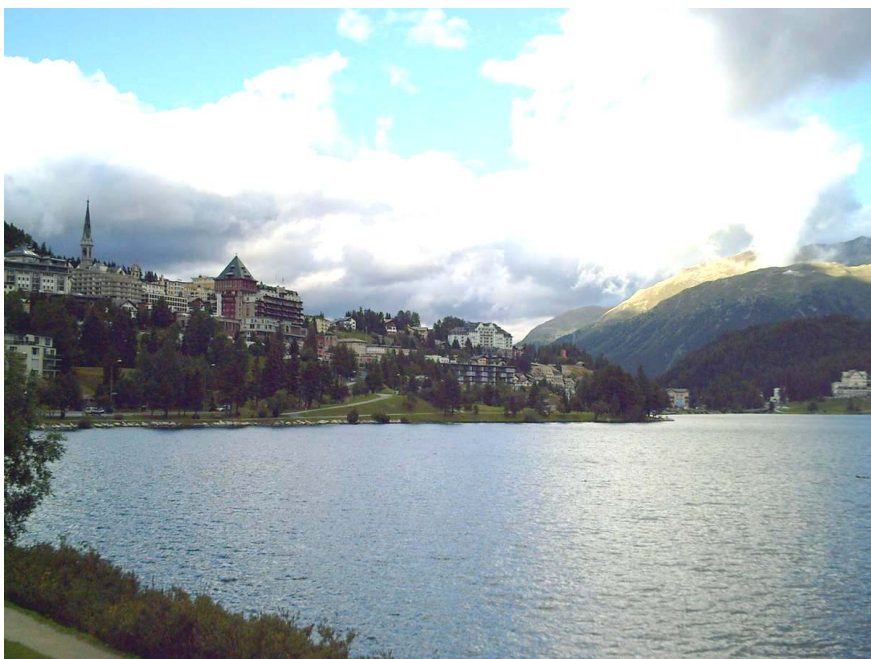
... jedna ze serpentin výjezdu na Julierpass.

... jedna ze serpentin výjezdu na Julierpass.

... jedna ze serpentin sjezdu z Julierpass.

St. Moric...

domečky pěkně zakomponované do krajiny...

... vesnička. Možná, že i středisková...

Tam dole vede naše stezka...

Vpravo bokem vede naše cesta...

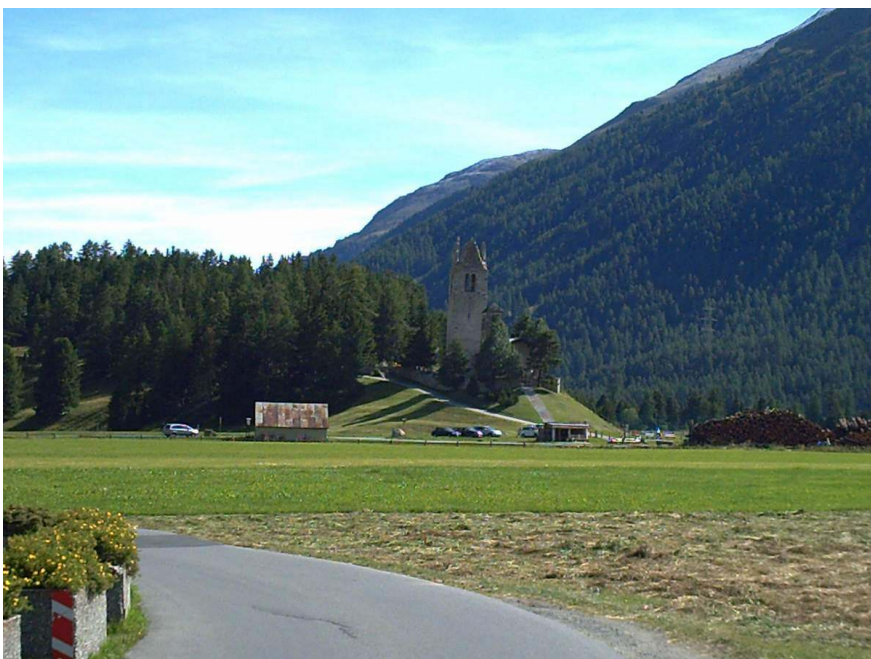
... vesnice německého typu. Domy roztahané podél silnice...

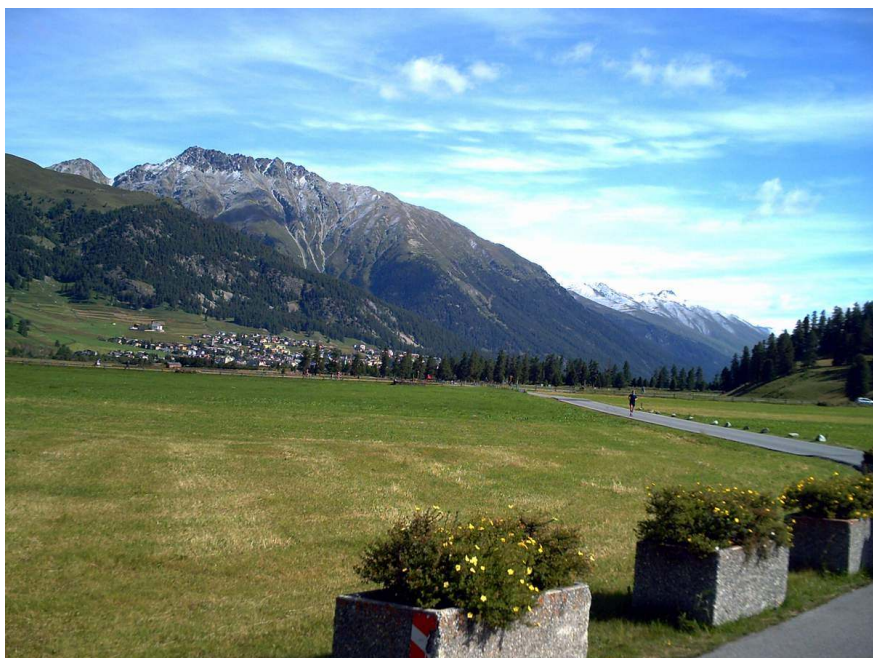
Přehrada s elektrárnou uprostřed hor...

Jeden z kopců, které jsme sjížděli...

na stezce ve Švýcarsku...

pořád na stezce ve Švýcarsku...

Takhle začíná řeka Inn...

velmi mírné kopečky ve Švýcarsku...

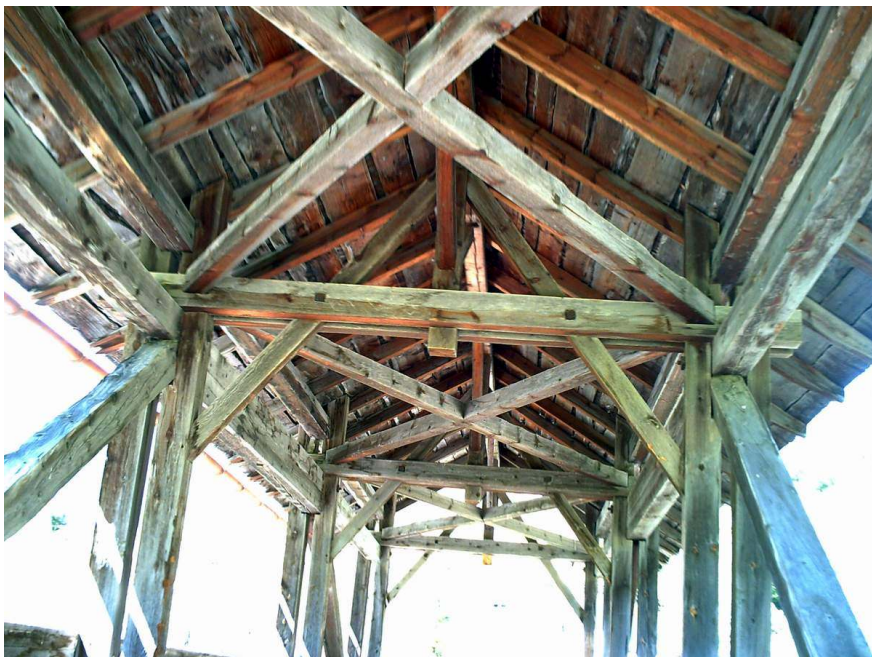
Švýcarské červené vláčky chráněné UNESCO...

zase Švýcarské červené vláčky chráněné UNESCO...

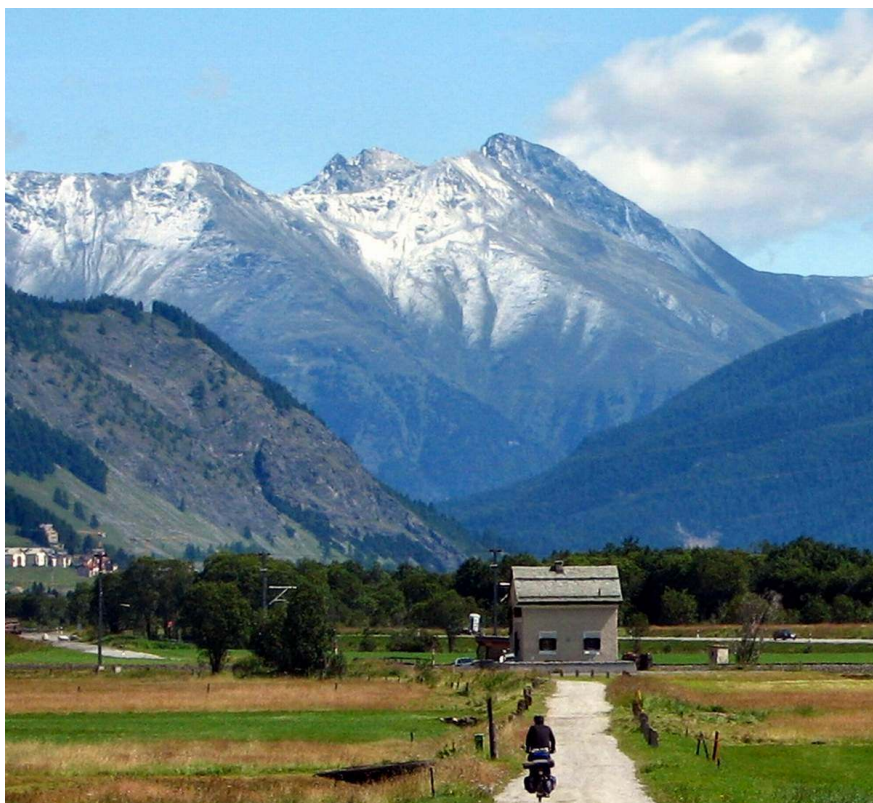
most po kterém jezdí červené vláčky...

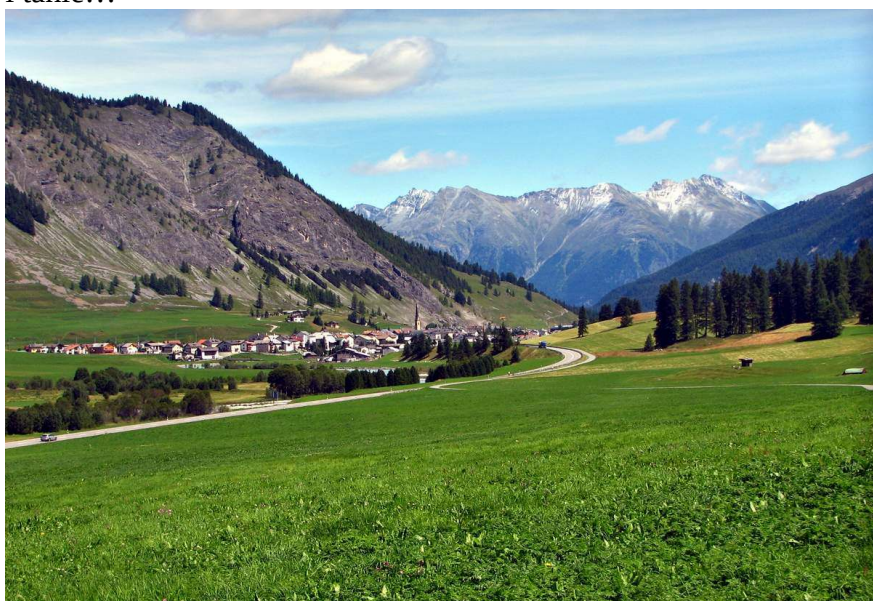
jeden z mnoha krytých mostů...

Tahle stezka je ve Švýcarsku...

i tahle...

panoramata ve Švýcarsku...

říčka odvádějící vodu z hor. Ani bych ji snad nechtěl vidět na jaře, když taje...

zase panoramata...

silnice, cesta a řeka...

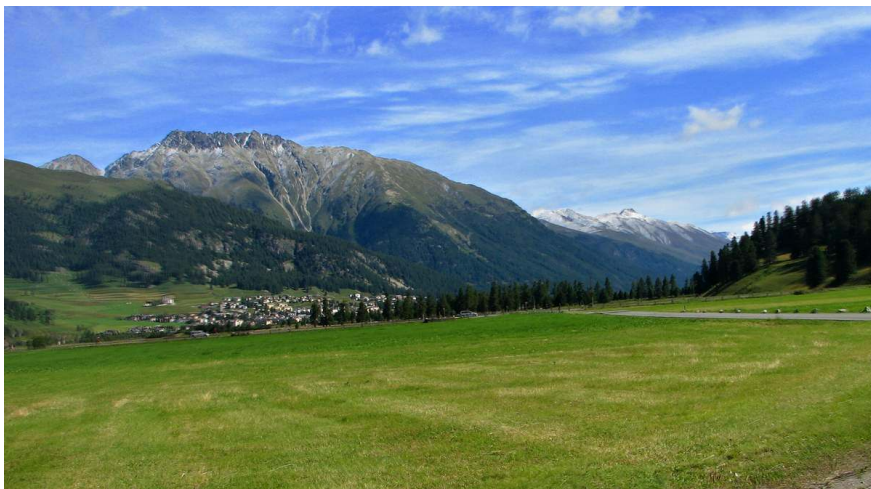
cosi mi napovídá, že by se mi doprava opravdu nechtělo...

silnice po zásahu kresličů čar...

krátce po přejezdu bývalých hranic...

na stezce v Rakousku...

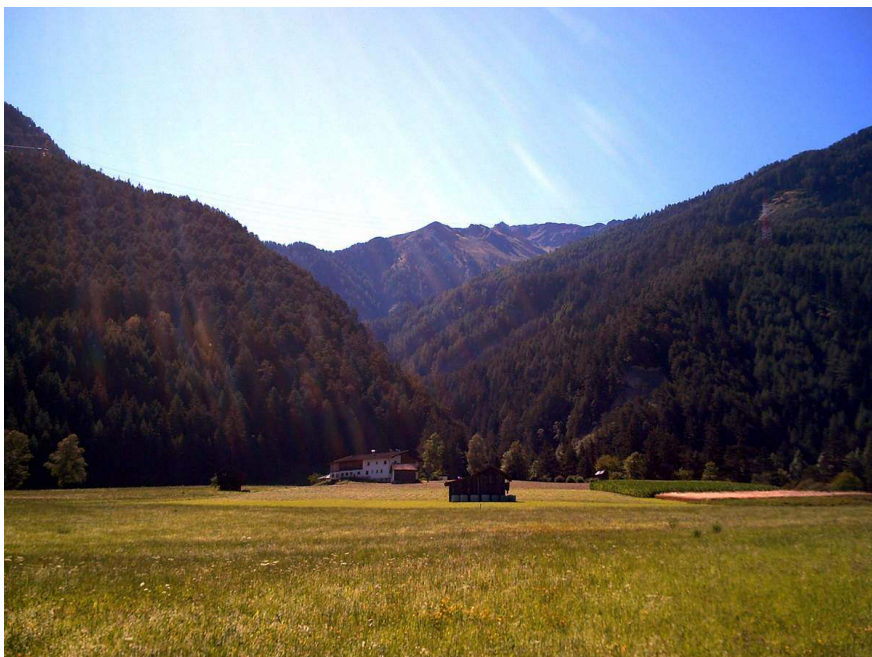
pořád v Rakousku...

i tady je Rakousko...

takovéhle byly výhledy...

připomínka toho, že jedeme Innskou stezku...

zastávka na Rad Tankstelle s úžasným výhledem...

i nové domy tu staví v tradičním pojetí...

pohled na skokanské můstky před Innsbruckem...

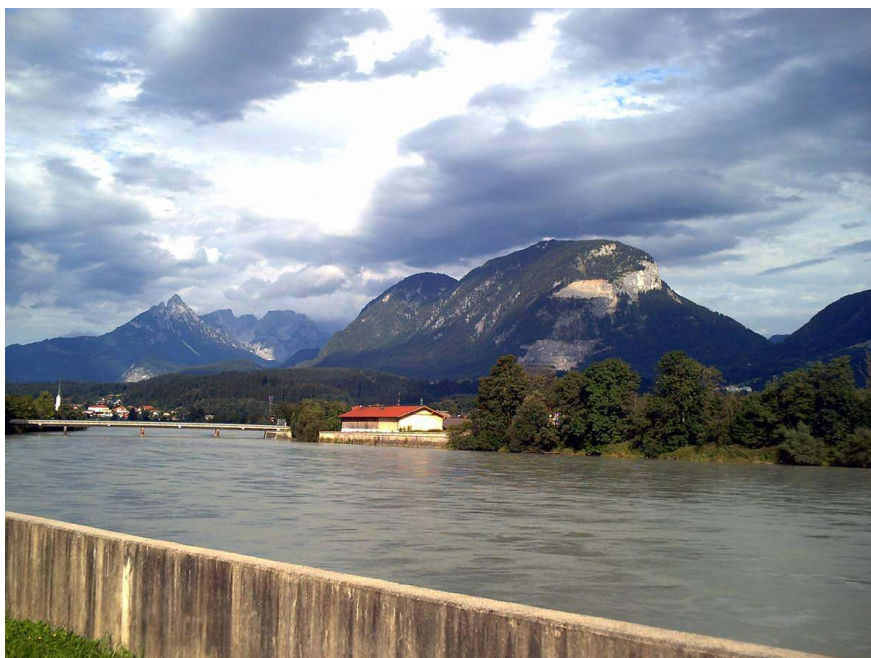
... no přeci tunel...

... to asi neznamená to, co česky, že?

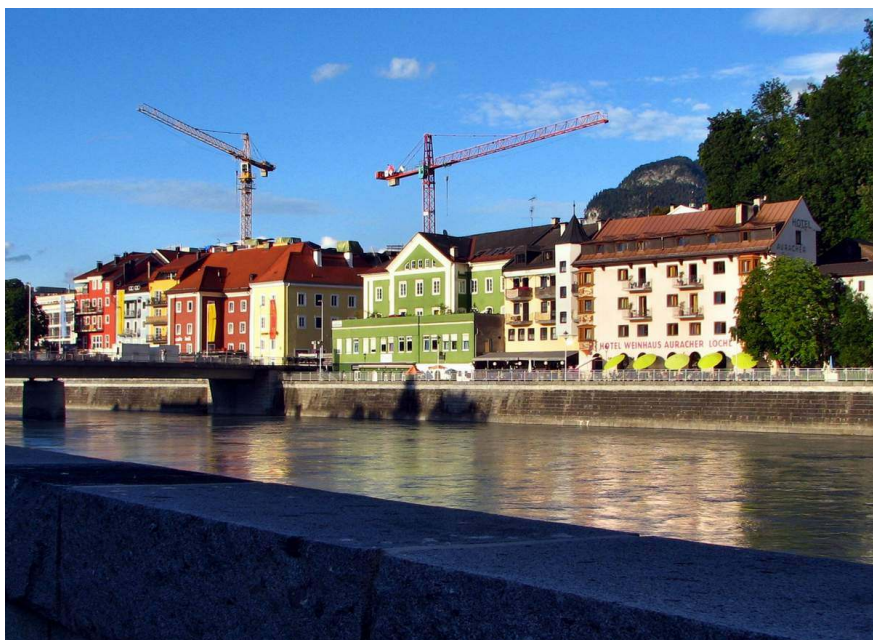
pozoruhodné jsou čtyřnápravové podvozky. To u nás nejezdí...

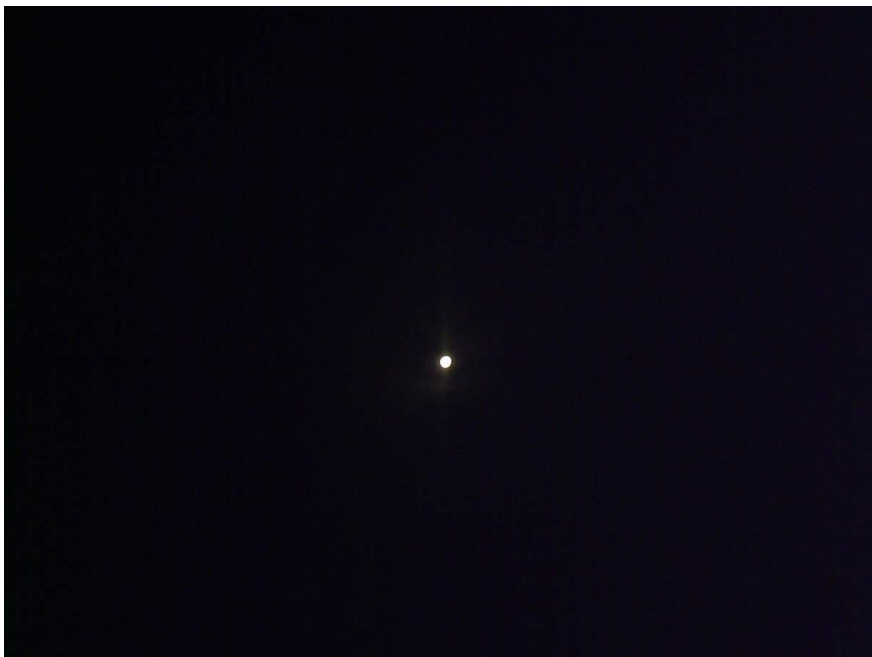
Inn, přehrada a hory...

pevnost Kufstein...

nábřeží Kufstein...

noc za Kufsteinem...

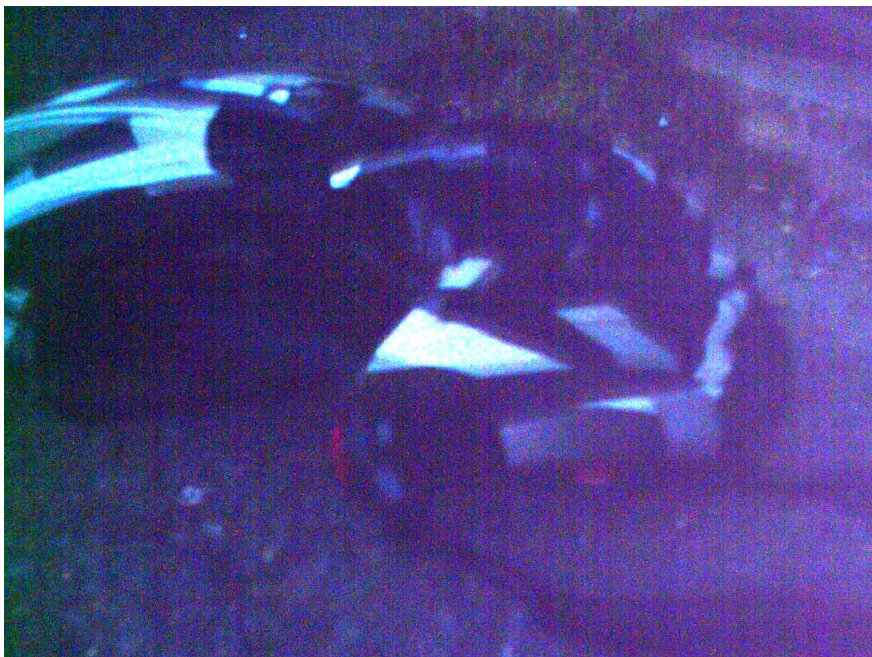
ráno plné rosy...

ráno na kraji velké louky....

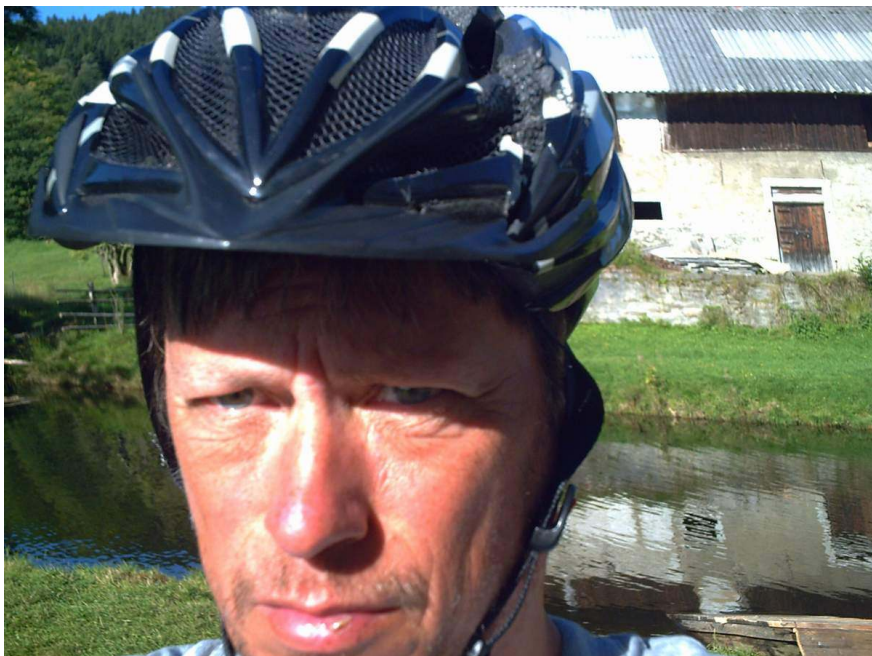
odpoledne za Železnou Rudou...

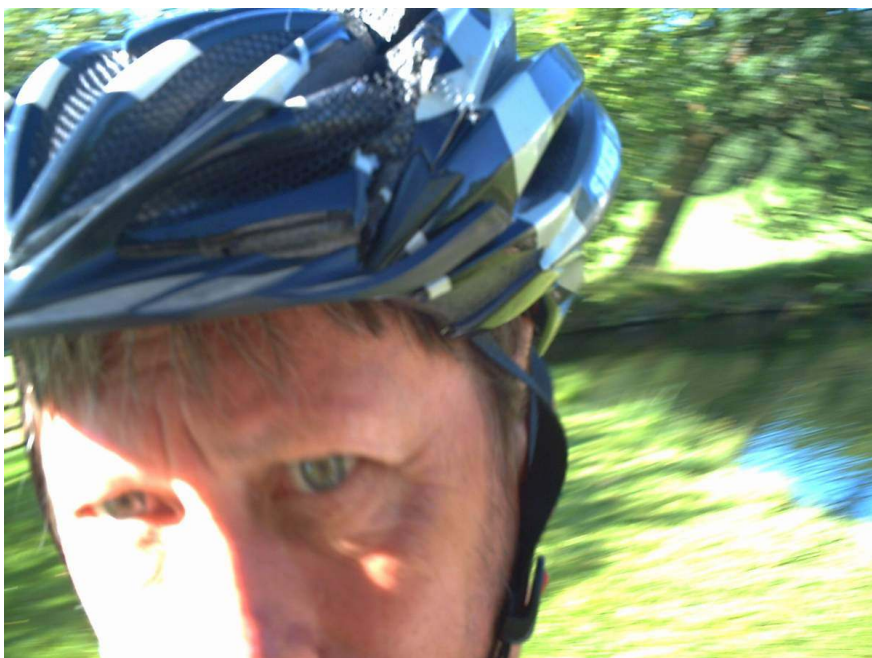
troska helmy...

ráno na Šukačce...

poslední loučení se sešrotovanou helmou...

poslední loučení se sešrotovanou helmou...

poslední loučení se sešrotovanou helmou...

poslední loučení se sešrotovanou helmou...

trocha účtování...

4 regional(e)s Produkt(e) für € 4 17		
Vielen Dank		
KASSE/BON	DATUM/ZEIT	KASSIERER
2/50912	11.08.11 11.01	16020
RECHNUNG		
Sb Orange 1,5		1.00 20
Sb Lemon 1,5		1.00 20
Alpenveil Prick		0.59 20
Vollmilch Jausefrü.		0.89 10
Pilsener Urweil Dose	0.99	
3 x		2.97 20 H
1-Frucht Joghurt Erdbe		0.59 10
Kartoffelbrot		1.99 10
Wachauer 3-er		1.00 10
Toscana Or-19 Salami		2.99 10
ZWISCHENSUMME EUR		13.02
ABZ PILSENER URQUEL -0.60		
ERSPARNIS		-0.60
ENDSUMME EUR		12.42
BAR EUR		50.00
RETOUR		37.58
MUST-BRUTTOUMSATZ		12.42
10.00% MUST 10		0.68
NETTOUMSATZ		6.78
20.00% MUST 20		0.83
NETTOUMSATZ		4.13

Gasthaus Pizzeria		
ENGEL		
Bundesstrasse 85		
A-6923 Lauterach		
Tel. +43 (0)664/8719070		
05574 / 90173		
Rechnung Nr.27		
Tisch 18		
4 x	€3,20 Gr.Bier	€12,80
Gesamt:		€12,80
in EURO		CHF 20,10
in CHF		€10,67
Umsatz 20% exkl.		€2,13
MwSt 20%		€12,80
Bar		
19:29 06.08.2011		
Es bediente Sie Kellner 3		
Vielen Dank für Ihren Besuch		
Auf Wiedersehen!		
UID-Nr.: ATU66519127		

LIDL		
www.lidl.ch		
Währstrasse 22, 7302 Landquart		
Mo - Fr 8:00-20:00		
Sa 8:00-18:00		
ILMILCH PAST.	CHF	
1.15 A		
0.33 A		
0.45 A		
3.49 A		
ITELLA 400G		
5.20 B		
QILER 0.5L		
8 x 0.65		
RANGEMILCH 1.5L		
0.59 A		
0.59 A		
0.55 A		
1.89 A		
EPITA GRAPEFRUIT		
14.24		
-0.04		
Zwischensumme		
Endung		
total CHF		14.20
3r EUR		
1.16 EUR		
20.00 = CHF		
23.20		
-9.00		
2.5 % MwSt von		
9.01		
8.0 % MwSt von		
5.19		
08.08.11 11:11		
175 114197/01		
VIELEN DANK FÜR IHREN EINKAUF!		
Lidl lohnt sich.		
Artikel mit einer Herstellergarantie		
können innerhalb von 2 Monaten nach		
Erwerb gegen Vorlage des Kassensbons		
zurückgegeben werden. Nach dieser		
Zeit unterstützt Sie gerne unser		
Service-Team		
MwSt.-Nr. 716 357		

LA PIAZZETTA

Inh. Luigi Palazzo
Kapellplatz 24
84503 Altötting
Tel.: 08671/13854

Rechnung

Tisch 22

8 x 3.00

Helles

Saldo

19 % MSt.

Netto 1

Bar

24.00

24.00

3.83

20.17

24.00

Rechnungs-Nummer 1330

Rosa

20:11

15-08-11

St.Nr.: 106/257/00197
Vielen Dank für Ihren
Besuch!

Handwritten calculations in blue ink:
 66-
 64-
 98-
 60-
 20-11 295-
 152-
 105- 132-
 49- 105-
 16- 18-
 255-

P A N O R A M A
P+P Gastronomie Ges.m.b.H.
Remweg 39, 0512/582904
6 0 2 0 Innsbruck

ID: ATU44842701
sch. Nr.: 4647

Rechnung

sch 60 am 12.08.2011 um 17:58

Verehrte Gäste!

danken für Ihren Besuch und erlau-
ben, Ihnen in Rechnung zu stellen
folgt:

6 Zipfer 0,5 3.10 18.60

total

18.60

10% aus 0.00
20% aus 18.60
mt aus 18.60
3.10
3.10

ediente Sie Hanni
e besuchen Sie uns bald wieder !

České dráhy, a.s.

1154 ČD POP3146 102
20.8.2011 18:41 15489
Úschova během přepravy

829

*0001-324
Plzeň hl.n.

Osoby: 1

Třída:

Km:

HO 446041

Platí: od 20.08.11 do vyložení

Jízdné: Kč 30,-

(včetně DPH 10%)

Platí v jednom vlaku

ČD 735 2 4116

Celkem: Kč 30,-
(Hotově)

... a pár panoramek...

...série pohledy a náhledy...

...série pohledy a náhledy...

...série pohledy a náhledy...

Ještě trocha textu:

Převzato z kašny v Passau:

**Non vi sed amore.
Ne silou, ale láskou**

Tak, a to je úplně všechno. Jestli jste se dostali až sem, jste dobří...

© Hell's Tour_{club} 2011
Dig
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz